

İŞÇİ-KÖYLÜ

Demokratik Halk İktidarı İçin

Ç
I
K
T
I

Sayı: 62

* 2-15 Nisan 2010 * Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

“DEĞİŞEN” ANAYASA, DEĞİŞMEYEN ZİHNİYET

✓ Bileşik kuvvetler üzerinden it dalaşı

Tekel direnişi ve “balyoz” operasyonunun gölgesinde kalan “yargı” alanındaki çatışmanın Anayasa’da “değişiklik” paketiyle yeniden gündeme taşınması nedeniyle güncellenen tartışmaların odağında hangi hususların bulunduğunu görmek için çok fazla gayret sarf etmeye gerek yok. Ama önce şunu belirtelim ki egemen sınıflar cephesindeki bütün hamleler birden çok hedef içeren ajandaya sahiptir ve bunların içeriğini okurken ambalaja aldanmamakta fayda vardır. Nedir ambalaj? Yine “demokratikleşme”, daha çok “sivilleşme” ve daha “doğru” bir tabana oturma...

Aslolanın bunlar olmadığını anlamamızın birinci yolu önceliğin hangi konulara verildiğine bakmak ama bununla birlikte de “değişim”in yön ve ağırlığını test etmektir. Hep görüldüğü üzere, farklı konulardan sosyopolitik yapılmakta ama esas olarak “yargı”da düzenlemelere gidilmektedir. Bunların ağırlıklı “yüksek” yargı organları ve kurumlarının oluşum ve işleyiş usulleriyle ilgili olması, bir süredir popüler kılınan kuvvetler ayrılığı mevzuu ve rejimin asli güçleri arasındaki “yıpratıcı” çatışmayla doğrudan ilgisine işaret eder.

□ Sayfa 3

Tecrit duvarı dayanışmayla yıkılır!

75 bin yatak kapasitesi olmasına rağmen 2 bin 721’i çocuk olmak üzere toplam 118 bin tutsağın bulunduğu hapisanelerde İHD Genel Merkezi tarafından 2009 yılında hak ihlalleri nedeniyle 2 bin 640 başvurunun yapıldığı açıklandı. Sadece 2009 yılında 24 hasta tutsağın yaşamını yitirdiğinin belirtildiği rapora göre hapisanede olan ve ölüm sınırında bulunan 49 tutsak var hala.

100 bini aşan insanın bulunduğu hapisanelerde, devletin saldırılarının vardığı boyut, aslında bu konudaki duyarlılığımızın da aynası olmaktadır. Bir anlamda “ortamı boş bulan egemenler, at koşturmaktadır.” Bu durum karşısında sessiz kalmak, onları bu saldırılarda cesaretlendirmek demektir. Duruşlarından ve kişiliklerinden ödün vermeyen tutsak yoldaşlarımızı ve dostlarımızı saldırılar karşısında yalnız bırakmaktır. Tecrit-tretman politikasından kaynaklı ölümcül hastalıklara yakalanan tutsakları ölüme terk etmektir. Hapisaneler konusundaki duyarlılığımızı artırmalı; basın açıklamaları, yürüyüş vb. eylemler örgütleyerek ve var olanlara katılarak duyarlı bir kamuoyu yaratmalıyız. Ancak böylelikle dört duvarın bizi yoldaş ve dostlarımızdan ayıramadığını ve her türlü saldırıya “içerden ve dışarıdan” birlikte yanıt verdiğimizizi gösterebiliriz.

□ Sayfa 7

“Kadına şiddet, İnsana şiddettir”

Şiddet gördüğümüzde, taciz veya tecavüze uğradığımızda, ölümlerle tehdit edildiğimizde kimimiz Dilek Fil gibi susarız, anlatmayız kimseye... Kimimiz bu durumu kabullenmeyecek Saadet Ulus ya da Aysun K. gibi ailemize, polise, Savcılık’a vs. başvururuz, o kişinin cezalandırılmasını sağlarız. Yukarıdaki üç örnekte de görüldüğü gibi çoğu zaman bu üç durumun sonucu yine biz kadınların şiddet görmesi hatta ölümü ile sonuçlanır! Adına “kader” demeyeceğimize ve bir savaş gibi her gün kadınların ölümüne sebep olan bu şiddet olayları neden kaynaklanıyor?

Kadının toplumda ikincil konumda bulunması ve “insan” olarak değil “erkeğe ait bir meta” olarak değerlendirilmesi kadına karşı şiddeti meşrulaştıran en önemli etkidir. Komşuda kavga seslerini duyarız, “aman, karı-koca arasında girilmez” deyip pencereimizi sınıksız örteriz. Neden? Çünkü “eşler arasında olur böyle şeyler” ve zaten “koca dediğin döver de sever de!” Tartışmayla başlayıp bu anlayışla görmezden gelinen olayların sonucunda, kadın ya silahla vurularak ya bıçaklanarak ya da boğularak öldürülür.

Toplumda kadına yönelik yaratılan bu anlayıştan devletin buradaki rolüne gelince: Kadının iş aramasını kriz nedeni olarak gören ve kadının yerini “evi” olarak belirleyerek “üç çocuk” isteyen bir anlayışın bu konu ile ilgili alacağı “tedbir” ne olabilir ki! □ Sayfa 10

Yürüyüş Dergisi ve PC’ye yanıt

Nafiledir yalan ve yanıltma, gerçekler acıdır, acıtır!

PC diye adlandırılan siyasi çevrenin, son altı ay içerisinde Yürüyüş dergisinde yayımlanan yazılar bağlamında, bir kez daha çarpıtma, karalama ve sabote etme tavrı geliştirdiği yakın dönem ve mevcut hapisaneler direnişine ait gerçeklikler üzerine “nihayet” yanıt verme noktasındayız. “Nihayet”i, aşağıda daha geniş açıklayacağımız üzere, “günahın bizden gitmesi” manasında kullandığımız gibi, “sabır taşının çatlaması” olarak da algılamak mümkündür.

□ Sayfa 14-15

OSMANLI’DAN TC’YE TÜRKLEŞTİRME SİSTEMATİK OLARAK SÜRÜYOR

Türk egemen sınıflarının on yıllardır inkar ettiği, konuşulması tartışılması üzerinde sansür-yasak-cezalandırma gibi “önlemler” almaya kalktığı –çoğu zaman da aldığı– “Ermeni Soykırımı” meselesi bugün daha kapsamlı (Rum, Süryani vd. etnik kökenlileri-ulusları da kapsayacak biçimde) haliyle tartışmaya açılmış bulunuyor.

Soykırım tartışmalarının öteden beri dikkat çeken bir yanı, iddiaların Osmanlı dönemini kapsamı, yani yaşananların sadece Osmanlı döneminde gerçekleştiği yaklaşımıyla ele alınmasıdır.

Diğer bir mesele ise gerçekleşenin soykırım olarak tanımlanıp tanımlanmayacağı. Çünkü soykırım inkar edilmekle birlikte “makul sayıda” bir öldürmenin hem karşılıklı hem de savaş koşullarında yaşandığı genel olarak kabul edilmekte-ettirilmeye çalışılmaktadır.

Genel olarak söylemek gerekirse; soykırım bir ulusun tüm fertlerinin kitlesel öldürülmesinin dışında bir ulusun hemen imha edilmesi anlamına gelmez. daha çok da bir grubun kendiliğinden imha olması amacıyla onların yaşam koşullarını ortadan kaldırmaya dönük koordineli bir planın çeşitli tutumlarını ifade eder.

Soykırım, ulusal gruba asli unsur olarak yönelik ve hayata geçirilen davranışlar kişisel özelliklerine göre değil bilakis ulusal grubun mensubu olarak hedef alır. □ Sayfa 9

İşçi-köylü’den

Çalışmalarımızı gerçek gündemler üzerinde yürütmeliyiz

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Bileşik kuvvetler üzerinden it dalaşı

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

“Ne zulmün balyozu, ne girdabı karanlıkların” bu kavgayı durduramayacaktır!

Sayfa 4

Dusula

Kavga, sorumluluk almakla başlar

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Batı Avrupa’daki çalışmalarımıza kısa bir bakış -1-

Sayfa 13

⇒ KENT A.Ş. direnişinde kazanım

Ankara yürüyüşünün ardından İzmir’de direnişlerine devam eden KENT A.Ş. işçileri, bu arada işe iade davası açmışlardı. Geline süreçte işe iade davası açan 91 işçinin davasına bakan 1. İş Mahkemesi işçiler lehine karar verdi. Mahkeme kararında ayrıca Belediye temizlik yolunu açarken, işçilerin işe alınmaması halinde kıdemlerine göre yeniden tazminat ödemesi hükmünü getirdi. □ Sayfa 4

⇒ Çemen Tekstil’de direniş kazandı

Üretimden gelen güçlerini kullanarak direnişe geçen Çemen Tekstil işçileri, direnişlerinin 74. gününde zafer kazandı.

Patronla yapılan anlaşmaya göre işçilere 250’şer lira ödeme yapılacağı, işçilerin maaşlarının 720-730 TL civarında olacağı, Nisan ayının 6’sına kadar ise bütün işçilerin işlerine geri döneceği öğrenildi. □ Sayfa 5

⇒ TEKELE’de destek suç değil!

78 gün boyunca Ankara’da 4/C saldırısına karşı özlük hakları için direnen TEKELE işçilerine destek için Türkiye’nin dört bir yanında eylemler düzenlenmişti.

Bunlardan biri de 25 Şubat’ta İstanbul Sarıgazi’deki Mehmetçik Lisesi’nde gerçekleştirildi. Eylemi düzenleyen devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler, bölgede yaşayan yoksul ve emekçi halkın çocukları... Ama bu eylem, TEKELE direnişini hazmedemeyen egemenlerin “sabırını taşırdı”. Ve 16 Mart günü bir araya gelen yönetim, 24 öğrenciye “tasdikname” vererek kınını döktü.

Hatırlanacağı gibi 4 Mart günü de, yine TEKELE direnişine destek verdiği için TÜBİTAK işçisi Aynur Çamalan işten atılmış ve işyeri önünde direnişe geçmişti. □ Sayfa 2

⇒ Yeni Anayasa paketinde Kürtler yok!

Anayasalar bir devletin temel teşkilatlanma biçimini düzenleme ve devlet ile tebaanın karşılıklı konumunu belirten temel kodları içermesi bakımından üst normdur. Başka bir ifadeyle ve başka bir yönüyle, anayasalar devletlerin temel sorunlara yaklaşımını ortaya koyar.

Bizzat bu devletin cumhurbaşkanı tarafından “temel sorun” olarak addedilen Kürt sorununa ilişkin hiçbir değişiklik önerisinin pakette yer almaması da “temel sorun”u yaklaşımı izah eder. □ Sayfa 6

78 gün boyunca Ankara'da 4-C saldırısına karşı özlük hakları için direnen TEKELE işçilerine destek için Türkiye'nin dört bir yanında eylemler düzenlenmişti. Bunlardan biri de 25 Şubat'ta, İstanbul Sarıgazi'deki Mehmetçik Lisesi'nde gerçekleştirildi. Eylemi düzenleyen devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler, bölgede yaşayan yoksul ve emekçi halkın çocukları... Bu okulun öğrencileri "Mehmetçik Lisesi"nin adını, yaptıkları eylemlerle duyuruyorlar. Bölgede "devrimciğin şartlarından biri" de zaten bu okulun öğrencileri de "mimli"! Ama bu eylem, TEKELE direnişini hazmedemeyen egemenlerin "sabrını taşırdı." Ve 16 Mart günü bir araya gelen yönetim, 24 öğrenciyeye "tasdikname" vererek kinini döktü.

Buruja medyanın bile geniş yer verdiği bu olayın ardından İstanbul İl Millî Eğitim Bakanlığı'ndan "24 kişi çok fazla, bu konu ile ilgileneceğiz. Onların arasından ancak 2-3 kişi bu cezayı hak etmiştir" ve "Sarıgazi hassas bir böl-

TEKELE'ye destek, suç değil!

ge, bu öğrencilerin hepsinin bir arada bulunması lazım. Farklı okullarda olmaları daha iyi olur" gibi açıklamalar geldi.

Tasdiknamesi verilen öğrenciler arasında YDG'li, DÖB'li, DGH'lı ve TKP'li gençler var. TEKELE işçisinin direnişine duysuz kalmayan bu öğrenciler elbette kendilerine yapılan haksızlığa da boyun eğmeyerek eylemler düzenlediler.

Gökhan Uzun (Öğrenci): Ben Mehmetçik Lisesi'nden atılan 24 öğrenciden birisiyim. Biz bu karara karşı çıkıyoruz. Okul idaresi ilk günlerde bizi "tedbir kararı var, size izin verdik" diyerek okula almıyordu. Okul idaresi tarafından tehdit edildik. Bazı arkadaşlarımızın evini arayarak, "çocuğunuz savunma vermezse, polis gelip evinden alacak. Artık çocuğunuzu mahpusla görürsünüz" gibi tehditlerde bulundular. Savunmalarımız okulda, polis eşliğinde alınmaya çalışıldı. Biz TEKELE işçilerine destek olmanın suç olduğunu düşünmüyoruz, yine onları desteklemeye devam edeceğiz. Sonucu ne olursa olsun! Okula alınana kadar elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Ali Çam (Öğrenci): TEKELE işçilerine destek olduğumuz için okuldan atıldık. Kar-kış demen Ankara'da direnen TEKELE işçilerinin haklı mücadelelerine

karşı sessiz kalamazdık. Okul idaresi "burada olmaz, burası okul, burada siyaset yapılmaz" gibi şeyler söylüyor. Ama 2006 yılında, Adıyaman AKP il kongresine öğretmenler tarafından otobüs tutularak, öğrenciler kongreye götürüldü! Peki oradaki öğretmenler, öğrenciler ceza aldılar mı? Hayır! Ama biz burada TEKELE işçilerine destek olduk diye okuldan atılıyor. Yani bizim tek suçumuz AKP'li olmamak mı? Tek suçumuz devrimci, demokrat olmamız mı? Bunu kabul etmiyoruz, sonuna kadar direneceğiz.

Zeynep Uzun (Öğrenci velisi): Çocuğum TEKELE işçilerine destek amacıyla yapılan oturma eylemine katıldığı için okuldan atıldı. Ben bunu kabul etmiyorum ve oğlumun arkasındayım. Hem bir kadın işçi hem de bir anne olarak TEKELE işçilerinin emek kavgasını destekliyorum. Yüreğinde vicdan olan herkes desteklemeli bence! TEKELE işçilerine destek vermek suç olamaz!

Öğrencilerin okuldan atılmasına karşı tepkiler büyüyor

26 Mart Cuma günü, Taksim İstiklal Caddesi'nde Ağa Camii önünden bir araya gelen atılan öğrenciler, aileleri ve diğer liselerden öğrenciler bir eylem düzenledi. "24 Öğrenci Geri Alınsın",

"Eğitim Haktır, Engellenemez", "TEKELE işçisi yalnız değildir" sloganları atılarak Galatasaray Lisesi'ne kadar yüründü. Burada okunan açıklamanın ardından okuldan atılan öğrenciler adına Yusuf Selvi bir konuşma yaptı. "Biz kötü bir şey yapmadık. Her yerde olduğu gibi biz de okulumuzda TEKELE işçilerine destek verdik" dedi.

Atılan öğrencilerin velilerinin adına konuşan Hanife Şen ise, "Çocuklarımızla gurur duyuyoruz. Çocuklarımız okula alınana kadar mücadeleye devam edeceğiz" dedi. Eylem sonrası öğrenciler tarafından hazırlanan mektuplar İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü'ne gönderilmek üzere Galatasaray Postanesi'ne verilerek eylem sonlandırıldı. Eyleme Tek Gıda-İş de destek verdi. (İstanbul YDG)

TEKELE işçilerinden liseli öğrencilere destek

Mehmetçik Lisesi'nde TEKELE işçilerine destek verdikleri için okuldan atılan 24 öğrenciyeye TEKELE işçilerinden destek gecikmedi.

22 Mart günü Tokat Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya gelerek bir eylem yapan TEKELE işçileri, atılan öğrencilerin geri alınmasını istedi. Basın açıklamasını okuyan Tek Gıda-İş Sendikası Tokat Şube Başkanı Suat Karlıkaya, çocukların umudunu kırmaya kimsenin hakkının olmadığını söyleyerek "Bu gençlerimizin, açlığa sefalet ve ezilmeye direnen TEKELE işçilerine destek verdikleri için okuma hakları engelleniyor. Şimdiden düzene, baskıya boyun eğmeleri için onlara sopa gösteriliyor, milyonlarca gencimize gözdağı veriliyor. TEKELE işçileri, kardeşlerimizin haklarını savunmak için mücadeleye hazır. Liseli kardeşlerimiz ve aileleri yalnız değildir" diyerek öğrenciler okullarına geri dönene dek onların yanlarında olduklarını söyledi. (H. Merkezi)

Atılan öğrenciler geri alınsın!

Okuldan atılan 24 öğrenci için Eğitim-Sen üyesi öğretmenler de bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. 22 Mart günü İstanbul Çağaloğlu'nda bulunan İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nde bir araya gelen öğretmenler "TEKELE işçilerine destek verdikleri için okuldan atılan öğrenciler yalnız değildir" ve "TEKELE işçilerine destek verdikleri için okuldan atılan öğrenciler geri alınsın" ya-

zılı dövizler açarak "Eğitim haktır engellenemez", "Atılan öğrenciler geri alınsın" gibi sloganlar attılar. Eylemde açıklamayı okuyan Eğitim-Sen İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı Nebahat Bükrek, mantık ve vicdan sahibi herkesi hayrete düşüren bu gelişmenin emekçilere dönük bir saldırı olduğunu ve bunun takipçisi olacaklarını söyledi.

(İstanbul)

GENÇLER UMUDU BÜYÜTÜYOR...

Mehmetçik Lisesi öğrencileri okuldan atılan 24 arkadaşları için TEKELE işçilerinin de destek verdiği bir basın açıklaması düzenledi. 19 Mart tarihinde çeşitli demokratik kitle örgütleri ve TEKELE işçilerinin desteği ile lisenin önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını okuyan okuldan atılan öğrencilerden birinin velisi; "İnanıyoruz ki, emeğin, emekçinin hakkını bilen arayış gençler, bu ülkeye özgürlük ve demokrasiyi getirecektir. Peki evlatlarımıza reva görülün ne? Ezilmeye, açlığa, sefaletle direnen TEKELE işçisine destek verdikleri için okuma haklarının engellenmesi mi?" dedi.

(Mehmetçik Lisesi YDG)

Mücadele sokakta verilir, sokakta kazanılır...

4 Şubat'ta TEKELE işçilerine destek için sendikasının aldığı karara uyarak greve katılan Aynur Çamalan 4 Mart'tan işten atıldı. Çamalan 4 Mart'tan itibaren TÜBİTAK önünde oturma eylemi yaparak direnişine devam ediyor. Ülkemizde hak arama mücadelesi "suç" sayılırken bu suça destek olmak da en büyük suçlar arasında sayılıyor. Bu "suç" işleyen Çamalan hakkını 12 gündür aramaya devam ediyor. Biz de Ankara DDSB olarak devamlı ziyaret ettiğimiz Çamalan'la bir röportaj gerçekleştirdik.

DDSB: Direnişinize nasıl başladınız?

- 4 Mart'ta işe gittiğim de elimde bir kağıt tutuşturdular. Bu kağıt işten atılmamın belgesiydi. İlk önce algılayamadım, şok oldum! Sonra TÜBİTAK önünde oturma eylemi yapmaya karar verdim. Ama önümüzde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vardı. 8 Mart'ta başlamanın daha anlamlı olacağını düşündüm ve 8 Mart'ta başladım.

- Direnişin geldiği aşama nasıl ve tepkiler nelerdir?

- İlk iki gün TÜBİTAK yönetimi çok rahatsız oldu ve hala çok rahatsızlar. Emniyet güçleri de baskı yaptılar eylemi sonlandırayım diye ama beni yıldıramadılar. Bu süreçte kamuoyu yaratmaya çalıştık, hukuksal süreci başlattık. Hukuki anlamda hiçbir sıkıntım yok. Usule ve yasalara aykırı hareket ettikleri için ben işime tekrar döneceğim. Ama bu durumu sineme çekip evde sessiz sedasız oturamazdım. O yüzden bugün buradayım ve direniyorum.

İnsanların emeğiyle emeğiyle bu kadar rahat oynamazlar diye düşünüyorum. Bu durumu bilen ve emekten yana olan bütün dostlar desteğe geliyorlar. Buradan onlara da çok teşekkür ettiğimi söylemek isterim.

- Sendikanızın aldığı kararla greve başladınız. Sendikanızın tutumu nedir? TEKELE sürecini de göz önünde bulundurarak değerlendirilebilir misiniz?

- TEKELE sürecinde sendikaların durumunu ve yaptıklarını hep birlikte gördük. Benim sendikam Tez Koop-İş ise Türk-İş içinde kendisini ileri gören bir sendika. Kendisini

bu şekilde tarif eden bir sendika destek noktasında üzerine düşeni yapmadı. Beni desteklemeye arada bir geliyorlar. Öyle ki, direnişim boyunca 2 defa ziyaret etmekle yetindiler.

- TEKELE işçileriyle uzun süre birlikte kaldınız, işçilerden destek geliyor mu?

- 78 gün boyunca TEKELE işçilerinin yanındaydım. Biz onlarla tek yürek, tek vücut olduk. Birlikte o ateşi harlamaya çalıştık. İşçi arkadaşlardan bazılarını evimde misafir etmiştim. Bu dayanışmadan dolayı TEKELE işçisi arkadaşlar devamlı arıyorlar. Telefonum hiç susmuyor. Onlar buldukları illerde bana yapılan haksızlığı anlatıyorlar panellerde, basın açıklamalarında. Ben de burada mücadelemi "Her yer TEKELE, her yer direniş" şiarıyla sürdürüyorum.

- Bu saldırılar sizinle sınırlı kalmadı. Dayanışma eylemlerine yönelik saldırıları nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bunlar olabilir ancak biz kazanacağız. Sürekli baskı uyguluyorlar. Biz ne diyorsak biat edin diyorlar. Dayanışma içinde olmayın diyorlar. Hayır, böyle değil artık. TEKELE bize birçok şeyi öğretti. Öğretmeye de devam edecek. Mücadele edeceğiz, sokaklarda olacağız. Masa başında mücadele etmeyeceğiz. Bunu çok iyi öğrendik. Mücadele sokakta verilir, sokakta kazanılır.

(Ankara DDSB)

Aynur Çamalan yalnız değildir!

Çamalan'ı direnişe başladığı günden bu yana yalnız bırakmayan Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu, 25 Mart günü kitlesel bir ziyaret gerçekleştirdi. Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasının ardından TÜBİTAK önüne bir yürüyüş gerçekleştirildi. Polislin tüm engelleme çabalarına rağmen "Aynur Çamalan yalnız değildir", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarıyla gerçekleştirilen yürüyüş, TÜBİTAK önünde basın metninin okunmasıyla sona erdi. (Ankara)

TEKELE'ye destek işkence nedeni...

Kartal Yakacık'ta ayrı ayrı noktalarda keyfi bir şekilde GBT'ye tutulan ve üst araması dayatılan 2 ESP'li bu uygulamayı kabul etmeyince kaba dayak ile gözaltına alındı ve Yakacık Polis Karakolu'na götürülerek işkenceye tabi tutuldular.

Kafalarına poşet geçirilip ağızları bantlanan ve nefessiz bırakılan 2 ESP'li bu şekilde bayılına dek kaba dayak maruz kaldılar. Bayılan ESP'liler üzerlerine su dökülerek kendine getirilmiş ve kaba dayak devam etmiştir. Ardından polis bir ESP'liye cinsel tacizde ve tecavüz tehdidinde bulunmuştur. Sonrasında ise "TEKELE işçilerine destek verirsiniz ha" şeklinde konuşmayı da ihmal etmemişlerdir. Bu saldırı Kartal'da çeşitli devrimci ve demokratik kurumlar tarafından yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. (Kartal)

Malatya

15 Mart günü Malatya'ya gelen AKP Milletvekili Ömer Faruk Öz, TEKELE işçileri tarafından protesto edildi. "TEKELE işçisi direnişin simgesi" sloganını atan işçiler, direnişlerini Paşaköşkü Mahallesi'nde kurdukları bir çadırda sürdürüyor.

Ayrıca Çemen grevinin 71. gününde yaşanan saldırı Malatya'da yapılan bir eylemle kınandı. TEKELE işçileri, ESP, Partizan, DHF ve Halk Cephesi konuyla ilgili bir basın açıklaması yaptı.

Çadırkent Antakya Sokaklarında

Antakya'da bulunan TEKELE işçileri 10 Mart günü bir toplantı yaparak 20 kişilik bir komite oluşturmuş ve bir dizi eylem kararı almıştı. Alınan bu kararlar doğrultusunda harekete geçen işçiler, 15 Mart günü Antakya Belediye Parkı'nda direniş çadırları kurarak mücadelelerinin devam edeceğini dile getirdiler.

Polisin ve belediye yönetiminin engelleme çabalarına rağmen çadırlarını kuran işçiler burada bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı okuyan TEKELE işçisi Levent Şafak; "Tekel işçileri bütün Türkiye'ye ve dünyaya sabırla ve inatla özelleştirme yıkımının ne olduğunu anlatıyorlar" dedi.

İşçi-köylü'den

Çalışmalarımızı gerçek gündemler üzerinde yürütmeliyiz!

Dünyada baş gösteren ekonomik krizle birlikte kitlesel işsizlik ve yoksulluğun giderek arttığı, emperyalist ülkelerde ciddi derecede hissedilen krizin sonuçlarının bağımlı ülkelerde ise daha ağır şekilde hissedildiği süreçte, elbette ki krizin yaratıcıları ödenmesi gereken faturayı işçi ve emekçilere ödetmenin yollarını aramaktadır. Nitekim krizin derinleşmesiyle birlikte dünyada ve ülkemizde milyonlarca insan işini kaybetti, yoksulluk kitlesel bir boyut kazandı.

Buna karşın krizi fırsata çevirenler ise kârlarına kâr kattı. Böylece Erdoğan'ın ifadesiyle dünyada ve ülkemizde krizin kimi "teğet" geçtiği de ortaya çıkmış oldu. Bugün geniş yığınların gündemini aş ve iş meşgul ederken; AKP hükümeti ve suç ortakları ise gerçek gündemi kitlelere unutturma çabası içinde.

Hakim sınıf klik sözcüleri, aralarında süren iç iktidar mücadelesine geniş yığınları yedeklemek için "demokratikleşme", "sivilleşme", "özgürlük alanlarını genişletme" argümanlarıyla tam bir kandırma ve aldatma yarışı içindeler. Tüm bunlar geniş yığınların sağlık, eğitim, yetersiz beslenme vb. temel sorunlarla boğuştuğu bir dönemde yapılmaktadır. Peki, bu temel sorunlara ilişkin egemen sınıf sözcülerinin bir çözümü var mı? Elbetteki yoktur. Bu konularda birbirlerinden hiçbir farkları da yoktur. Tüm klik sözcülerinin yapacakları "yeni anayasalar"ın emperyalist tekellerle yapacakları yeni anlaşmalar, efendilerinin çıkarlarına hizmet edecek tarzda olacağı aşikardır. O halde sorun süren iç hesaplaşmanın ve dalaşmanın yanında bir de kitleleri gerçek gündemlerden uzak tutmaktır.

Devrimcilerin görevi ise geniş emekçi yığınların gerçek gündemleri üzerinden tartışmalar yürütmek, çözüm yolları aramaktır. Halkın gerçek gündemi işsizlik, yoksulluk, eğitim ve sağlık hakkının elinden alınmak istenmesi, barınma sorunu vb.dir. Başta ulusal demokratik talepler olmak üzere özgürlük alanlarının genişletilmesi sorunudur. Tüm bunlar da egemen sınıfların gündemlerinin peşinde sürüklenerek değil, halkın gerçek gündemleri etrafında örgütlenerek ve mücadele edilerek kazanılır.

Tüm bu görevlerin başarı düzeyi egemen sınıf klikler arasında süren iç iktidar mücadelesi gerçeğinin emekçilere kavratılması düzeyiyle direkt bağlantılıdır. Elbette ki halk düşmanlarının gerçek yüzünü kitlelere göstermek yoğun emek isteyen bir süreç sorunudur. Burada önemli olan süreci doğru algılamak ve doğru yöntem ve araçlarla sürekliliği sağlanmış bir kitle çalışmasında yoğunlaşmaktır.

Devletin Kürt halkının iradesiyle seçilen onlarca belediye başkanını, aralarında parti yöneticilerinin de bulunduğu yüzlerce insanı tutukladığı ve BDP milletvekillerini hakkında açılan sayısızca davanın devam ettiği, yüzlerce yıl cezanın istenildiği bir süreçte Newroz' un kitlesel kutlanması tüm bu saldırılara karşı bir yanıt içermektedir. Kürt egemen sınıfların Kürt Ulusal Hareketi'nin sözcülerinin ileri sürdüğü taleplere kaşı yanıtı imha ve inkar politikasıdır. İçte ve uluslararası planda sürdürülen operasyonlar ve tutuklamaların başka bir anlamı olabilir mi? Kürt halkı kitlesel bir tarzda Newroz'u kutlamaya hazırlandığı bir dönemde TC ordusunun 20-21 Mart'ta Zap bölgesinde bulunan köylere top saldırıları yapmasının bir anlamı olmalıdır. "Demokrasi" gömleği giydirilmeye çalışılan yeni Anayasa taslağı tartışmalarında Kürt siyasetçileri tarafından dile getirilen taleplerin yanında bile geçilmiyor. Denilebilir ki egemen sınıfların tüm klikleri ve militaris güçlerin ortaklaştığı öncelikli sorun, ezilen Kürt ulusuna dönük yürütülen imha ve inkar politikasıdır.

Bu gerçekler dün olduğu gibi bugün de bize, ulusal demokratik talepleri sahiplenme ve bu uğurda mücadele etme görevini yüklüyor. Zulme karşı Kürt halkıyla her alanda dayanışma içinde olma, ortak mücadele pratikleri geliştirme ertelemeyiz görevlerimiz arasındadır.

Yine devam eden işçi direnişleri (Marmaray, İSKİ, Sinter, ATV-Sabah, Esenyurt) ve 1 Nisan buluşmasının ardından yeni bir aşamaya evrilen TEKELE direnişi geçtiğimiz dönemin ders ve deneyimleri ışığında önemli bir gündem olarak önümüzde durmaktadır.

Genel olarak dünyada, bölgemizde ve ülkemizde sınıf mücadelesi açısından gelişkinlerin ve çatışmaları derinleşeceği bir süreçte doğru geliyoruz. Bunun işaretleri dünyanın bazı ülkelerinde daha güçlü bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Ekonomik ve mali krizin derinleştiği işsizlik ve yoksulluğun, geniş emekçi yığınlar içinde tepkilere, hoşnutsuzluğa, TEKELE işçileri örneğinde olduğu gibi fiili direnişlere yol açması muhtemeldir. Dolayısıyla bizlerin bu gelişmelere uygun olarak konuşmamız gerekmektedir. Bugün devam etmekte olan lokal direnişlere de bu öngörü ve tarihsel sorumluluğa uygun olarak yaklaşılmalıdır. Yine sürmekte olan saldırılara karşı 1 Mayıs'ı özüne uygun olarak kutlamak için şimdiden gereken hazırlıklara başlanmalıdır. Birleşik, devrimci ve kitlesel bir 1 Mayıs şiarı kitlelerin gerçek gündemleri ile buluştuğunda önünde durabilecek hiçbir kuvvet kalmayacaktır.

HALKIN ORTAK MÜCADELESİ DÜŞMANLIK SENARYOLARINI BOZACAK!

AKP, ardi ardına yaşanan fiyaskolara rağmen "açılım" aldatmacasındaki ısrarını koruyor. Son olarak "Sanatçı Açılımı" çeşitli "sanatçılar" ile geçtiğimiz günlerde Çırağan Sarayı'nda gerçekleşti. Bu furya içinde uzunca zamandır gündemde olan "Roman Açılımı"nın son perdesi de 14 Mart'ta yapılan "Roman Çalıştay"ı oldu. Çalıştaydan hemen saatler sonra yaşanan bir gelişme, aslında hem çalıştaya hem de bir bütün olarak "Roman Açılımı'nın" hangi zihniyetin üzerine inşa edilmek istendiğine dair yeterince veri sunuyordu. Çalışmaya katılan Tireli Romanlar dönüş yolunda Balıkesir Susurluk'taki dinlenme tesislerine alınmamışlardı. Ayrıca İzmir'den gelen bir grup da kendilerinin İstanbul'u gezme vaadiyle getirildiklerini, sonra da ortada bırakıldıklarını söylerken, kimisi de kişi başına 100 TL verildiğini, o yüzden geldiklerini televizyon ekranlarından açıkladı.

Erdoğan da çalıştayda yaptığı konuşmada, zaten hedefi açıkça işaret ediyordu. Romanlar kent merkezlerinden, yaşam alanlarından, böylelikle de gözlerden uzaklaştırılmak isteniyordu. Çalıştayda bunun nasıl engelsiz-kolayca hayata geçirileceğinin yolları aranıyordu. Erodoğan işte bu doğrultuda Kulaksız, Hacı Hüseyin gibi Roman semtlerindeki evlerin yıkılacağını ilan ediyor ve Romanlardan da yıkıma "direnmemelerini" talep ediyordu. Ancak bunun bir talep değil bir tehdit olduğunu herkes biliyordu.

Yani Romanlara dönük yapılması planlanan saldırı peşin peşin ilan ediliyor ve "sakın ha direnmeyin!" deniyordu. **Direnme!** Bu sözcük egemen sınıfları hele de günümüzde en fazla korkutan sözcük olmayı sürdürüyor. Bu korkuya karşı önlem arayışları ise hem dünyada hem de ülkemizde giderek hız kazanıyor.

Küresel direnişe karşı küresel işbirliği arayışları

16 Mart'ta İstanbul'da gerçekleştirilen "Küresel terörizm ve uluslararası işbirliği"

sempozyumu da aynı korkunun ürünüdür. İsrail Genel Kurmay Başkanı **Gabi Aşkenazi** başta olmak üzere tüm küresel eli kanlı katillerin bir araya geldiği bir toplantıydı gerçekleştirilen. Toplantıda "küresel terörizm" adı altında küresel düzeyde direnen halklar kast edilerek, onların direnişlerine karşı nasıl bir uluslararası iş birliği gerçekleştirilebileceği, yani direnişleri bastırmak için başka hangi baskı-zulüm-katliam politikalarının hayata geçirilebileceği tartışıldı özünde.

Bu politikanın hayata geçirilmesinde iş birliği, dün olduğu gibi bugün de bir yandan bölgeyi (ve dünyanın büyük bölümünde) kapsarken diğer taraftan da -hem de önemli ölçüde- ülke içindeki gelişmeleri kapsamaktadır. Toplumsal eşitsizliğin artışının somut göstergesi olarak, yoksulluğun, işsizliğin (her dört gençten en az biri işsiz) tırmanışını sürdürmesi, bunun da emek cephesinde ciddi bir hareketlenmeye yol açması söz konusudur. Bir bütün olarak da toplumsal muhalefette belirgin bir kıpırdanış yaşanmaktadır. Bu durum yönetememe krizini büyütmede, büyüyen krizle birlikte sadece ülke egemen sınıflarının çıkarları değil, esas olarak emperyalistlerin hem ülkeye hem de bölgeye dönük çıkarları tehlikeye düşmektedir.

Emperyalist (ve Siyonist) temsilcilerle son aylar ve haftalarda yapılan karşılıklı ziyaretlerin, zirve vb. toplantıların artması boşuna değildir. Ülkeye dönük kısmı, ezilenlerin cephesindeki gelişmenin, önlenemez direnişlere dönüşmeden nasıl bastırılacağını da kapsamaktadır. Aylar önce yapılan "Türkiye'nin sosyal-siyasal patlama riski yüksek ülkeler arasında olması" tespiti ezilenler cephesindeki gelişmelerle giderek doğrulanırken, bunun önünü kesme girişimleri de hız kazanmaktadır. İşçi ve emekçi eylemlerine dönük saldırgan tutumunu şiddetlenmesi, destek veren işçi-emekçi, öğrenci vb.nin "cezalandırılması", Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye girişimlerinin hız kesmeden sürmesi ve devrimci, ilericiler kesimlere, kişilere

dönük gözaltı, tutuklama ve herhangi bir somut kanıt olmaksızın ağır hapis cezaları verilmesi de yine, ezilenlerin direnişlerinin önünü kesme amaçlıdır.

Sözde "muhalliflerin" özde fikir birliği!

Seçim tartışmaları, Anayasa değişikliği, Balıyoz vb. darbe iddiaları gibi devam eden gündemler arasında öne çıkan, belirgin bir biçimde Soykırım Tasarısı olmuştur. Resmi ideolojinin sahipleri ve temsilcileri bir kez daha "milli onuru" kurtarma telaşına düşmüş görünmektedir. Ermeni Tasarısı'nın ABD'den sonra Avrupa ülkelerinde de kabul görmeye başlaması soykırım tartışmalarını yeniden alevlendirdi.

Resmi ideolojinin temsilcilerinin verdiği tepkiler ise, bu ideolojinin özünü oluşturan ırkçı-şoven (faşist) anlayışla tam bir özdeşlik oluşturuyor. Bu arada, sözde birbirlerine muhalif olanların, nasıl da özde birbirlerinden farkı olmadığı bir kez de bu vesile ile açığa çıkıyor.

"Demokratik açılım" kapsamında ele alınan "Ermenistan-Ermeni Açılımı" da böylelikle, tıpkı diğer açılımlar gibi lafta bile kalamıyor. Tasarının batı dünyasında kabulüne ilişkin verilen en "anlamlı" tepki sanırım Türkiye'de "kaçak" olarak yaşadıkları söylenen Ermenileri sınır dışı etme tehdididir.

90'ların başında yaşanan çöküşün (RSE'nin çöküşünü) ardından hızla artan yoksulluğun ve çaresizliğin bu topraklara savurduğu, üç kuruş uzun saatler boyu çalışmak zorunda kalan bu "kaçak"ların, büyük bölümünü, ev hizmetlerinde çalışan kadınların oluşturduğunu vurgulamak gerekir. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu "kaçak" (emekçi) Ermenilerin sınır dışı etme tehdidinin ilki de yine başka bir kadından gelmişti. Çok değil bundan sadece birkaç yıl önce Cumhurbaşkanı Gül'ü Ermeni kökenli olmakla "suçlayan" (Gül'ün bunu hakaret sayarak verdiği tepki de ayrı bir konu) CHP milletvekili **Canan Arıntman**, tüm ırkçı-faşist kinin, bu kez de tasarısı vesilesi ile dışa vuruldu.

Daha önceki çıkışının aksine Arıntman, bu defaki çıkışında yalnız kalmayacaktı.

Erdoğan hemen akabinde kaçak 100 bin Ermeni'ye sınır dışı etme tehditleri savurmakta, bunu da ısrarla birkaç kez tekrarlamakta sakınca görmüyordu.

Bu şantaj ve de özünde yatan inkarcı açıklama ve tartışmalardan ortaya çıkan tablo ise halklar arası düşmanlığı körüklemekten öte bir anlam ifade etmiyor -ki hedeflenen de bu olsa gerek.

Tarih sayfalarından kan sızması devam ediyor!

Soykırım Tasarısı'nın İsviçre'de kabul gören biçimi ise sadece Ermenilere dönük değil, bu topraklarda yaşayan Rum, Süryani, Asur, Arami vd. etnik ve dini kökenlerden halka dönük gerçekleştirilen soykırım, katliam, tehcir vd. yaşatılan acıları da gündeme getirdi. Tasarının bu hali aslında Türk egemen sınıflarını hayli köşeye sıkıştırdı, resmi ideolojinin uzunca zamandır birçok yerinden verdiği fire sayısı da artmış oldu.

Ancak hal böyle de olsa, tarihten ders almayanlar, yeni bir tehcire başvurmaktan çekinmeyecekleri ortaya koyarak, bu kez de kılıçtan geçirilenlerden arta kalanlara, ardıllarına yönelmekten hiç çekinmeyeceklerini ilan etmekten geri durmuyorlar.

Evvel, tehdit unsuru yapılanlar, "kılıç artıkları" ardıllarıdır. Soykırımdan, sürgün-tehcir vd. uygulamalardan sağ kalanların büyük bölümü başta Ermenistan olmak üzere, sınır ülkelere kaçmak zorunda kalmışlardır ve bunlar onların torunları-çocuklarıdır. Şu an "kaçak" olarak buldukları topraklar ise, atalarının yüz yıllar boyu yaşadığı topraklardır. Özcesi, onlar aslında kendi topraklarındadır ve haklarında bir kez da-

ha "tehcir" kararı alınmak istenmektedir.

Ezilenler süreci kendi lehlerine çevirecektir

Ezilen emekçi yığınlar üzerinde dün olduğu gibi bugün de bir dizi baskı-zulüm-katliam senaryosu yazılmakta, bu senaryoları hayata geçirmenin zemini yaratılmaya çalışılmaktadır. Çeşitli milliyetlerden ülke halkını karşı karşıya getirmeye dönük, uzunca zamandır kısırtılan ırkçı-şoven dalgayı turmandırma eğilimi de bu senaryoların bir parçasıdır.

Emekçi yığınlar AKP eliyle hayata geçirilen özü sosyal yıkım olan siyasal-sosyal-ekonomik politikalarla patlama noktasına gelmiştir. AKP her ne kadar anayasa değişikliği vb. manevralarla bu yıpranmışlığı-düşüşü önlemeye çalışıyor olsa da, bunu, arkasındaki güçlerin ciddi bir müdahalesi olmadan önleyemeyecek gibi görünüyor.

Bu süreç, ezilenlerin ciddi müdahaleleri ile lehte işletilen-işleyen bir sürece evrilebilir. Buna gerçekleştiriminin mümkün olduğunu TEKEL, TARİŞ vd. işçi ve emekçiler, pratikleriyle kanıtlamakta, yol göstermektedir.

Bunun içindir ki, yapılması gereken tek şey Türk, Kürt, Ermeni vd. milliyetlerden emekçi halkın kendilerini birbirine düşman etmek isteyenlere inat, ortak, sınıfsal bir mücadele hattında birleşmeleri ve birçok işkolundaki işçinin yaptığı direniş ateşini büyütmeleridir.

Sınıfsal Yaklaşım

BİLEŞİK KUVVETLER ÜZERİNDEN İT DALAŞI

"Devlet" bahsinin neden bu kadar önemli olduğu her yaşanan olay ya da gelişmeden dolayı bir kez daha doğrulanıyor mu? Elbette sorun yalnızca "devlet" in doğru kavranıp kavranmaması ile bitmiyor. Buna bir dizi başka meseleye de eklemek gerek. Ama bütün bunların çerçevesinde tablonun asıl irdelememiz gereken anlatımında sınıfsal gerçeklik ve bütün değişim ve gelişimlere yön veren sınıf mücadelesi olgusu bulunuyor. Zaten okuma ve anlama kabiliyetini iğdiş etmek isteyenlerin ilk indirmeye çalıştığı perdenin hedefinde de bu gerçeklik var.

Tekel direnişi ve "balıyoz" operasyonunun gölgesinde kalan "yargı" alanındaki çatışmanın (Erzincan ve Erzurum savcılar olayı) Anayasa'da "değişiklik" paketiyle yeniden gündeme taşınması nedeniyle güncellenen tartışmaların odağında hangi hususların bulunduğunu görmek için çok fazla gayret sarf etmeye gerek yok. Ama önce şu nu belirtelim ki egemen sınıflar cephesindeki bütün hamleler birden çok hedef içeren ajandaya sahiptir ve bunların içeriğini okurken **ambalaja** aldanmamakta fayda vardır. Nedir ambalaj? Yine "demokratikleşme", daha çok "sivilleşme" ve daha "doğru" bir taban oturma...

Asolanın bunlar olmadığını anlamının birinci yolu önceliğin hangi konulara verildiğine bakmak ama bununla birlikte de "değişim" in yön ve ağırlığını test etmektir. Hep görüldüğü üzere, farklı konulardan sos yapılmakta ama esas olarak "yargı" da düzenlemelere gidilmektedir. Bunların ağırlıklı "yüksek" yargı organları ve kurumlarının oluşum ve işleyiş usullerine ilgili olması, bir süredir popüler kılınan **kuvvetler ayrılığı** mevzusu ve rejii-

min asli güçleri arasındaki "yıpratıcı" çatışmayla doğrudan ilgisine işaret eder.

Ayrıntıya gerek yok (hem bunlarla "uzlaşma" adına istenildiği gibi oynanabilir de), bariz biçimde kendini gösteren ilk husus; Anayasa Mahkemesi üzerinde Cumhurbaşkanı, HSYK'da ise Adalet Bakanı'nın yetki ve inisiyatifinin daha da geliştirilmesi, böylelikle yürütmenin (ve de yasamanın) yargıyla olan güçler "dengesi"ndeki kefesine ağırlık bindirilmesidir. Bunun şu andaki/dönemki ihtiyaca yanıt amacı taşıdığı o kadar ortadadır ki, yarın kendilerini vuracak bu düzenlemeyi getirmekte hiçbir sakınca görmüyorlar. Egemen sınıf kliklerinin uzun vadeye yönelik hesapları bu kadar boşlamaları düşünlüme ama her zaman için anın ve yakın geleceğin önde tutulduğuna tarihsel süreç tanıklıktır. Kaldı ki "kutsal" olmayan bu metinler üzerinde koşullara bağlı ileri-geri **manevra** yapmakta pek mahir oldukları biliniyor...

Konuya sözü çok edilen "**kuvvetler/güçler ayrılığı**" prensibiyle devam edelim. Bu tamamen sanal "demokrasi" ilkesinin, faşist yapılarıdan "demokratik" elbisesi en gösterişli rejimlere kadar bütün burjuva diktatörlerinin çok sırttan yönlerden birisini oluşturduğuna şüphe yoktur. Tümü devlete ait "**esaslı**" bu kurumlar arasında, apayrı güç ve olgularmış gibi bir yanılsama yaratıp sonra da bunlar arasında dengeleri gözeten bir düzen tesisinden söz etmek, "demokrasi"lerin en büyük palavrasıdır. Oysa bunlar arasında inisiyatif sahaları bakımından çakışmalı ve dolayısıyla çatışmalı bir durumdan öte "**görev paylaşımı**"ndan söz etmek gerekecektir.

Öyle ya, sistemin işleyişini bir makine düzeni içerisinde birlikte kotaran

bu kurumların esas olarak birbirlerini kontrol eden ve denetleyen değil, yönetilenler üzerinde tesir (baskı, terör) icra etmekten sorumlu olduğunu görmek gerekiyor. Bu "kuvvet"ler arasındaki ilişkiye göz attığımızda ilk göze çaracak husus yasama ile yürütme arasındaki ilişki **sembolik** durumdur. Yasamanın içinde yer alan egemen sınıf partileri arasında "seçimler"le tesis eden güç dağılımının şekillendirdiği yürütmenin (c.başkanı dahil), üzerine **bastığı** zeminle ciddi boyutta bir sorun yaşaması zaten düşünülemez. Ancak gelişmelerin (büyük oranda sınıf mücadelesinin) altını boşalttığı yürütmenin/hükümetin ya da bazı sorunlu koalisyon yapılarının **geçiş/çözülüş** dönemlerinde yasama platformunda yaşadığı sıkıntılardan söz edilebilir ki bunun "**geçici**" bir durum olduğunu altını çizmek gerek. Yasama'nın adı üstünde icrai bir organ olarak dünyaya getirdiği "yürütme" ile ilişkili/çatışmalı bir duruma düşmesinin ancak bir **doğum arifesinde** söz konusu olması da yeterince açıklayıcıdır.

Geriyeye zaten mevcut gündemi de belirleyen yargı ile yürütme (ve bu bağlamda yasama) arasındaki çatışma kalıyor ki bunun aldatıcı görünümü elbette daha parlak bir ışık yaymakta ve bu yüzden göz kamaştırmaktadır. Mesleki öğrenim ve eğitim sürecinin belli oranda şekil verdiği yargı dünyasının elemanları, asil şerbeti **işlevselleşmeye** paralel almaktadır. Bütün polis ya da askerlerin bilinçli bir tercihle bu mesleklerle yönelmemesi ve fakat üniformayı giymekle beraber arzu edilen yönde çok çabuk kalıba oturması gibi...

Yargı dünyasındaki şekillenmeyi, mevcut yasalar bağlamında sınıfsal bir tercihe koşullanmak ve tam da bu nedenle egemen sınıflar devletine ait bir **görevi**, tıpkı yukarıda örneklediğimiz "güvenlik" güçleri gibi üstlenmekle izah etmeliyiz. Savcılar zaten açık

("cumhuriyet" savcıları) bir konumda bulunmaktadır ama hakimlerin de "**adalet dağıtma**" adına devletin/mülkün sadık bekçileri olduğunu görmek gerekiyor. Bu nitelik düzleminde hakim ve savcılarının hangi kriterlerle sicillerini güçlendireceği ve kıdem alacağı da belli değil midir? Bu kıdem üst basamaklarında ise yüksek yargı organlarının koltukları bulunmaktadır ve buraları işgal adına nöbet değişimine yön veren biricik **liyakat**, tıpkı TSK'da olduğu gibi rejime **köpekçe** biattır.

Böyle şekillenen bir kurumun amaç ve hedefler bağlamında kader ortaklığı bulunan yasama ve yürütme ile görev paylaşımı çerçevesinde kuraçağı ilişki yalnızca **paslaşmaktan** ibaret. "Denetim" adına yapılanların sistemin daha iyi işlemesine yönelik olduğu ve "**beka**" derdi taşıdığı unutulmamalıdır. O halde bu kurumlar arasında yaşanan sorun nedir? Önce, bu durumun klik çatışmasının sonucu oluştuğunun altını çizmek gerekecektir. Tıpkı TSK ile süreçte yaşananlar gibi. TSK'nın yalnızca ülke bazındaki değil genel sistem içinde üstlendiği roller ve hiyerarşik konumundan kaynaklı daha **açık ve ivedi** bir çeki düzeni gerektirmesinden söz edilmelidir. Bunun koşulları için hem şartlar daha uygun hem de araçlar daha elverişlidir.

Oysa yargıda, kökleşmiş bir kliğin etki gücünü zayıflatmak ve yaygın anlamıyla "ele geçirmek" aynı kolaylığa sahip değildir. Bunun daha uzun bir zaman alacağı ortadadır ve nitelik ilk hedef icrai pozisyona müdahale olarak belirlenmiştir. Yargının belli kurumları eliyle yerine getirdiği yukarıda değindiğimiz **müdahaleci** ve "denetimsel" işlevinin, klik çatışmasının 2000'lerden sonra kaydettiği gelişmelerle beraber **başlıca silah** olarak kullanılmasını hatırlatalım. Bunun somut görünümüleri, "**darbe**" ile "**seriat**" eksenli iddialara temel oluşturmak üzere aç-

lan/yürütülen ergenekon ve kapatma davalarıdır. Bu nedenle çatışma arenası haline gelen Anayasa Mahkemesi ve HSYK'da yaşanan sorunları çözmeyen **temelli** çaresini anayasal müdahalede arayanlar kendi cephelelerinden pek de haksız değildir.

Bu gerçekliğin gölgesinde, AKP'nin anayasal değişiklik paketindeki tutarsızlık ve eksiklikler üzerinde durmanın pek bir anlamı yok gibi gözükmemektedir. Ama yine de **samimiyet** sorgulamasının aldatmacaya ışık tutacağı bir gerçektir ve bu hususlar da ihmal edilmemelidir. Bunların başında hiç kuşkusuz bizzat kendileri tarafından "**öncelikli**" sorun olarak dillendirilen ve "açılım" hamlelerinin baş köşesini işgal eden Kürt sorunu gelmektedir. Hem de meclisteki özel gündemli oturumda konuya yönelik anayasa düzeyinde değişiklik vaadinde bulunulmuşken... Bu noktada konuyla yakın ilişkisi bulunan seçim barajı ve siyasal partiler yasasını da anmak gerekir. Parti kapatmayı meclisin icazetine tabi kılma amaçlı düzenlemenin ise "**özgürlükçülük**" değil kendini koruma ve alan paylaşımıyla ilgili vardır.

Bir diğeri elbette çalışma yaşamıyla ilgilidir ve kamu çalışanlarının **grev hakkı** pek doğal ki yok sayılmaya devam edilmektedir ve "**grevsiz**" hiçbir anlam ifade etmeyen toplu sözleşme "hakkı"ndan ise "uzlaştırma kurulu" kelepçesiyle tamamen göstermelik bir biçimde bahsedilmektedir. Oysa çalışma dünyasını ilgilendiren, işçi ve emekçilerin örgütlenmeden hak aramaya kadar uzanan yelpazede bir dizi engeli, kısıtlama ve yoksunluğu bulunmaktadır ki bunlardan bahis bile yoktur...

Değirmeye değer bir diğer konu ise artık daha da ünlü hale gelen "**geçici**" 15. maddenin kaldırılmasıyla ilgilidir. 12 Eylül'ü eleştirip sivilleşmeye da demokratikleşmeden bahsedilenin "tutarsızlık" ve "samimiyetsizlik" bağlamında en çok eleştirildikleri hu-

suların başında gelen, cuntacıların icraatlarına yargı yolunun açılması hususu, işlevselliğini çoktan yitirmiştir. Konuyla ilgili farklı yorumlar bulunmakta beraber egemenlerin de kanaati odur ki "**zamanasını süresi**", sorunu benzer bir çok örnekte olduğu gibi "**kendiliğinden**" çözmüştür. Ağırlaştırılmış müebbet cezalarıyla ilgili yirmi yıllık zamanasını, bir diğer ifadeyle üst sınırdır ve 12 Eylül'cüler bu eşij çoktan geçmiş bulunmaktadır...

Bunlara ek, "**kenar süsü**" olarak getirilen çocuk ve kadın hakları gibi konulara da özellikle dikkat çekmek gerekiyor. Bu konulara göstermelik bazı hükümlerle yer verilmesi hiç de tesadüf değildir. Tam da kadın ve çocuklara yönelik dizginsiz bir sömürü, şiddet ve istismarın alıp başını gittiği, ayrımcılığın tavan yaptığı koşullarda "**temenni**" cinsinden düzenlemelerin riyakarlığı, bütün iğrençliğiyle üstlerinden alkmaktadır. Hal böyleyken yine "açılım" parantezine alınan ve bir dizi çalıştay, kurultay düzenlenen "**Aleviler**" bahsinde hiçbir tasarrufun gösterilmemesi de dikkat çekicidir. Öyle anlaşılıyor ki seçime doğru bu konuda verilebilecek "**taviz**" in sınırları fazla zorlanmak istenmemiştir.

Son söz olarak da **sivil** anayasa ve sınıflar arası **uzlaşma** meselesine değinmekte fayda var. Birincisi; ideolojik yapısından temel hak ve özgürlükler rejimine, sınıfsal tercihten devlet örgütlenmesine kadar her şeyiyle düzeni **resmeden** anayasayı, ne üniformalı ya da sivil kimin yaptığı önem arz eder, ne de "**devrim**" olmaksızın ezilen sınıf ya da sınıfların damga vurması beklenir. Anayasalara getirilen "toplumsal ittifak/uzlaşma senedi" şeklindeki tanımlama, iradeyi her yönüyle esaslı biçimde temsil eden bu metinlerin **doğasına** aykırıdır ama klikler ve güç odakları arasında belli dengeleri ve bu çerçevedeki uzlaşmayı gözetken yapısını da isklamamak gerekir.

KENT A.Ş. İŞÇİLERİ İŞE İADE DAVASINI

KAZANDI!

29 Mart yerel seçimlerinden önce İzmir Karşıyaka Belediyesi'nin yetki alanının bir kısmı yeni kurulan Bayraklı Belediyesi'ne bağlanmıştı. Yerel seçimlere sosyal belediyeçilik şiarıyla giren CHP'li belediyeler gibi, Karşıyaka Belediyesi de sosyal-halkçı belediyeçilik şiarıyla seçimlere girmişti. Ancak seçimlerin hemen ardından 30 Nisan 2009'da kendisine bağlı Kent A.Ş. firmasında çalışan ve sendikalı olan 300 Kent A.Ş. işçisinin işlerini Karşıyaka Belediyesi tarafından son verilmişti. Gereğe olarak seçimlerden önce Bayraklı Belediyesi sınırlarına dâhil edilen alanlar nedeniyle iş sahasının daralması gösterildi. Ne var ki iş sahasının daralmasını gerektiren göstermesine karşın Karşıyaka Belediyesi kendisine bağlı Kent A.Ş. firmasının yaptığı temizlik işlerini **Altaş** isimli bir taşeron firmaya vermiş ve 400 işçiyi işe almıştı. Yeni işe başlayan 400 işçi, özlük haklarından yoksun sendikasızsız işçilerdi. Bu durum işten atılan 300 Kent A.Ş. işçisinin işten atılma gerekçesinin sınırlardaki daralma olmadığını somut bir göstergesiydi. İşten çıkarılan Kent A.Ş. işçileri 1 Mayıs

2009 tarihinde Karşıyaka Belediyesi Örnekköy Şantiyesi önünde direnişe geçmişlerdi.

Daha sonra bir ay sürecek

İzmir-Ankara yürüyüşünü başlatan işçiler, bütün olumsuz koşullara rağmen Ankara'ya ulaşmışlardı. Ankara'da çadır kuran işçiler, polis ve sivil faşistlerin saldırısına maruz kalmıştı, halkçı söylemlerle göz boyamaya çalışan CHP, Kent A.Ş. işçilerinin direnişini görmezden gelip işçileri hain ilan etmişti. Daha sonra İzmir'de direnişlerine devam eden işçiler, bu arada işe iade davası açmışlardı. 274 sendikalı işçinin 260'ı işe iade davası açmıştı. Geline süreçte işe iade davası açan 91 işçinin davasına bakan 1. İş Mahkemesi işçilerin işe iade edilmesine karar verdi. Mahkeme ayrıca kararında Belediye temizlik yolunu açarken, işçilerin işe alınmaması halinde kidemlerine göre yeniden tazminat ödemesi hükümünü getirdi.

Karar sonucunda diğer işçilerin işe iade davasına bakan Karşıyaka 2. ve 3. İş Mahkemelerinin aynı yönde karar vermesi bekleniyor. İşlerine geri dönmek isteyen işçiler kararı sevinçle karşıladılar. Karşıyaka Belediyesi'nin karara 8 gün içinde itiraz etme hakkı bulunuyor. İşçilerin avukatı **İrfan Demirci**, CHP'li yöneticilerin sözünü tutmasını istedi. Demirci "bizlere ödenen tazminatları geri ödemeye hazırız" derken mahkeme önünde bulunan işçiler, tepki göstererek ödenen tazminatların bittğini, geri ödeme olanaklarının olmadığını belirttiler. İşçiler ayrıca Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak'ın "hukuka saygılı olacağız" sözünü hatırlatarak, sözünü tutmasını ve işlerine geri dönmek istediklerini söylediler. (İzmir)

ATV-Sabah grevi bir gazeteci ile devam ediyor!

ATV-Sabah'ta Türkiye Gazeteciler Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan 10 gazeteci insanca bir yaşam ve sendika hakkı için 13 Şubat'ta greve çıkmıştı. 154 gün sürdüren ATV-Sabah çalışanı gazeteciler, patron hakkında açtıkları davayı da kazanmıştı.

Dava sonunda mahkeme dokuz gazeteci hakkında işe iade kararı verdi. Ancak ATV-Sabah patronu gazetecilerin tazminatlarını ödeyerek işe geri almadı. Patronun başlatılan grev sürecinde sendika üyelerinin dörtte üç azaldığını ve grevin yasal olmadığını iddia ederek başvurduğu İstanbul 2. İş Mahkemesi grevi durdurma kararı aldı. Ancak sendikadan itiraz üzerine Yargıtay 9. Hukuk Dairesi bu kararı bozdu. Ve grev, yasal olarak kaldığı yerden devam etti. Türkiye Gazeteciler Sendikası 4 Mart günü işyerine yeniden grev kararı asarak direnişe kaldığı yerden devam etti.

İşten çıkarılan gazetecilerden **Ender Ergün**'ün ATV-Sabah önündeki direnişi, sınıf dostları ile birlikte devam ediyor. Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği direnişi desteklemek amacıyla İstanbul'da Türk-İş şubelerinden oluşan bir nöbet çizelgesi hazırladı. Her gün bir işçi ATV-Sabah önünde devam eden direnişe destek olacak. (İstanbul)

Şerafettin Halis PTT çalışanlarının durumlarına dikkat çekti

BDP Dersim milletvekili **Şerafettin Halis** meclise bir soru önergesi vererek PTT çalışanlarının çalışma koşullarını gündeme taşıdı. PTT çalışanlarının haftada 6 gün çalıştığına vurgu yapan Halis, yasalarla haftalık çalışma süresinin 35 saat olarak belirlenmesine rağmen bu memurların 40 sa-

at çalıştırılmasının yasal bir dayanağına olup olmadığını sordu. Fazla mesai yapan bu memurlara ödenen ücret tutarlarının da sorulduğu önergeden bazı başlıklar şöyle; - PTT Genel Müdürlüğü'nün Cumartesi günü çalışması karşılığında emekçilere düşük ücret ödenmesinin nedeni Yüksek

KIRK KİŞİ YAŞAMINI YİTİRDİ, KOT TAŞLAMA MADDELERİ YASAKLANDI!

Sağlık Bakanlığı bir genelge yayımlayarak, "Püskürtme işleminde kullanılan kum, silis tozu veya silika kristalleri içeren herhangi bir madde kullanılması yasaklanmıştır" dedi. Kot taşıma işçilerinde görülen ve tedavisi olmayan ölümcül akciğer hastalığı Silikozis'in bu güne kadar 40 kot taşıma işçisinin yaşamını yitirmesine neden olmasının ardından gelen genelge, bu hastalığa neden olan maddelerin kullanılmasını yasakladı. Genelgede ayrıca daha önce kot taşıma işinde çalışanların en yakın sağlık ocaklarına başvurmaları istendi. **Kot Kuşlama Dayanışma Komite-**

si yaptığı açıklamada, iki yıldır bunun müca- delesini verdiklerini, genelgenin somut bir kazanım olduğunu ancak tek başına yeterli olmadığını, çok sayıda kaçak işyerinin bulunduğunu, yerel yönetimlerin ve mülki amirlerin bu yerleri tespit edip kapatmaları gerektiğini belirtti.

Açıklamada ayrıca "Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı da daha önce kot taşıma işinde kayıt dışı çalışmış ve mağdur olmuş binlerce işçinin sosyal güvenlik haklarını geriye dönük sağlamalıdır. Adalet Bakanlığı, mağdur işçilerin yargı harçlarından muaf olması için 'adli müzaheret' kararı çi-

Ataşehir'de direniş sürüyor

Ataşehir Belediyesi'nde 60 günlük bekleyiş sürecinde olan DİSK Genel-İş'te örgütlü belediye işçilerinin toplu iş sözleşme süreci devam ediyor. Bu süreçle ilgili bilgi almak için Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı **Şahan İlseven** ile görüştük.

Şu anki bekleyişleri üzerine bilgi veren İlseven; "Ataşehir sözleşmeleri devam ediyor. Pazartesi tekrar görüşme yapılacak, görüşmeler sırasında kalan 6 maddede var. 4'ü ücretlere yönelik; kalan 2'si ise idari maddeler. Maddelerden kesinlikle taviz verilmeyeceği en başından işverenlere belirtildi. Onların istemleri ücretleri düşürmek. Ama biz yevmiyelerin üzerine katkı sağlayacağız. Üsküdar ve Ümraniye'den gelen arkadaşların yevmiyeleri düşük, onların yevmiyeleri en alt tabana yükseltilecek, bu konuda yaklaşımlar iyi. Biz yüksek yevmiyeleri düşürmeyeceğiz. Sözleşme görüşmeleri şu an devam ediyor. Bizim amacımız greve çıkmadan anlaşmayı sağlamak, ancak şartlarımız kabul edilmezse greve çıkmaktan çekinmeyiz. Çünkü haklıyız, grev bizim için olmazsa olmazlardandır."

İlseven şöyle devam etti; "İşçi arkadaşlarımız sendikalarının yanında olduklarını, mevcut haklarının korunmasını ve bunlardan kesinlikle ödün verilmemesini ve sonuna kadar devam edebileceklerini, gerekirse greve çıkacaklarını söylüyorlar. 'Çünkü sendikamız bizim için mücadele ediyor' diyorlar. Birim toplantılarında da kararlı olduklarını ve devam edebileceklerini anlatıyorlar. Şu anki sürece dair de 'biz işçiler olarak haklarımızın gasp edilmemesi ve var olan mevcut yapının korunması için gerekirse greve çıkmayı göze alırız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Yasal haklarımızı da sonuna kadar kullanacağız' diyorlar." (Kartal)

Planlama Kurulu Kararlarının tavan sınıflaması belirtilmektedir. Bu doğru mudur?

- PTT'ye son zamanlarda posta ayırımı ve dağıtım, temizlik ve güvenlik hizmetleri için çok sayıda taşeron şirkete bağlı işçi alınmıştır. Bu hizmet alanlarında ayrı ayrı olarak taşeron şirkete bağlı kaç kişi çalışmaktadır?

- PTT çalışanlarının Ramazan Bayramı, Kurban Bayramı ve diğer resim tatillerde saati 1.15 kuruş karşılığında zorla çalıştırıldığı doğru mudur? (H. Merkezi)

karmalıdır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı bu konuda sorumluluğu olan kamu görevlileri hakkında davaların yürütülebilmesi için, adli soruşturmalara izin vermelidir" denildi. (İzmir)

Marmaray işçisi yalnız değildir!

Marmaray Projesi'nde çalışan işçilerin kararlı mücadelesi devam ediyor. Direnişin 71. gününde Yenikapı'da bulunan şantiye önünde bekleyişlerine devam eden işçilere **Herkesin Sağlık ve Gelecek Platformu** tarafından ziya-

ret edilerek destek verildi. "Yaşasın sınıf dayanışması", "Birleşe birleşe kazanacağız" sloganlarının atıldığı eylemde, direniş alanına "Herkesin sağlık güvenli gelecek için birleşik mücadeleye" yazılı pankart asıldı.

Platform adına konuşma yapan İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu üyesi **Nazmi Algan**, devletin uyguladığı politikalarla güvensizliğin dayatıldığına değinerek birleşik mücadelenin önemine vurgu yaptı.

İşçilerin ilk duruşması görüldü

İşçilerin Sirkeci İş Mahkemesi'ne açtıkları işe iade davası, 24 Mart günü görüldü. Mahkeme günü Adliye önünde biraraya gelen işçiler "Yaşasın Marmaray direnişimiz", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını attı.

"İşimiz ve haklarımız için direniyoruz" yazılı pankartın açıldığı eylemde, işçiler adına açıklamayı **Aydın Erhan** okudu. Erhan, hakları için direnen Marmaray işçileri olarak, mücadelelerini yargıya taşıdıklarını ve net bir sonuç çıkanı kadar direnmeye devam edebileceklerine değindi. Uzun bir bekleyişin ardından Mahkeme kararını açıklayan **Av. Sezin Uçar** duruşmanın 28 Mayıs'a ertelendiğini, diğer 30 işçinin duruşmasının ise 1 Nisan da gerçekleşeceğini söyledi. (İstanbul)

Mart ayı açlık ve yoksulluk sınırı

Türk-İş her ay hazırladığı açlık ve yoksulluk rakamlarını açıkladı. Bu rakamlara göre 4 kişilik bir ailenin aylık sınırı geçen yılın Mart ayına göre 100.46 TL artarken, yoksulluk sınırı 327.25 TL artmış. Mart 2010 itibarı ile "mutlak enflasyonu"ndaki artış ise 12 aylık dönemde % 13.49. Yoksulluk sınırı ise geçen yılın Mart ayı 2.425.55 iken, bu yıl Mart ayında 2.752.80'ye fırlamış görünüyor. Açlık sınırında da benzer bir artış görülmektedir. Geçen yılın Mart ayında 744.65 olan açlık sınırı, bu Mart'ta 845.11 olmuş. (H. Merkezi)

Tersanelere bir "kurban" daha

Yalova'da kurulu bulunan Altınova Tersaneler Bölgesi'ndeki Cemre Tersanesi'ne bağlı **Firat Gemi**'de çalışan **Sinan Durhan** adlı işçi, 15 Mart sabahı çalıştığı geminin tankından düşerek ağır şekilde yaralandı. Arkadaşlarının yaralı halde bulunduğu Durhan, hastaneye giderken yaşamını yitirdi. Böylelikle tersanelerde son bir yılda iş cinayetlerine kurban giden işçilerin sayısı 132'ye yükseldi. Bunca kişinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirmesine rağmen hiçbir güvenlik önleminin alınmadığı tersaneler ölüm kuyuları olmaya devam ediyor. (H. Merkezi)

Emekçinin gündemi

"Ne zulmün balyozu ne girdabı karanlıkların" bu kavgayı durduramayacaktır!

Kendi gücünün bilincinde olmak, mücadeleyi yarı yarıya kazanmak demektir. Mücadeleyi her yönüyle kazanmak ise, bu bilinci; aynı güce, aynı inanca sahip olan diğer insanlarla birleştirmek ve bir hedef doğrultusunda bu gücü eyleme geçirmekle mümkündür.

Bilinçle, inançla haykırılan bir şiar, egemenlerin yüzüne vurulan bir tokat ve onları tarihin çöplüğüne atacak bir eylem niteliği taşımaktadır. Egemenlerin, geleceği olmayan bir toplum yaratma istemine, özellikle emekçilerin, yani yaşamı var edenlerin ne dünü ne bugünü ne de yarınını düşünen, sadece verilene yetinmesini bilen ve bu düzene boyun eğmek dışında hiçbir umudu,

hiçbir geleceği, hiçbir hedefi olmayan bir toplum yaratma istemine karşı; TEKEL işçilerinden yükselen haykırış sloganları tüm işçi ve emekçilerin uzun zamandır yoksun oldukları özgüveni yeniden kazanmasını sağlamıştır. Çünkü TEKEL işçileri bir sınıf/ezilen bir sınıf olduklarını anlamışlar, sınıftan aldıkları gücü bilince çıkarmışlar ve bu bilinçle aynı sınıftan insanların birleşmesinin aynı hedefe doğru koşmasının gerekliliğini kavratmışlardır. Bunun en yakın örneğini Antep'te yaşadık: 74 gün süren **Çemen Tekstil** işçilerinin direnişi, patronlara geri adım attırabilen bir nitelikte "başarıya" ilk adımı atarak TEKEL işçilerinden aldığı özgüveni diğer direnişlere; Mar-

maray'a, Esenyurt'a, Tariş'e, İSKİ çalışanlarına, sağlık çalışanlarına taşımayı başarmıştır. TEKEL'in kılıcıyla işçi sınıfı ve emekçiler hem varlıklarını ve doğallığında güçlerini bilince çıkarmış, hem de sancılı direnişlere gebe olan süreci "birlikte, kararlılıkla, direnişle neler yapabileceğini göstererek" göğüsleyebileceklerini öğrenmişlerdir. İşte tam da bundan kaynaklı egemenler ve onların uşakları pozisyonunda bulunan sendikalar TEKEL direnişini sönmüştür. İşçilerin ellerinden geleni yapmış, direnişi uzun aralıklı periyotlara yararak bitirebileceklerini düşünmüşlerdi. Danıştay'ın kararıyla birlikte işçileri evlerine göndermişler ve 1 Nisan'da 1000 kişilik bir ekiple, 1 günlükte Ankara'da olacaklarını; 26 Mayıs'ta genel bir grev olacaklarını söylemişlerdi. Aylarca süren direnişin birer aylık aralarla ve tek günlük eylemlerle aslında bir kazanım

değil; aksine bir yenilgi-uzlaşma yoluna götürmeye çalışan sendikaya rağmen işçiler 1 Nisan'dan itibaren Ankara'da tekrar direniş ateşlerinin yakılmasının ve binin değil binlerin oraya taşınmasının gerekliliğini görmüşlerdir.

İşçi ve emekçiler cephesinden durum özlele böyleyken biz emek dostlarımızın da tekrardan bazı şeylerin farkına vardığımız/varacağımız bir sürece girmemiz gerekmektedir. Çünkü egemenlerin hız kazanan özelleştirme, taşeronlaştırma ve esnek çalıştırma vb. saldırılarına karşı büyüyen-yükselen mücadeleye gören gözlerimiz kapatmamız, duyan kulaklarımızı tıkamamız imkânsızdır. Herhangi bir yerdeki direniş bizi de ilgilendirmektedir. Yapılan zamlar; işten çıkarmalar; memurun grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı; köy-yatı sorunu; öğrencinin akademik-demokratik eğitim kavgası; gece-

kondu yıkımları; işkenceler-sokak infazları-kayıplar; parlamentodaki tartışmalar, alınan kararlar ve çıkarılan yasalar; diğer devletlerle yapılan anlaşma ve uluslararası ilişkilerde takınılan tutumlar; halkın mücadelesi karşısında verilen sözler ve kazanılan hakların uygulamaya geçmemesi; sosyal ve kültürel yaşamın elverişli hale getirilmesi... Yani halkımızın özgür, demokratik bir toplumda yaşaması önündeki tüm engeller ve bunların kazanılması mücadelesi bizleri ilgilendirmektedir. Bundan kaynaklı emekçilerin tüm mücadelesine omuz vermeli, sloganlarına bir ses de biz olmalıyız. Onlardan öğrenmeli, öğrendiklerimizle tekrar onlara gitmeliyiz. Yani felsefemiz "yaşamdan öğrenmek", Öğrendiğimizi pratiğe geçirmek, bundan daha üst boyutta bilgiler elde edip yeniden daha üst boyutta pratiğe geçirmek ve bunu sonsuz şekilde sürdürmek olmalıdır. Çünkü

bizi "biz" yapan giz tam da bu noktalarda durmaktadır.

Geleceği ellerinde tutanlarla, kötü gidişata en zor koşullarda karşı durup mücadele edenlerle birlikte olmak; yaşama emek veren herkesi bu kavgaya katmak ve bu insanların çoğalmasında mücadeleye etmek bizim için mutlak bir zorunluluk olmalıdır. "Ne zulmün balyozu/ne girdabı karanlıkların" bu kavgayı durduramayacağını çelik harflerle bilinçlerimize kazımayız gerekmektedir. Çünkü yaşamı var edenler, yaşamı üretkenler yaşamı yönetmedikleri müddetçe ne gelecek bizim olacaktır ne de insanca yaşam var olacaktır! Tüm bunlardan hareketle TEKEL işçileri mücadeleyi daha da yükseltmek için 1 Nisan'da Ankara'da olduklarında bizler de onların gücüne güç, sesine ses ve aslında bilinçlerine bilinç katmak için onların tam yanı başında olmamız gerekmektedir.

ÇEMEN'DE DİRENİŞ KAZANDI!

Kazandıkları zaman, organize sanayiye umut olacaklarını söyleyen

Çemen Tekstil işçileri 70'li günlerde zaferi elde ettiler.

Direnişlerini zaferle taçlandıran Çemen işçilerini grevlerinin 62. gününde ziyaret ettik. İşçilere gazetemi verdikten sonra sohbet etmeye başladık. Sohbetimizde işçiler bu grevin sadece Çemen işçilerinin grevi olmadığını tüm Organize Sanayi Bölgesi'nin grevi olduğunu ve bundan dolayı eğer kazanırlarsa işçi sınıfının kazanacağını belirttiler. Sohbet esnasında fabrikada çalışan grev kırıcı işçilerin vardiya değişimi yaşandı, işçiler onları "Kavgaya bitmedi, daha yeni başlıyor" vb. sloganlarla karşıladı. Ardından işçilerle vedalaşarak ayrıldık.

Grevin 67. gününde de işçilerle birlikledik. İşçilere gazetemi verdikten sonra sohbet etmeye başladık. Sohbetimiz sırasında işçiler grev sürecinde yaşadıklarını anlattılar. Ayrıca greve çıkmadan önce patronun oynadığı oyunlara da değindiler. Patronun önce fabrikaya işçi aldığını, bunların sigortasını ya-

tırmaya başladığını ancak işe çağırmadığını söyleyen işçiler "biz greve başladıktan sonra bu işçiler işe başladılar" diyerek yasal olarak greve çıkan işçinin yerine yeni işçi alamayacak olan patronun, böylelikle her şeyi kılıfına uydurduğunu söylediler.

Grevin daha çok yankı bulması için mahallelerinde çalışma yürüteceklerini de aktardılar. İşçilerden biri "eğer bu grevi kazanırsak organize sanayide greve hazırlanan bazı işçiler var, bu onlar için bir umut olur ve organize sanayide artık işçilerin sözü geçmeye başlar" derken başka bir işçi de "eğer biz kazanmazsak, başka yerde iş bulamayız, bu yüzden de kazanmak zorundayız" şeklinde konuştu.

POLİS TERÖRÜ VE DİRENİŞ

Grevlerin 71. gününde (23 Mart Salı) çocuklarıyla beraber grev alanına geldiler ve

fabrika girişini çocuklarıyla kapattılar. Ardından işçilere ve çocuklarına polis saldırdı. Polis, küçük çocuklara da saldırmaktan çekinmedi. Ve bu sırada 3 çocuk ve 3 işçiyi yaraladı. Ardından işçiler, grev kırıcıları işyerine geçirmeyerek sisteme işçinin gücünü gösterdiler. Grev kırıcı işçiler fabrikadan uzaklaştıktan sonra ortam sakinleşti. Bunun haberini alan demokratik kitle örgütleriyle grev alanına giderek orada nöbet tuttuk. Ardından gece 11.00'de grev kırıcı işçilerin vardiya değişimi sırasında işçilerin onları almaması üzerine polisler arbeye yaşandı. Bu arbedenin ardından işçiler polisin tutumunu "Burası fabrika karakol değil", "Ölmek var dönmek yok" sloganlarıyla protesto ettiler. İşçilerle sabaha kadar nöbet tuttuk, sabah işçiler grev kırıcı işçileri almak istemediler, ama bu kadar direniş sendikaya ağır geldi(!) Sarı sendikacılık kendini göstererek

işçilere "2 gün sonra patronla anlaşacağız, olay çıkarmayalım" diyerek direnişi kırmak istedi. İşçiler bir gün sonra gelmek üzere grev alanından ayrıldılar.

GREV, İŞÇİLERİN ZAFERİYLE SONUÇLANDI!

İşçilerin toplu görüşme gününde işçilerin yanına Genç-Sen olarak ziyarete gittik. Grev alanına gittiğimizde işçilerle sohbet etmeye başladık. İşçiler "Kamil bizimle ya anlaşacak ya fabrikayı kapatacağız başka yolu yok, bizim direnmekten başka çaremiz yok" şeklinde söylemlerde bulunarak ne ka-

dar kararlı olduklarını gösterdiler.

Bu sırada Antep Valiliği'nde yapılan ve vali, emniyet müdürü, Çemen Tekstil patronu Kamil Çetinkaya, Konukoğlu, Nakıpoğlu, Bölge Çalışma Müdürü, DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DISK Tekstil-Sen Genel Başkanı Rıdvan Budak, Genel Sekreteri Muzafer Subaşı, bölge temsilcisi Nihat Bencan'ın katıldığı görüşme de devam ediyordu. Saat 16.00'da fabrika önünde bekleyen işçilerin yanına gelen sendika başkanları toplu iş sözleşmesinin imzalandığını duyurarak burada bir açıklama yaptılar.

Açıklamayı yapan **Muzafer Subaşı**, sözleşmeye göre Cumartesi günü işçilere 250'er lira ödeme yapılacağını, işçilerin maaşlarının 720-730 lira civarında olacağını, Pazartesi gününden başlayarak Nisan ayının 6'sına kadar bütün işçilerin işe geri döneceklerini belirtti. Sözleşmenin ayrıntıları hakkında ise Cumartesi günü saat 10.00'da sendika binasında bilgilendirme yapılacağını söyledi. Açıklamanın ardından işçiler zafer sloganlarını atmaya başladılar. "Zafer direnen işçilerin oldu", "Direne direne işte kazandık", "Çemen kazandı bizimiz kazandık" vb. sloganlar atan işçiler, bir süre daha fabrika önünde kaldıktan sonra zafer marşları söyleyerek buradan ayrıldılar.

(Antep İK okurları)

İSKİ'de direniş sürüyor, sürecek!

Krizin etkileri birçok ülkenin ekonomik dengelerini alt üst ederken, Türkiye'de bir yandan krizin etkileri saklanmaya çalışılmakta; diğer yandan da işçi kıyımları, yoksulluk ve soygunu yasallaştıran tasarımlar hayata geçirilmektedir. İşçi kıyımları ile artan işsizliğin ise en çok yaşandığı alanlardan birisi de taşeron iş sahalarıdır. İşçi sınıfının önemli birer halkası olan güvencesiz işçiler, sınıf içinde en yoksul kesimdir.

İşçi kıyımları durmuyor

14 Mart günü İSKİ, birlikte çalıştığı taşeron şirketlerle bir toplantı yaparak "artık kendi işini kendisinin yapacağını ve elinde 3000 işçinin fazladan bulunduğunu" bildirdi. Bunun üzerine İSKİ'nin; bilgi işlem, sayış değişim, açma, kapama vb. işleri için anlaşma yapmış olduğu Sistem Karel ve Albayrak taşeron şirketleri, bünyelerinde çalışan 2.300 işçinin işine son verdi.

İşçilerden **İhsan Tecik** yaşananların tamamen bir aldatmacadan ibaret ve işten atmanın bir bahanesi olduğunu belirtiyor. 1998 yılından bu yana sayış açma-kapama işinde çalışan Tecik, "Bunca yıl çalışmama rağmen ilk defa böyle bir oyunla karşı karşıyayım. İSKİ yıllardır masa başı iş yapıyor ve geri kalan tüm işleri taşeron yapıyor. Yani senelerdir biz buradayız. Buna rağmen İSKİ'nin elinde bu işleri yapacak 3000 işçi bulunuyor. Biz varken yeni işçi alıyor ve bizi de işten atıyor. Bence bu ya seçim yatırımı ya da işten atmanın bir bahanesidir" diyor. Söyleşimizde, taşeron sisteminin sömürünün yaşandığı en büyük alanlardan biri ve bu alanlarda emekliliğin imkansız olduğunu belirten Tecik, sigorta-

Sendikalar, asıl örgütlemesi gereken kesim olan güvencesiz işçiler için bir çalışma yürütmüyor. Direniş örgütlemiyor, kendiliğinden oluşan direnişlere destek veriyor.

larının tam olarak yatırılmaması, yemek yol vb. ihtiyaçların yerine getirilmemesi, asgari geçim indiriminin ödenmemesi gibi uygulamalarla taşeron işçilerin ekonomik imkânlarının yok edildiğini vurguladı. Tecik, bu alanlarda her şeyden önce bu hakları kazandıracak silahlardan yani örgütlenmeden yoksun olduklarını vurguluyor.

İşçilerin en önemli silahlarından biri olan sendikaların taşeron işçiler içinde olmaması elbette bu alanlarda sömürünün azgınlaşmasına neden oluyor. İSKİ işçilerinin bu haktan yoksun olmasını işçilerden **Yasin Çetin** şu şekilde eleştiriyor;

"Taşeron işçilerin sömürüsünün nedeni elbette örgütsüzlüğüdür. Bu örgütsüzlüğü hem kendinden kaynaklanmakta hem de sendikalardan. Sendikalar, asıl örgütlemesi gereken kesim olan güvencesiz işçiler için bir çalışma yürütmüyor. Direniş örgütlemiyor, kendiliğinden oluşan direnişlere destek veriyor. Genel anlamda sendikalar bugün aيداتçılık yapıyor. Taşeron işçiler içinde örgütlenme çalışması yapmamasının bir nedeni budur. Çünkü taşeron işçiler bugün var yarın yok. Bu noktada taşeron işçilere kulak verilmesi gerekiyor. İşçilerin çalışma koşullarından

bahsetmek yetmez, sadece onların koşullarını onlarla değiştirecek bir sendikanın varlığı ülkemizde nadir bulunuyor. O kadar çok sendika biliyoruz ki bir yandan işçi ile aynı sloganı atıyor diğer yandan başbakanla, patronla aynı masaya oturup çıkarları neticesinde anlaşma imzalıyorlar. Tekel işçileri bunlardan biriydi."

(İstanbul)

BTS üyelerine dava

25 Kasım'da KESK'in düzenlemiş olduğu iş bırakma eylemine katılan emekçilere davalar açılmaya devam ediliyor. Son olarak eyleme katıldıkları için işten çıkarılan 16 BTS üyesi emekçi için 16 Aralık'ta yapılan 1 günlük dayanışma eylemine katılan 5 BTS üyesine dava açıldı. İşlerinde sendika yöneticilerinin de bulunduğu BTS üyeleri; "Savcılık tarafından yapılan bu işlemler üyelerimiz ve çalışanlar üzerinde baskı kurulmak ve arkadaşlarımız cezalandırılmak istenmektedir" diyerek asıl amacın hak arama mücadelesinin önünü kesmek olduğunu belirtti. (H. Merkezi)

Gerçek patron üniversite hastanesiymiş!

Bursa Uludağ Üniversitesi Hastanesi'nde yıllardır taşeronda çalıştırılan Dev Sağlık-İş üyesi işçiler 3 yıl önce mahkemeye başvurarak "yapılan işin ve işverenin" tespit edilmesini istemişti. 3 yıllık bekleyişin ardından 4. İş Mahkemesi 19 Mart günü kararını açıklayarak asıl patronun Üniversite Hastanesi olduğunu belirledi. Böylelikle hastanede çalışan 1262 sağlık emekçisine kadrolu olma hakkı tanındı. Dev Sağlık-İş'in 3 yıldır sürdürdüğü mücadele sürecinde mahkeme işverenin üniversite olduğunu tespit etmiş ancak üniversite yönetimi itiraz etmişti.

Konuyla ilgili olarak Dev Sağlık-İş üyeleri 25 Mart günü hastane önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada konuşan Dev Sağlık-İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu**, güvencesiz çalıştırmanın vahşi bir piyasa sistemi olduğunu, pek çok yerde ölüm getirdiğini söyledi. Bu topraklarda taşeron çalıştırma sistemini süpürünceye kadar Devrimci Sağlık-İş Sendikası'nın ve üyele-

rinin sonuna kadar mücadele edeceğini belirten Çerkezoğlu, "Bu başarı örgütlü olmanın başarısıdır" dedi. (H. Merkezi)

Bu İşyerinde Grev Var!

İstanbul Eğitim ve Araştırma (Samatya) Hastanesi'nde hasta klinikleri inşaatında çalışan 90 işçi 40 gündür grevde. İl özel idaresi tarafından RT isimli firmaya ihale edilen kliniklerin inşaatı, RT'nin işi verdiği Cihan ve Körfez isimli taşeron firmalar aracılığıyla yürütülüyordu. Bu firmalardan maaşlarını alamayan işçiler 40 gün önce iş durdurma eylemine başladılar. Bazılarının 4 bazılarının 6 aylık alacağı bulunan işçiler açıkları "Bu iş yerinde grev var" pankartı altında direnişlerini sürdürüyorlar. (H. Merkezi)

"Ölümler altın takmaz!"

Siyanürlü altın arama faaliyetleri, HES projeleri son sürat bir hızla devam ediyor, yapılan barajlarla birlikte endemik bitki ve türlerinin yok edilmesine seyirci kalıyor. Bu durumun bir örneği de Niğde'ye bağlı **Ulukışla Beldesi**'nde yürütülen altın arama faaliyetleri. Ulukışla'da uzun zamandır, siyanürlü altın arama faaliyetlerine karşı mücadele yürüten köylüler, Ulukışla Otagarı'nda yaptıkları mitingle kararlı olduklarını bir kez daha haykırdılar.

Yapılan eyleme Adana'dan birçok köy de destek verdi. 20 Mart günü saat 12.00'de Ulukışla Otagarı'nda gerçekleştirilen eylemde sık sık "Siyanürcü şirket, memleketi terk et", "Ölümler altın takmaz", "Ne Bergama ne Ulukışla! Siyanüre karşı omuz omuza", "Tayyip Tayyip baksana! Siyanürü siyanürü alsana!" sloganları atıldı. Binlerce köylünün katıldığı eylemde konuşma yapan Hasan-gazi Köy Meclis Başkanı **Hüseyin Özçelik** siyanürün yaratacağı tahribata dikkat çekti. (H. Merkezi)

Dünya Su Günü'nde tulumlu, akordeonlu protesto

20 Mart Dünya Su Günü'nde **Doğa-Der**, meslek odaları ve yöre derneklerinden oluşan **Bursa Su Platformu** tarafından düzenlenen ve devrimci ve demokratik kurumların da destek verdiği bir yürüyüş düzenlendi. Setbaşı Köprüsü'nden Kent Müzesi'ne yapılan yürüyüşün ardından yapılan açıklamayı okuyan **Murat Demir**; suyun, Dünya Bankası raporlarında ticari bir mal olarak tanımlandığına ve sudan ticari çıkar sağlanmaya çalışıldığına dikkat çekerek, doğayla insan arasındaki ilişkinin yok edildiğini ve doğanın şantiye alanına çevrildiğini söyledi. Açıklamanın ardından Dersimliler Derneği ve Bursa Artvinliler Su Platformu da birer konuşma yaptı.

Eylem; kemençe, tulum, akordeon, davul-zurna eşliğinde horon ve halaylarla son buldu. (Bursa)

Altındağ Belediyesi'nde "Belediyeden hiçbir alacağım yok" dayatması

Ankara Altındağ Belediyesi'ne bağlı olarak çalışan 34 emekçi, Ocak-Mart

2010 tarihlerinde Belediye Başkanı'nın zorla imzalatmaya çalıştığı "Geriye dönük belediyeden hiçbir alacağım yoktur" şeklindeki bordroları imzalamadıkları için işten çıkarıldı.

Tüm Bel-Sen üyesi olan bu kami emekçilerinin geriye dönük ödemeleri, söz konusu belediyenin işçilerle yapmış olduğu toplu iş sözleşmelerinden kaynaklanan 5 yıllık mesai, ulaşım kartı, ikramiye, kıdem, kömür yardımı gibi sosyal hakları için birikmiş olan alacaklarından oluşmakta. Konuyla ilgili bir açıklama yapan sendika

temsilcisi **Cebrail Aslan**; "AKP'li Altındağ Belediye Başkanı Veysel Tirya-ki'nin göreve geldiğinde belediyede bin 80 memur, 910 işçi çalışmaktaydı. Süreç içerisinde memur sayısı 261'e, işçi sayısı ise 230'a düştü" diyerek belediyede yaşanan emekçi kıyımına dikkat çekti. Belediye Başkanının işçilerin yasal yıllık izinlerini iptal ederek, ücretsiz izin kullandırdığını ve işçilerin kağıt üzerinde izinli gösterilerek, çalıştırılmaya devam ettiğini, üstelik izin günlerinde yaptıkları çalışma için de bir ücret verilmediğini sözlerine ekleyen Aslan işten atılan tüm emekçilerin belediyeye dava açtıklarını belirtti. (H. Merkezi)

Ankara'da inşaat işçileri grevde

Ankara'nın Keçiören ilçesinde yapılmakta olan Aktepe TOKİ konutlarında çalışan inşaat işçileri yaklaşık bir aydır grevde. 4 aydır maaşlarını alamayan ve bir ay önce greve çıkan 100 işçinin koşulları ise her geçen gün zorlaşmakta.

Greve çıktıkları günden bu yana kimsenin kendileriyle ilgilenmediğini dile getiren işçiler "gerekirse açlık grevine gireriz, Kızılay'a yürürüz" diyerek sorunlarına çözüm bulunmasını istedi. Taşeron şirkete bağlı olarak çalışan işçiler çalışma koşullarının da çok ağır olduğunu, sabahın ilk saatlerinden akşam

22.00'ye kadar çalıştıklarını, üstelik maaşlarını da alamadıklarını belirtiyorlar. Genel olarak T. Kürdistanı'ndan gelen işçiler ailelerine para gönderemediklerini ve ailelerinin de memleketlerinde mağdur olduklarını söylediler. İşin % 55'ini bitiren **Taş İnşaat**'in geri kalan işi teslim ettiği **Ve-Na** isimli şirketin, kendilerini sürekli tehdit ettiği ve "çekip gitmezseniz adamlarımızla gelip burayı basar ve sizi çıkarırız!" dediğini söyleyen işçiler "bizler sadece hakkımızı istiyoruz" diyerek insanların bu konuda duyarlı olmasını istediler. (H. Merkezi)

Yeni Anayasa paketinde Kürtler yok, demokrasiyi hiç aramayın!

Geçtiğimiz günlerde AKP hükümeti yeni Anayasa paketini açıkladı. 26 maddede değişiklik yapılmasını öngören paket, esasen yargı sisteminde belli değişiklikler yapılmasına yoğunlaşmış bir halde. AKP'ye karşı açılan kapatma davası ve en son Erzincan başsavcısının tutuklanması olaylarıyla sert bir çarpışma görünümüne bürünen klikler savaşında AKP hükümetine karşı en yüksek sesli muhalefetin yargı cephesinden yükseliyor olması, paket değişikliğinin esasen yargı organını hedefliyor olmasını anlaşılır kılmaktadır.

Anayasalar bir devletin temel teşkilatlanma biçimini düzenleme ve devlet ile tebaanın karşılıklı konumlarını belirten temel kodları içerir. Bakımdan üst normdur. Başka bir ifadeyle ve başka bir yönüyle, anayasalar devletlerin temel sorunlara yaklaşımını ortaya koyar.

Bizzat bu devletin cumhurbaşkanı tarafından "temel sorun" olarak addedilen Kürt sorununa ilişkin hiçbir değişiklik önerisinin pakette yer almamış olması "temel sorun" a yaklaşımı izah eder. Halihazırda, "açılım" adı altında sunulan bir tasfiye projesi olduğuna bütün demokrasi güçleri tanıklık etmiştir. Daha önce BDP'nin yeni anayasa paketine destek vermenin iki şartı olan yüzde onluk seçim ba-

rajinin düşürülmesi ve Terörle Mücadele Yasası'nın değiştirilmesi önerilerini olumlayan, böylece bir değişikliğin önünü açacak hiçbir öneri mevcut pakette bulunmamaktadır.

Ortalama her üç yılda bir, legal partisi kapatılmakla karşı karşıya kalan Kürt Ulusal Hareketini en çok ilgilendiren ve talep ettiği konulardan biri, doğal olarak parti kapatmalarının zorlaştırılması olmuştur.

"Siyasi partilerin uyacakları esaslar" başlığı altında, bir nevi parti kapatmayı düzenleyen 69. maddede yapılması öngörülen değişikliğe göre hakkında kapatma istemiyle soruşturma açılacak partinin doğrudan Anayasa Mahkemesi'ne sevk edilmesinin önu alınmakta, önce parlamentoda grubu bulunan partilerin oluşturacağı bir komisyonun, soruşturma dosyasını anayasa mahkemesine göndermeye onay vermesi gerekmektedir. Bununla bağlantılı olarak da düşünülebilecek bir diğer değişiklik anayasa mahkemesinin parti kapatma kararı verebilmesi için aranan 3/5 oranının 2/3 oranına yükseltilmesidir. Anayasa mahkemesinin AKP'ye karşı da kapatma davası açtığı düşünüldüğünde, bu değişiklik önerisinin bile Kürt sorununa özgülenmediği açıktır.

Değişiklik paketinde, Tayyip'in 2005 Diyarbakır ziyaretinde sarf ettiği ve kimi kesim-

lerin umutla sarıldığı "üst kimlik" meselesine ise hiç değinilmemiştir. Hem zaten Tayyip'in "üst kimlik" tanımlaması hiçbir zaman "Türklük" çerçevesi dışına çıkmış değildir. Pakette vatandaşlık tanımına ve diğer ulus ve milliyetler sorununa hiçbir değinide bulunulmamış olmasının "sert muhalefet ihtimali"ne bağlamak AKP'yi aklamaktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Bu durumda, üst norm olarak anayasada Kürtlere ilişkin bir kodlamaya yapılmamış olması resmi ideolojinin belgeleri üzerinde bir değişiklik olmayacağı, ki resmi ideolojinin değişmediği sonucuna ulaşmak, sadece bu husus bağlamında bile oldukça kolaydır.

Mevcut haliyle seçim barajı anayasada düzenlenmemektedir. Ancak AKP Grupbaşkanı B. Bozdağ seçim barajını düzenleyen Siyasi Partiler Kanunu'nda barajın düşürülmesine yönelik bir değişiklik yapmayı düşünmediklerini açıklamıştır. Nitekim açıklamalarının devamında Bozdağ, geçmişte kurulan koalisyon hükümetlerinin neden olduğu kaos ortamına işaret etmiş, hatta seçim barajının düşürülmesini "yönetimde istikrar ve temsilde adalet" gerekçeleriyle bağlantılandırmaya çalışmıştır. (Radikal, 26.03) Bunun, CHP ve MHP'nin olası "sert muhalefet"ine yormak, bu

bakımdan bir taktik olabileceği izlenimi uyandırmak en hafif tabiriyle safdillik olacaktır. Bağımsız adaylarla parlamentoda bir grup kurmasını başaran DTP'nin kapatılması bir yana; parlamento içinde ve dışında maruz kaldığı siyasi linç ve hakarete AKP'nin kimi zaman öncülük düzeyinde ortaklık ettiği düşünüldüğünde, bunun bir taktik değil parlamento aygıtının olabildiğince "pürüzsüz" bir şekilde işletilmesine yönelik bir anlayışın ürünü olduğu açıktır. İlla da bir taktik olarak kabul edilecekse, B. Arın'ın "şimdilik baraja dokunmayalım, paket geçtikten sonra uygun bir formül buluruz" mealindeki sözlerine atıfta bulunmak gerekir.

Yine niteliği itibariyle anayasa paketinde yer alması da Kürt meselesiyle doğrudan ilişkili tek başlık, seçim propagandalarında Kürtçe'nin sözlü olarak kullanılmasının önündeki yasal engelin kaldırılmasıdır. AKP'nin milletvekili seçimine ilişkin kanun teklifinin yasalaşması durumunda "Türkçe esas" olmakla beraber "yerel dil ve lehçeler", "sözlü" olmak kaydıyla ve tabii ki "devletin ül-

kesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü"ne aykırı olmamak şartıyla kullanılacaktır. Yani kaşıkla veriliyor gözükten "hak" keşpeyle bir sonraki cümlede geri alınıyor.

Özcesi, anayasa paketinde Kürtler yok. Demokrasinin olması ise eşyanın tabiatına aykırı. Demokrasinin bir devrim meselesi olduğu ve devrimin zoru zorunlu kıldığı bu faşist tahakküm altında, elbette temel sorun olarak öne çıkan Kürt ulusal sorunu da devrimin çözeceği bir sorun olarak kalmaya devam ediyor. Sınıfın ve halkın kendi demokratik anayasasını oluşturacağı günleri yakın kılmak için örgütlü ve ileriye adımların sıklaştırılması her zamanki kadar elzemdir.

Newroz Serhıldanê!

İstanbul

Zulme karşı demirci Kawa'nın harlandığı ateş, bu yıl da tüm ülkede büyük bir coşku ile harlandı. Yüz binlerce kişinin katıldığı eylem alanında, ateşler yakılarak halaylar çekildi, türküler söylendi. Kürt çocuklarına atfedilen eylemde Ceylan Önkol, Uğur Kaymaz, Mahsun Karaoğlan'ın resimleri taşındı ve sık sık "Kürt çocuklarına özgürlük" sloganı atıldı.

"Halkların kardeşliği, emeğin birliği Newroz ateşiyle büyüyecek" sloganıyla düzenlenen Newroz kutlamalarına yöresel kıyafetleri ve flamlarla katılan binlerce kişi, arama noktalarından geçti. Arama noktalarında gözaltı da yaşandı. Alana kurulan dev platformda Kürtçe, Türkçe ve Arapça "Newroz kutlu olsun" pankartı asıldı. Partizan da "Newroz serhıldanê" yazılı pankart ile mitinge katıldı.

Newroz ateşinin yakılmasının ardından Newroz tertip komitesi adına Rıza Taşdelen kısa bir konuşma yaptı. Taşdelen, hapisanelerdeki Kürt siyasetçileri ve belediye başkanlarının bayramını kutlayarak, başladığı konuşmasında 2010 Newroz'unun yeni bir siyasal süreç başlatacağına söyledi. Konuşmanın ardından Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan ve avukatı Doğan Erbaş ve direnişte olan Marmaray ve TEKEK işçileri de kitleyi "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarıyla selamladı.

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel yaptığı konuşmada hükümete seslenerek, "Ya Kürt sorununun çözeceksiniz ya da bu halkın onuruyla oynamayacaksınız. Cesaretiniz yoksa gidin" dedi.

Erzincan

Partizancılar için Newroz kutlaması 20 Mart'ta başladı. "Newroz isyandır! İsyân dağlarda", "Newroz'un isyanıyla Partizan safına", "Newroz'un isyanıyla halk savaşıyla ileri", "Newroz piroz be" ve çok sayıda Partizan yazılımlarıyla Newroz coşkusu Cumhuriyet ve Arslanlı mahallelerinin duvarlarına yansıtıldı.

Uzun bir dönemdir Erzincan'da Newroz kutlamalarına izin vermeyen Valilik, bu sene BDP'nin gerçekleştirdiği başvuruya izin verdi. Tertip komitesinde Partizan'ın da yer aldığı etkinlik, 21 Mart günü Cirit Meydanı'nda gerçekleştirildi. Etkinlikte BDP temsilcileri ve Partizan temsilcisi birer konuşma gerçekleştirdi. 21 Mart akşamı ise Partizan ve DHF üyeleri Erzincan Cemevi'nin önünde bir araya geldi. Cemevi'nde Pir Sultan Derneği tarafından düzenlenen Cem'in dağılışı sırasında ateş yakan kitle, "Yaşasın Newroz", "Newroz piroz be", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Mahir, İbo, Deniz! Sürüyor sürececek mücadelemiz" sloganlarını attı.

Adana

17 Mart Çarşamba günü Çukurova Üniversitesi'nde etkinlikler gerçekleştirildi. Yaklaşık 400-500 öğrenci Newroz ateşinin etrafında toplandı. "Biji Newroz" sloganları okulu inletiyordu. Ardından halay başladı. Newroz ateşi etrafında devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Newroz, yakılan ateş, çekilen halaylar ve söylenen marşların ardından son buldu.

(Çukurova Üniversitesi YDG)

Bursa

Newroz, 21 Mart günü, Gökdere Meydanı'nda geçen seneye göre çok daha kitlesel bir katılımı kutlandı. Saygı duruşuyla başlayan mitingde; kurum temsilcileri kitlenin Newroz'unu kutladı ve ardından Newroz ateşini yaktılar.

Tertip Komitesi adına BDP Bursa İl Başkanı Hüseyin Armağan ve BDP Parti Meclis üyesi Kemal Peköz konuşma yaptı.

BDSP, ESP, Sosyalist Parti, SDP, BATİS, SODAP, TÖP ve Partizan Demirtaş Köprüsü'nde toplanarak kutlama alanına slogan ve alkışlarla yürüdüler. Partizan, mitinge "İmha ve inkar saldırılarına karşı Newroz ateşiyle özgürleşmeye! Newroz piroz be!" pankartıyla katıldı.

İzmir

21 Mart Pazar günü Buca Hipodromu'nda yapılan Newroz'a yaklaşık 50 bin kişi katıldı. Aralarında Partizan'ın da bulunduğu devrimci kurumlar Şirinyer Tansaş önünden Newroz alanına kortej oluşturarak yürüdü. "Newroz ateşiy-le isyanı kuşan!" yazılı Partizan imzalı pankartı açan kitle sık sık "Kawa'dan Mazlum'a direniş sürüyor" sloganları attı.

BDP Mardin milletvekili Emine Ayna'nın katıldığı kutlama, Ayna'nın yaptığı konuşmanın ardından sahne alan Kürt sanatçıların müzikleriyle ve çekilen halaylarla son buldu.

Ankara

Newroz Toros Sokak'tan başlayan yürüyüş ve Kolej Meydanı'nda yapılan mitingle kutlandı. BDP başta olmak üzere birçok siyasi parti ve sendika tarafından düzenlenen Newroz, bu yıl büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi. Partizan'ın da katıldığı mitingde "Gerilla onurdur, onuruna sahip çık" sloganımız kitlede büyük bir coşku yarattı. Yakılan Newroz ateşinin etrafında çekilen halaylarla ve konserle devam eden Newroz kutlaması yapılan konuşmaların ardından sona erdirildi.

Aynı günün akşamında ise Tuzluca'yır'da Partizan, BDSP, DHF, İdil Can Kültür Merkezi ve AKA-DER'in örgütlediği Newroz kutlaması gerçekleştirildi. Tekmezar Parkı önünden yolun kesilmesiyle başlayan yürüyüş Tuzluca'yır Meydanı'na kadar devam etti. Meydanda okunan basın metninin ardından Newroz ateşi yakıldı ve halaylar çekildi. Eylem Alinteri de katılarak destek verdi.

Malatya

Newroz, ESP, BDP, KESK, ÖDP ve EMEP tarafından Malatya Şeker Stadi'nde düzenlenen bir mitingle kutlandı.

Miting ateşin yakılması, devrim ve demokrasi şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Daha sonra tertip komitesi adına bir konuşma yapıldı. BDP Van milletvekili Özdal Üçer bir konuşma yaptı. Newroz ateşi etrafında davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Yerel bir grubun verdiği müzik dinletisinin ardından halaylara devam edildi.

Bizler de İşçi-Köylü okurları olarak alanda gazete ve dergi dağıtımını yaptık.

Dersim'de yayla yasağı

Devletin açılım politikaları ve demokrasi havariliği hız kesmeden devam ederken her gün yeni hak gaspları ekleniyor yasağı ve katliamcı TC tarihine. Özellikle 1990'larda meydana gelen köy boşaltmaları, sürgünler ve yayla yasaklarının sona erdiğini iddia etmek mümkün müdür?

AB'ye uyum yasaları çerçevesinde gündeme taşınan köye dönüşler ve devletin köylerine geri dönmek isteyenlere yardımcı bulunacağı haberlerinin peşi sıra uygulamaya tekrar sokulan yayla yasakları, devlet mantığını ve yaklaşımını bir kez daha gözler önüne sermektedir. Son olarak Dersim'in Nazimiye ilçesinde 25 Şubat-25 Mayıs tarihleri arasında Dokuz Köyler Mevki Sivisi Yaylası, Armut Tepe, Kırmızı Taştepe ve Hacı Elmali Dağına getirilen yayla yasağı köylüleri hayvancılık ve arıcılık konusunda oldukça zor durumda bırakmaktadır. Dersim'deki temel geçim kaynağı hayvancılık devletin uygulamış olduğu politikalar ve yasaklar sebebiyle ciddi bir şekilde engellenmiş durumda. Hayvanlarını yaylaya çıkaramayan köylüler başka yerlere sürülmek istiyor. Bütün bunların yanında Nazimiye, Ovacık, Mazgirt ilçelerinde ve Munzur Dağlarında artan bir askeri hareketlilik görülüyor. Artan askeri operasyonlarla birlikte köylülere ve orada yaşayan halka da yansımaları elbette kendini gösteriyor. Askeri operasyonlar neticesinde yayla yasakları

İşkenceciye takipsizlik, işkenceye uğrayana 30 yıl!

2008 yılında Hakkari'de yapılan Newroz kutlamalarında yaşanan olaylarda polisler tarafından darp edilen ve kolu bükülerek işkence edilen C.E hakkında 30 yıla varan ceza istemleriyle 4 ayrı dava açılmış durumda. Polisler hakkında yapılan suç duyurusu ise takipsizlikle sonuçlandı.

C.E hakkında, "örgüt üyesi olmak" ve "örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla açılan davalardan biri Van Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye devam ediyor. Hakkari

Sulh Ceza Mahkemesi'nde "Gösteri ve Yürüyüş Kanununa muhalefet etmek", "Atatürk'ün manevi şahsiyetini hakaret" ve "Atatürk heykeline zarar vermek" suçlarıyla açılan üç ayrı dava ise birleştirildi. C.E'nin avukatı Fahri Timur, olayın sorumluların cezalandırılmasını bekledikleri sırada müvekkilinin sanik sandalyesine oturduğunu söyledi. Müvekkilinin 3 yıldır sanik olarak yargılandığını da aktaran Timur olay hakkında AİHM'e başvuracaklarını söyledi. (H.Merkezi)

"Açılışın" gözü kördür!

Kürt çocuklarının en çok tutuklandığı yerlerden biri olan Adana'da, "taş atan" çocukların ailelerinin yeşil kartının iptalinden çocukları ailelerinden almaya kadar birçok saldırı gündeme getirilmişti. Burada çocuklar devlet için gerçek bir düşman olarak görülmüş ve kolluk kuvvetleri çocuklara azgınca saldırarak halk karşısındaki çaresizliklerinin

getiriliyor ve halka uygulanan baskılar da bununla birlikte bir artış gösteriyor.

Yaşanan bu gelişmelerin yanında demokratikleşiyoruz söylemlerinin ayaklarının ne kadar havada kaldığı apaçık ortadayken bu uygulamaların bir diğer sebebi de koruculuk sistemiyle birebir alakalı. Hatırlanacağı üzere Dersim'de 1400 korucu alacağı açıklanmıştı. Köylülerin geçim kaynaklarına yasaklarla getirilen sıkıntılar neticesinde, yaşam bulmakta zorluk çeken koruculuk sisteminin bu şekilde yaşam bulması düşünülüyor. (H. Merkezi)

Pankart taşıyan örgüt üyesidir?!

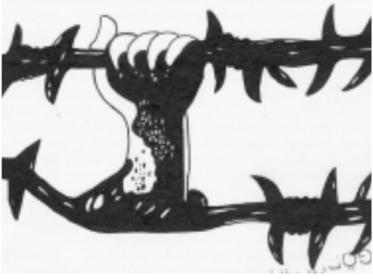
Siirt'ten Eruh İlçesi'nde 6 Aralık 2009 tarihinde Abdullah Öcalan'ın hapisine koşullarının düzeltilmesi talebiyle yapılan basın açıklamasına katıldıkları ve pankart taşıdıkları gerekçesiyle tutuklanan Selahattin Erden ve Medeni Aydın hakkında açılan davadan toplam 14 yıl 2 ay hapis cezası çıktı. Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada mahkeme heyeti Erden ve Aydın'a, "Örgüt üyesi olmak" iddiasıyla 6'şar yıl 3'er ay, "Örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla da 10'ar ay hapis cezası verdi. Aynı pankartı tuttuğu için Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanan Hayrettin Teğin'e ise 10 ay hapis cezası verildi. Sadece pankart tuttuğu için aylara hatta yıllara varan adalet sistemi aynı pankartı taşıyan kişilere farklı cezalar vererek kararın keyifliliğini de göstermiş oldu. (H. Merkezi)

"KATLIAMLARI UNUTMADIK, HESAP SORACAĞIZ!"

Antep'te YDG'nin d e i ç i n d e bulunmuş gençlik örgütleri Kızılder, Halepçe, Beyazıt, Gazi katliamlarını ve 13 Mart idamlarını bir eylemle protesto etti. Gaziler Caddesi'nden Balıklı Parkı'na kadar bir yürüyüş yaptı. Eylemde "Gazi, Beyazıt, Halepçe, Kızılder katliamlarını ve 13 Mart idamını unutmadık, unutturmayacağız!" pankartı açıldı ve yürüyüş yapıldı. Ardından parkta basın açıklaması yapıldı. (Antep YDG)

Bozacının şahidi şıracı!

Geçtiğimiz aylarda Ankara'da bir barda arkadaşlarıyla eğlenirken Kürtçe şarkı söylediği için Özel Harekât Polisi Serkan Akbulut tarafından öldürülen Emrah Gezer'in vücuduna isabet eden kurşunu incelemek için bilirkişi olarak Emniyet Genel Müdürlüğü Kriminal Polis Laboratuvarı eski Daire Başkanı Muhittin Kaya atandı. Kurşunun sektigi yönünde karar veren bilirkişinin bir polis olması ailenin tepkisine yol açtı. "Polis zaten dava aşamasında bizim lehimize olan tanıkları tehdit etti, olay yerine geldiğinde orada bulunan delilleri kararttı. Bunların hepsi yetmezmiş gibi bir de emekli bir polis memurunu bilirkişi olarak atadılar" diyen aile karara itiraz edeceğini açıkladı. (H.Merkezi)

Hapishaneler, devletin, halkın muhalefetine eritme ve silikleştirme araçlarından biridir. Devlet, hapishanede uyguladığı politikalarla özelden siyasi tutusakları psikolojik ve fiziksel işkencelerden geçiriyor ve onu kişisizleştirilmeye çalışıyor. Tutusağın yaşamla olan tüm bağlarına saldırıp onu tecrit ederek, zihinsel çöküntülerden "sessiz" imhaya kadar giden bir yöntem izliyor.

75 bin yatak kapasitesi olmasına rağmen 2 bin 721'ü çocuk olmak üzere toplam 118 bin tutusağın bulunduğu hapishanelerde, İHD Genel Merkezi tarafından 2009 yılında hak ihlalleri nedeniyle 2 bin 640 başvurunun yapıldığı açıklandı. Sadece 2009 yılında 24 hasta tutusağın yaşamını yitirdiğinin

Tecrit duvarı dayanışmayla yıkılır!

belirtildiği rapora göre hapishanede olan ve ölüm sınırında bulunan 49 tutusak var hala.

Ellerinde "taşlar", geliyor Kürt çocuklar!

Çocukları "Terör örgütünün para vs. karşılığında kandırarak eylemlerde öne sürdüğünü" iddia eden burjuva medya, "açılım"ın ilk günlerinden itibaren hemen her gün "taş atan" Kürt çocuklarını "haberleştirerek", çocuklara yönelik devletin terör saldırısına zemin hazırlıyordu. Ve "açılımın" perdesi açılır açılmaz, her gün onlarca Kürt çocuğu gözaltına alındı, işkence edildi, yaşları 12 ila 18 arasında değişen bu çocuklar DGM'lerde 10 yıllara varan hapis cezalarıyla yargılandı, tutuklandı. Hapishanelerde, "taş atan" Kürt çocuklarının yanı sıra "adli" suçlardan bulunan çocuklar da var.

Toplam 2 bin 721 tutsak çocuğun konulduğu hapishanelerde işkencenin aldığı boyut dikkat çekilmesi gereken noktalardan biridir. Kürkçü-

ler'de kendine "A Takımı" diyen işkence grubu tarafından, çocuklar, hapishaneye ilk girişlerinde çırılçıplak soyulup bayıltuncaya kadar dövülüyor; sırtlarına binen askere koridorda tur attırması, İstiklal marşı okuması dayatılıyor.

İşkence "doğallaştırılıyor!"

118 bin tutusağın bulunduğu hapishanelerin bazılarında tek kişilik ranzaların birleştirilerek 4 kişinin beraber yattığı, yine yer olmadığı için yer yataklarının açıldığı biliniyor. (Adıyaman E Tipi Cezaevi 450 kapasiteli olmasına rağmen 750 kişi, 400 kapasiteli Aydın E Tipi'nde yaklaşık bin 200 kişi bulunuyor!) Hijyenden yoksun bu yerler sağlık anlamında tutusaklar için ciddi tehlike oluşturuyor.

Tutusaklar, hapishane giriş-çıkışlarında, "ince arama" adı altında onur kırıcı muameleyle maruz kalırken yakınları da görüşlerde aynı işkenceye tabi tutuluyor. Bakırköy, Sincan, Kırklar bu tip sorunların en çok yaşandığı hapishanelerin ba-

şında geliyor. Hastaneye veya başka bir hapishaneye sevkler, duruşmaya gidiş-gelişler de tutusaklar için işkence haline getiriliyor. Ring araçlarında asker ve gardiyan tarafından şiddete uğrayan tutusakların, yer değiştirme istekleri idarenin keyfi tutumuna göre reddedilirken, kimi tutusakların da yerleri keyfi olarak değiştiriliyor, siyasi tutusaklar bağımsızlar koşuşuna götürülmeye çalışılıyor, bazıları ise ajan olma zorlanıyor.

Kürtçe ise hala yasak! Kürtçe konuştuğu için görüşüne gelen ailesinin yanında işkence gören, telefonu kesilen, mektuplarına el konulan tutusakların sayısı hiç de az değil! Örneğin geçtiğimiz günlerde Kürtçe yazdığı bir şiiri diğer tutusaklarla paylaşmak isteyen bir tutusağın mektubuna "anlaşılmayan bir dille yazıldığı" gerekçesiyle el konuldu.

Keyfi olarak yayınlar yasaklanıyor, her türlü mektuba "örgüt içi iletişim" denilerek el konuluyor. Bu durum karşısında en ufak bir hak talebinde bulunan tutusaklara ise art arda disiplin ce-

zaları veriliyor. "Slogan atmak, revire çıkmamak, olumsuz davranışa yönelik grup oluşturma, gardiyana karşı çıkmak" gibi sebepleri ceza gerekçesi yapan hapishane idarelerinin battaniyesini yere serip üzerine oturan bir tutusağa "eşyayı amaç dışı kullanmaktan", bir tutusağa Kürtçe türkü söylemekten bile ceza verdikleri biliniyor.

100 bini aşan insanın bulunduğu hapishanelerde, devletin saldırılarının verdiği boyut, aslında bu konudaki duyarlılığımızın da aynası olmaktadır. Bir anlamda "ortamı boş bulan egemenler, at koşturmaktadır." Bu durum karşısında sessiz kalmak, onları bu saldırılarında cesaretlendirmek demektir. Duruşlarından ve kişiliklerinden ödün vermeyen tutusak yoldaşlarımızı ve dostlarımızı saldırılar karşısında yalnız bırakmaktır. Tecrit-tretman politikasından kaynaklı ölümcül hastalıklara yakalanan tutusakları ölüme terk etmektir. Hapishaneler konusunda duyarlılığımızı artırmalı; basın açıklaması, yürüyüş vb. eylemler örgütleyerek ve var olanlara katılarak duyarlı bir kamuoyu yaratmalıyız. Ancak böylelikle dört duvarın bizi yoldaş ve dostlarımızdan ayırmadığını ve her türlü saldırıya "içerden ve dışardan" birlikte yanıt verdiğimizizi gösterebiliriz.

Devletin tecrit saldırısına karşı yürüyüşe devam!

Devletin "sessiz imha" politikası olan tecrit-tretman politikasına karşı her hafta Cuma akşamı düzenlenen yürüyüş, 19 Mart'ta, kitlenin Taksim Tramvay Durağı'nda toplanmasıyla başladı. 16 yaşındaki kanser hastası **Abdullah Akçay** ve 18 yaşındaki tutusak ve tedavisi engellendiği için ciddi rahatsızlıklarının ismi bile konulmamış olan **Ümit İtler** bu hafta öne çıkarılan hasta tutusak oldu.

Basın açıklamasını okuyan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, tecrit politikasıyla tutusakların ağır hastalıklara yakalandığını ve ölüme terk edildiğini söyledi. Açıklamanın ardından Akçay'ın annesi de gözyaşları içinde oğlunun durumunun çok kötü olduğunu söyleyerek bir an önce serbest bırakılmasını istedi.

Hasta tutusakların serbest bırakılması ve tedavi koşullarının oluşturulması için verilen mücadele, 26 Mart'ta da devam etti. Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan yürüyüşün ardından basın metnini

tutsak yakını ve İHD üyesi **Sevim Kalman** okudu. Kalman, TİPI diyabet/şeker hastası olan **Ufuk Keskin**'in sağlık durumunun kötüye gitmesine karşın tedavi edilmediğini ve tüm bunların etkisiyle şuurunu kaybederek hücesini yaktığını belirtti.

Tecrite karşı mücadelede bir kazanım!

Ümit İtler, 18 yıldır tutusak olan devrimci bir şair-yazar. Çağdaş Hukukçular Derneği'nden **Av. Naciye Demir**'den aldığımız bilgilere göre; her hafta İstanbul İstiklal Caddesi'nde serbest bırakılmaları için yürüyüş yapılan hasta tutusak listesinden bulunan İtler, Hasta Tutusaklar Platformu'nun bu eylemleri ve ısrarı sayesinde geçtiğimiz günlerde bulunduğu Bolu F Tipi Hapishanesi'nden İstanbul Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'ne sevk edilmiş ve tetkikleri yapılmaya başlanmıştır.

(İstanbul)

"İşkence sesleri ailelere dinletiliyordu!"

260. Hafta

Cumartesi Anneleri kayıpların sesi olan eylemlerini sürdürüyorlar.

20 Mart günü Galatasaray Meydanı'nda bulunan aileler, 21 Mart 1995 yılında gözaltına alınarak kaybedilen ve sonra da cenazesi Beykoz Kimsesizler Mezarlığı'nda bulunan **Hasan Ocak**'ı andı. Eylemde ilk olarak Ocak'ın abisi Hüseyin Ocak konuştu. Eyleme katılan Sabahat Tuncel de yaptığı açıklamada devletin kayıpları bir kazanım olarak gördüğünü belirtti. Son olarak söz alan Ocak'ın ablası Aysel Ocak, kayıpların sorumlularının sokakta gezerken demokrasiden söz edilemeyeceğini söyledi.

261. Hafta

27 Mart günü buluşan kayıp aileleri 1 Şubat 1993 tarihinde arkadaşı **Dr. Hasan Kaya** ile

evinden alınarak götürülen ve 26 Şubat 93'te cesedi bulunan Elazığ İHD Başkanı **Av. Metin Can**'ın akıbetini sordu. Eylemde konuşan İHD Elazığ Şube Başkanı **Mehmet Nazif Koç**, Metin Can'ın cesedinin Dersim yakınlarındaki Alay Komutanlığı'na 5 dakika mesafelik bir yerde bulunduğunu, yapılan işkence seslerinin ailelerine dinletildiğini ancak olayın faillerinin bulunamadığını söyledi.

(İstanbul)

Okurlarımıza yönelik gözaltılar sürüyor

Gazetemiz Kartal büro temsilcisi Suzan Zengin'in de aralarında bulunduğu 4 kişinin tutuklu olduğu davada gözaltılar yaşanmaya devam ediyor. Son olarak gazetemiz okuru **Cihan Şahin** çalıştığı iş yerinin önünde, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi-ne bağlı polislerce gözaltına alındı ve tutuklanarak Metris Hapishanesi'ne götürüldü.

(Kartal)

YÖK'ün yeni kararları protesto edildi

Fen Edebiyat Fakültelerine getirilen "pedagojik formasyon" işsizliğe çözüm olmamasına rağmen birçok öğrenciyi sevindirmişti. Ancak 21 Ocak 2010 tarihinde YÖK'ün almış olduğu ve bütün üniversiteleri uymak zorunda bıraktığı kararlar birçok öğrenciyi mağdur etti. YÖK'ün aldığı karara göre; öğrencilerin en fazla alttan aldığı ders sayısı 2 olacak, net ortalaması en az 2.50 olacak, formasyon alabilecek öğrenci sayısı kontenjanlı olacak ve çok yüksek miktarda (2500 TL gibi) har(a)ç ödenecek.

Özünde sömürü ve sistemi yamalarla ayakta tutma amacındaki bu kararların kaldırılması için Denizli Genç-Sen tarafından 18 Mart günü bir eylem gerçekleştirildi. Eylem saat 12.00'de Pamukkale Üniversitesi kampüsünde alkış ve sloganlarla başladı. Fen Edebiyat Fakültesi önüne yüründü. Daha sonra Rektörlük önüne yüründü ve burada alınan kararlar kalkıncaya kadar her perşembe Gölbahçe'den rektörlüğe yürüneceği deklare edildi ve kitlere dağıldı. (Denizli YDG)

İşçi-Köylü ve YDG okurları mahkemeye çıktı

2009 yılının Haziran ayında başlatılan ve 3 ayı operasyonla 2'si tutuksuz 6'sı tutuklu yargılanan İşçi-Köylü ve YDG okurlarının ilk mahkemesi 18 Mart'ta Erzurum'da gerçekleştirildi. Savcı Osman Şanal'ın demokratik eylemlere katılmak, İşçi-köylü gazetesi ve YDG okuru olmakla suçladığı ve bunlarla da illegal örgüt arasında bağlantı kurmaya çalışması sonucu komediye dönüşen iddianame nedeniyle 6 aydan 10 aya kadar tutuklu bulunan okurlarımız savunmalarında bu adaletsizliğe değindi.

"Başkan maça seni de aldık" mesajının bile konulduğu, DISK'in yeleklerinin örgüt kıyafeti diye lanse edildiği, bir mail adresinin 6 kişinin birden üzerine atılmaya çalışıldığı iddianame avukatların da deyimiyile hukuk skandalını artırmamaktaydı. Savcılıkta yapılan sorgulamadaki hukuksuzluğa değinen okurlardan 3'ü serbest bırakılırken; **Cengiz Kılıç**, **Hakan Çakır** ve **Hüseyin Düz**'ün tutukluluk hallerinin devamına karar verildi.

(Erzincan)

Ali Yetgin'i bulduk, diğerleri nerede?

Partizan dergisi okuru **Ali Yetgin** 8 Mart günü Gülsuyu'nda çalıştığı işyerinden ayrıldıktan sonra kendisinden bir daha haber alınamamıştı.

Devrimci kimliği ile bilinen ve birçok eylem ve etkinlikte yer alan Ali Yetgin, bundan kısa bir süre önce de destek için gittiği TEKELE direnişi sırasında Ankara polisi tarafından tehdit edilmişti. Yetgin İstanbul'a döndükten sonra polis yakın ilgisine mazhar oldu. Dönüşünden kısa bir süre sonra polis "bir evrakı var gelip alsın" diyerek önce aramış ardından sivil polisler mahalleye giderek Yetgin'i sormuştu. Tüm bunların akabinde 8 Mart Pazartesi akşamı Ali Yetgin aniden ortadan kayboldu!

Sağ aldınız sağ istiyoruz!

Yetgin'den haber alamayan ailesi ve yoldaşları gidebileceği birçok yerde onu sordu. Ardından hastaneler, karakollar, morglar ve İstanbul'daki tüm hapishaneler arandı. Ancak hepsinin yanıtı aynıydı: "Bizde yok." Bunun üzerine yoldaşları ailesi ile birlikte "Ali Yetgin'i sağ aldınız sağ istiyoruz" şiarı ile bir kampanyaya başladılar.

Gözaltında kayıp veya "Beyaz Ölüm" ülkeye egemenlerinin devrimci, ilerici, yurtseverlere ve emekçi halkımıza gözdağı vermek için kullandığı sistematik bir politikaydı. Ve yine biliyoruz ki binlerce insan gözaltında kaybedildi, faili belli cinayetlere kurban edildi, sokak ortasında kurşuna dizildi.

Uzunca bir aradan sonra şimdi yeniden bir yoldaşımız, dostumuz, kardeşimiz gözaltında

kaybedilmek isteniyordu. Buna sessiz kalmamak ve bizden sağ aldıkları yoldaşımızı almak amacıyla hızlıca bir kampanya programı çıkarıldı. Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu, insan hakları örgütlerine haber verildi. Aile ile birlikte yapılan suç duyurusu, Meclise verilen soru önergeleri, basın açıklamaları, devrimci, ilerici kurumların desteği ve militan eylemlerin yarattığı baskın sonucunda 16 Mart akşamı devlet Ali Yetgin'in Metris Hapishanesi'nde olduğunu açıkladı.

Ali Yetgin, 9 Mart gününden bu yana Metris Hapishanesi'nde tutulmaktaydı. Ne var ki geçen bir haftalık süre içerisinde gözaltına alındığı karakol da, Metris Hapishanesi de dâhil olmak üzere tüm yetkili kurumlarına yapılan başvurulara rağmen devlet, Yetgin'in elinde olduğunu kabul etmedi. Yaratılan kamuoyu baskısı sonucunda da bir anda Ali Yetgin'in Metris Hapishanesinde olduğunu öğrendi!

Gösterdiğimiz tepki ve refleks sonucu bizden sağ aldıkları Ali Yetgin'i sağ olarak almayı başardık! Ne var ki çocuklarını "Beyaz Ölüm"e kurban veren Cumartesi Anılarının çığlıkları kulaklarda yankılanmaya devam etmektedir.

Demiştik; "Peşinizi bırakmayacağız!"

Ali Yetgin'den haber alınamaması üzerine 16 Mart günü bir dizi eylem yapıldı.

16 Mart günü saat 12.00'de Boğaz Köprüsü İşçi Köylü okurları tarafından kesildi. Trafik için çok yoğun olduğu sırada yapılan eylemle trafik 15 dakika içinde felç oldu. Ali Yetgin'in resminin bulunduğu ve "Gözaltında kaybe-

Bakırköy Hapishanesi

19 Mart günü Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde bir araya gelen **İHD Cezaevi Komisyonu**, **TUAD** ve **TUYAB**, bir basın açıklaması düzenleyerek, hapishanede yaşanan hak gasplarını protesto etti. Hapishanenin görüş gününde yapılan ve görüşe gelen tutusak yakınlarının da destek verdiği açıklamayı **Sevim Kalman** okudu.

Kalman, hapishanede bir hekimin sürekli bulundurulmadığını, ciddi sağlık problemleri olan tutusakların tedavilerinin engellendiğini ve ilaçların geciktirildiğini anlattı. Hastane için sevk alan tüm kadın tutusakların bir ay önceden komutan tarafından "şimdiden söyleyeyim, asker muayene odasından çıkarsanız sizi boşuna götürmeyelim" diyerek tehdit edildiğini söyleyen Kalman, tutusakların haftada 10 saatlik sohbet hakkının da "yer yok" denilerek 2 yıldır gasp edildiğini belirtti.

Egemenlerin hapishanelerde uyguladığı politikaların biri de görüşe gelen tutusak yakınlarının neredeyse çırılçıplak soyularak onursuz aramaya maruz bırakılmasıdır. Bakırköy Hapishanesi'nde bunun sürekli yaşandığını belirten Kalman, açık görüşlerde tutusakların yakınları ile birbirlerine sanılmalarına dahi izin verilmediğini vurguladı. Kalman ayrıca, hapishane nüfusunun giderek arttığını ve tutusakların yere yatak serdiğini anlatarak; işkence boyutuna varan tüm bu hak gasplarını dışarda, tutusakların savunma, adalete erişim, haberleşme, baskı eserlere ulaşma, sosyal ve kültürel etkinliklerde yararlanma gibi haklarının da engellendiğine dikkat çekti. (İstanbul)

Kırklar F Tipi Hapishane

19 Mart Cuma günü saat 17.30'da Kemeraltı **İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu** (TKMP) tarafından girişinde yapılan basın açıklamasında Kırklar F Tipi Hapishane'de yaşananların bir insanlık suçu olduğu belirtildi. Açıklamada şöyle denildi; "Kırklar F Tipi Hapishane'de tutusakların sohbet hakkı keyfi olarak 9 saatten 6 saate indirilmiştir. Ayrıca son günlerde telefon görüşmelerinde teknil dayatılmaktadır, teknil uygulamasını kabul etmeyen tutusak aileleriyle görüştürülmemişlerdir. Yaşanan bir diğer hak gaspı tutusakların birbirleriyle fotoğraf çekilmeleri yasaklanmış, çekilen fotoğraflarda duvarda resim pano harita asılıysa fotoğraflar tutusaklara verilmemektedir."

Ayrıca Kırklar idaresinin daha önce var olan iç postayı kaldırması ile tutusaklar yan hücredeki arkadaşına vermek istediği kitapları, eşyayı PTT yoluyla göndermek zorunda bırakılmışlardır. Üç tutusağa tek kişilik yemek verilmektedir. İdareyi protesto eden platform bileşenleri derhal bu uygulamaların son bulmasını istedi.

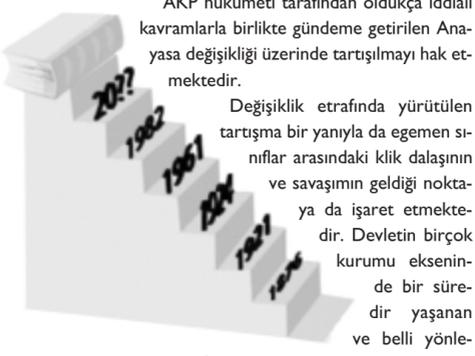
Aynı konu ile ilgili İHD İzmir Şubesi de **25 Mart** günü bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Kırklar F Tipi Hapishane'de son bir ayda yaşanan hak gasplarını bir dosyada toplayan İHD, aylık dosya raporunu açıkladı. Tutusaklardan çok sayıda şikayet aldıklarını belirten İHD İzmir Şube Başkanı **Nezihat Paşa Bayraktar**, hak gasplarının takipçisi olacaklarını belirtti. (İzmir)

Sincan Kadın Hapishanesi

Gün geçmiyor ki hapishanelerden yeni hak ihlali haberleri gelsin. Son olay ise Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'ne sevk edilen PKK dava tutsağı **Deniz Yıldız**'in Sincan'a getirilmesi sırasında yaşandı.

Yıldız, çırılçıplak soyularak onursuzca arandı. Bu duruma karşı koyması ile gardiyanların şiddetli müdahalesiyle darp edilen Yıldız, rapor almak istediğinde ise hastaneye sevk edilmedi. Sistem saldırılarını her yerde olduğundan daha çok ilk olarak hapishanelerde, devrimci ve yurtsever tutusaklar üzerinden yoğunlaştırıyor. Tecrit uygulamalarında ısrar ve yaşanan hak ihlalleri, baskı ve sindirme politikasının en önemli ayakları oluyor. Devrimci tutusaklar ise yaşanan saldırı karşısındaki tavizsiz tutumlarını sergilemeye devam ediyor. (Ankara)

Anayasa'da değişen ne? Cesedine lanet, ruhuna fatiha

AKP hükümeti tarafından oldukça iddialı kavramlarla birlikte gündeme getirilen Anayasa değişikliği üzerinde tartışılmayı hak etmektedir. Değişiklik etrafında yürütülen tartışma bir yanıyla da egemen sınıflar arasındaki klik dalasının ve savaşımın geldiği noktaya da işaret etmektedir. Devletin birçok kurumu ekseninde bir süreçtir yaşanan ve belli yönle-

riyle kamuoyuna yansıyan/yansıtılan gelişmeler klikler arasındaki mücadeleden de bir yansımasıydı. Çatışmanın bugün açısından yargı alanında düğümlendiği dikkat çekmektedir. AKP hükümeti; "Darbe anayasasına 23 darbe", "12 Eylül zihniyetine güle güle" şeklinde çarpıcı söylemlerle anayasa değişikliği paketini gündeme getirmekte ve toplumsal bir konsensüs sağlama adına tüm düzen partileri, sermaye örgütleri ve sendikalarla görüşmelerini sürdürmektedir. "Statükonun kırılması", "özgürlükçü" ve "çoğulcu", elbette sivil bir anayasa hazırlanması söylemi ekseninde AKP, medyanın önemli bir bölümünün de arkasına alarak etkili bir süreç örgütlemetedir. İlk duyulduğunda kulğa oldukça sempatik gelen, birçok ilerici-demokrat kesimin duygularını okşayan, AKP'ye de demokrat bir imaj veren bu değişiklik gerçekte ne içermektedir?

İddia edildiği gibi AKP 12 Eylül zihniyeti ile hesaplaşacak, darbeleri yargılayacak ve 12 Eylül darbesinin ruhunu geniş kesimler nezdinde yansıtın maddelelere dokunacak mı? Tartışmanın esas halkasını bu nokta oluşturmaktadır!

Anayasa değişikliği ne getiriyor?

AKP'nin anayasa değişikliğini nasıl bir mantıkla ele aldığına bir göz atmak faydalı olacaktır. Öncelikle yürütülen tartışmanın yeni bir anayasa değil **anayasada kısmi bir takım düzenlemelerin yapılmasını** öngördüğünü belirtmek gerekmektedir. Taslak; anayasanın 23 maddesinin değiştirilmesi, darbecilere yargılama yolunu tıkayan geçici 15. Maddenden kaldırılmasını içermektedir.

Değişiklik kapsamında Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulunun(HSYK) yapısının ve işleyişinin değiştirilmesi, siyasi partilerin kapatılmasını zorlaştıracak düzenlemelerin yapılması, YAŞ Kararlarının yargı denetimine açılması, askerin sivil mahkemelerde yargılanmasının yolunun açılması, siyasi yasakların 5 yıldan üç yıla indirilmesi, anayasa mahkemesine bireysel başvuruların yapılabilmesi, memur ve kamu görevlisine grev hakkının tanınması gibi konuları kapsamaktadır. Değişiklikler ile birlikte Cumhurbaşkanı'nın HSYK da yetkisi artırılmakta, anayasa mahkemesinin de yapısının değiştirilmesi öngörülmektedir.

Yerinde say: Uygun adım marş!

Anayasa değişikliğini bu sözlerle ifade eden Recep Tayyip Erdoğan'ın değişimden ne anladığına bir bakmak yararlı olacaktır. AKP değişikliğe destek için kapısını çaldığı düzen partilerinin büyük bir kısmından olumsuz yanıt almıştır. Öte yandan işçi ve memur sendikaları da değişikliğin birkaç madde üzerinde ve esas etkilemeyecek bir noktada yapıldığında hemfikiridir. AKP, 12 Eylül zihniyetine karşı cihat çağrıları yaparken değişikliği hiçbir maddesinde darbecilerin yargılanmasına dair bir ibare bulunmamaktadır.

"Değişim" ve "özgürlük" isteyen AKP anayasaya askeri darbelerin suç teşkil ettiğini belirten bir madde eklemekten kaçınmaktadır. 12 Eylül zihniyetinin ürünü olan ve toplu-

mun zapturapt altına alınmasını amaçlayan temel hiçbir maddeye, düzenlemeye de dokunulmamaktadır. AKP, 12 Eylül zihniyeti ile "hesaplaşırken" bu anlayışın anayasada somutlaşan hiçbir maddesine yönelik bir öneri ve tartışma yürütmemektedir.

AKP, işçi ve emekçiler ve geniş kesimler tarafından artık teşhir olan ve tepki çeken birkaç madde üzerinde rötuş yaparak bize demokrasi, adalet ve değişim pazarlamaya çalışmaktadır. Değişikliğin en kapsamlı yönünün ise AKP'nin yargı alanında gerçekleştirmeyi düşündüğü düzenlemelerin olması şaşırtıcı değildir.

AKP tipi demokrasi: Haberiniz olsun size özgürlük getireceğiz!

AKP, demokrasiyi geniş kesimler adına bir danışma-bilgilendirme süreci olarak işletmektedir. 12 Eylül AFC'si tarafından hapisanelere atılan, işkencehanelerde katledilen, yakınlarını sevdiklerini kaybedenlerin ve darbenin bedelini ödeyen milyonlarca işçi ve emekçinin, ilerici-demokrat kesimlerin fikri sorulmadan onlar adına sözde hesap sorulmaktadır.

Böylesine "korkunç bir hesaplaşma" bu kesimlerin talepleri dikkate alınmadan ve karar süreçlerine dahil edilmeden yürütülmektedir. Bu da ülkemizde yaşananın bir demokrasi değil ucube olduğunu bir kez daha göstermektedir. Faşizm, değil 12 Eylül anayasanın ruhuna dokunmak, bunun düşünülmesini yasaklamaktadır. Tüm düzen partileri de bu noktada tamamen hemfikiridir.

Değişikliğin işçi ve emekçiler cephesinde en sevimli yanını ise kamu emekçilerine grev hakkını getirildiği iddiası oluşturmaktadır. Madde incelendiğinde yapılması düşünülen düzenleme ile kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli görüşme hakkı grevsiz-toplu görüşme haline getirilmektedir. Kamu emekçilerine grev hakkı tanınmaz iken toplu sözleşme sürecindeki toplu görüşmeler kaldırılarak yetki doğrudan **Uzlaş-**

tırma Kuruluna verilmektedir.

Varlığın bir yokluğun bir!

Öte yandan çokça dillendirilen ve artık demokrat olmanın adeta bir kıstası haline getirilen CHP'nin bile savunmak zorunda kaldığı geçici 15. maddenin kaldırılması da bir komedinin ötesine gitmemektedir.

Türk Yargı sistemi 20 yıllık zaman aşımı ile geriye dönük yargılamaları da zaten engellemektedir. Dolayısı ile maddenin kaldırılmasının hiçbir anlamı yoktur.

Kaldı ki madde 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının başındaki isimler hakkında dava açılmasının önündeki engelleri kaldırmaktadır. Ne var ki kimsenin de bu yolu kullanmaktan söz ettiği de yoktur! Demokrat ve hatta muhafazakâr AKP birçok konuda bol keseden konuşurken, Terörle Mücadele Kanunu ve Seçim Barajının düşürülmesinde derin bir sessizliğe gömülmektedir.

Yapılan görüşme trafiğinin sonucunda değişikliğe evet oyu 330'lu bulursa referandumda gidilecek. Eğer bu sayı 363'e ulaşır referandumda gerek kalmadan değişiklikleclisten geçirilebilecek. Açılım sözünü duyanların köşe bucağı kaçağı bir atmosferde AKP hükümeti boğçasında zengin bir menü ile yol almaya devam etmektedir.

AKP, Kürtlere açıldı, sonuç 1.500'e yakın insanın gözaltına alınması, yüzlerce insanın tutuklanması oldu. Bu defa açılımın muhatabı Alevilerdi. Madimak Otelinin müze yapılması isteniyordu şimdi otopark yapılacak. Açılım Romanların ise üzerine bir karabasan gibi çöktü. Evlerinden edilerek sürgün edildiler. AKP açıldı, açılmayı sürdürdü. Son durak Ermenilerdi. Onlara da çıkış kapısı gösterildi.

Tüm bunların toplamında anayasa değişikliği de tıpkı açılımlar gibi bir adım ileri atmakta iki adım geri gitmektedir. İşçi ve emekçilerin, halkımızın AKP'den bir ricası vardır; "Gölge etme başka ihsan istemez"!

Suyu Paraya, Köylüyü Köleye Dönüştüren Proje:

HES!

Hava bedava, bulut bedava;

Dere tepe bedava;

Yağmur çamur bedava

Peynir ekmeğ değil ama

Acı su bedava... demişti Orhan Veli yıllar önce!

Ancak bu artık pek de mümkün değil. Zira "gölgesinden yararlanmadığım ağacı keserim" mantığıyla hareket eden emperyalist-kapitalist sistem, her şeyi alınıp-satılabilen bir metaya dönüştürmekte ve kendi kârı söz konusu olduğunda doğaya zarar vermekten çekinmemektedir. Bir yandan iklim zirveleriyle, "dünyanın geleceği tartışılırken" diğer yandan kamunun ortak mülk olan alanlar sermayeye peşkeş çekilerek doğa katledilmekte.

Son yıllarda yapılan eylemliliklerle gündeme gelen Hidroelektrik Santralleri de (HES) bu yağma ve talan politikasının bir sonucu olarak hayat buluyor. Peki, nedir bu projeler? Enerji üretimi açısından gerçekten gerekli mi? Sağlayacağı "katkılar" doğada yaratacağı tahribattan daha önemli bir noktada mı durmaktadır?

Temiz enerji mi?

Doğa katliamı mı?

HES'ler dünyadaki enerji ihtiyacının yaklaşık olarak % 23'ünü karşılayarak, en temiz enerji üretim kaynakları arasında yer almaktadır. Buradan bakıldığında oldukça "masum" görünüyor bu tablo. Ancak gerekli çalışmalar yapılmayıp uygun koşullar yaratılmadığında bu santraller "temiz" enerji kaynağı olmaktan çıkarak, doğanın geri dönüşürülemez olacak şekilde tahrip edilmesine yol açıyor.

HES'lerin yapılabilmesi için öncesinde Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) yapılması gerekiyor.

Ülkemizde 50 mw ve üzerinde üretim yapabilen santraller için istenen bir raporlar son çıkarılan yasayla birlikte 25 mw'lik santraller için de istenmeye başlanmış, ancak bu değişiklik şu an mevcut projeler onaylandıktan sonra yapılmıştır. **Yani son yıllarda onaylanan toplam 1773 projeden çoğunun ÇED raporu bile yok!** En az 2 yıllık arazi gözlem süreci sonucunda verilmesi gereken bu raporlar, "bilimsel" bir temelle dayanarak(!) masa başında kopyala-yapıştır yöntemi ile hazırlanmakta ve "söz konusu sermayenin "kâr"ı ise doğa katliamı teferruatı" mantığıyla verilmektedir.

Enerji üretimi bahanesiyle uygulamaya geçirilmeye çalışılan HES'lerin bu amaca ne kadar hizmet edeceği ise tartışmalı. Bunu şu an mevcut bulunan barajların durumuna baktığımızda görmek mümkün. Çünkü işler durumda olan santraller bile tam kapasiteyle değil ancak % 35 kapasiteyle çalıştırılıyor. Yani var olanlardan tam an-

lamıyla verim alınmazken yenileri yapılmaya çalışılıyor ve bu da egemenlerin asıl amaçlarının enerji üretmek olmadığını ortaya çıkarıyor. Dünyanın en büyük barajlarından birçoğuna sahip olmakla, (Artvin Deriner Barajı 253 m, Keban Barajı 207 m) övünen TC devleti, bunu bir gelişmişlik timsali saymaktadır. Kanada, ABD vb. ülkeler büyük baraj yapımından kaçınırken, bizim gibi yarı-sömürge ülkelerde bu yapıları hayata geçirmeye çalıştıkları görülmüyor. Devasa boyutlarda yapılan bu barajlarda daha öncesinden gerekli çalışmalar (erozyon kontrolü gibi) yapılmadığından akarsuların taşıdığı sedimentlerle (taş, kum vb.) barajlar kısa süre içerisinde dolmakta ve kullanılamaz hale gelerek, sonrasında ise yerine yenileri yapılmaya çalışılmaktadır.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız'ın geçtiğimiz günlerde yaptığı bir konuşmada belirttiği üzere ülkemizde 1575 adet (Mart ayı itibarı ile bu sayı 1773) Nehir tipi HES yapılmaya çalışılıyor. Farklı yerli ve yabancı şirketlere ihaleyle verilen bu santral projelerini alan şirketlerden bazıları ise şöyle; Sanko, Taş Yapı, Fransız Suez, Alman RWEE, Veolia MNG Holding, Fransız Saur vb.

30 veya 49 yıllık periyotlarla bu yerli ve yabancı şirketlere peşkeş çekilen nehirler (ki bu nehirler üzerindeki tüm kullanım hakkı bu şirketlere ait) üzerinde kurulacak bu santrallerin doğa üzerindeki tahribatları ise korkunç boyutlara varmaktadır.

Projeler suyun piyasalaştırılması amacıyla ele alınıyor!

Tabii ki HES'lerin kurulmasından zarar göreceği olan sadece doğal kaynaklar değil. Emperyalist-kapitalist sistemin yaptığı her hamlede olduğu gibi bu projelerde de yine halkın aleyhine sonuçlanacak amaçlar güdülmüyor. Bunlardan en önemlisi de **suyun ticarileştirilmesi**.

1972 yılında yayınlanan Stockholm bildirisiyle ilk sinyalleri verilen suyun ticarileştirilmesi gündemi sonraki yıllarda emperyalizmin gündemine gittikçe daha fazla nüfuz etmiştir. Sonrasında sırasıyla; İrlanda'nın Dublin kentinde **26-31 Ocak 1992** tarihlerinde Uluslararası Su ve Çevre Konferansı düzenlenmiş ve suyun ekonomik değeri olduğu, bu nedenle ekonomik bir mal olarak ele alınmasına dikkat çekilmiştir. **3-4 Haziran 1992** tarihinde Rio de Janeiro'da toplanan Birleşmiş Milletler Çevre ve Kalkınma Konferansında ise Birleşik Su Kaynakları Yönetimi ile suyun hem sosyal hem de ekonomik bir mal olarak algılan-

ması gerektiğine vurgu yapılmaktadır.

1996 yılına gelindiğinde ise, sektördeki çokuluslu şirketler ve uluslararası örgütler (Birleşmiş Milletler ve Dünya Bankası gibi) bir araya gelerek, "Dünya Su Konseyi"ni kurmuşlardır. Konseyin kuruluş amacı, dünya su politikası için bir "beyin takımı" oluşturmaktır. Çokuluslu şirketler ise hemen harekete geçerek, küresel su politikasını uygulamak ve sektördeki sorunları çözecek pratik uygulama araçlarını geliştirmek amacıyla "Küresel Su Ortaklığı"ni kurmuşlardır.

Emperyalist tekeller hemfikir!

Bu oluşumlardaki etkin anlayış, suyun kaynaktan çeşmeye, kanalizasyondan arıtmaya ve deşarja kadar, çokuluslu şirketlerin ve çok aktörlü bir su yönetiminin kontrolü altında ve **ticarileştirilmesi**ni anlayış çerçevesinde temin

edilmesidir. Birleşmiş Milletler'in yaklaşımı; dünyadaki tatlı su kaynaklarının değerlendirilmesini yaparak oluşacak sıkıntılara dikkat çektikten sonra suyu toplumsal değil, ekonomik mal olarak tanımlamaktadır. Suyun kamu desteğinden arındırılmasını önererek fiyatlandırmayı temel ilke olarak benimsemektedir. OECD (Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü) de, su yönetiminde kamu mekanizmalarından piyasa mekanizmasına geçilmesini, suyun "talep odaklı" yönetimini, fiyatlandırılması gereken bir ekonomik mal olarak görülmesini istemektedir. Dünya Bankası ise; dünya genelinde, su kaynaklarının yanlış planlanması ve çevreye zarar vermesinden hükümetleri sorumlu tutarak, "Su sektöründe gelecekte karşılaşılabilecek sorunlara etkin ve eşitlikçi çözümler bulunmasını, bu sektörde piyasa güçlerinin kabul edilmesini" önermektedir!

Suyun piyasalaştırılmasının yaratacağı sonuçlar

Emperyalist tekeller hayata geçirmeye çalıştıkları bu politikayla kârlarını her geçen gün artırarak saltanatlarını güçlendirirken halkın payına düşen yine **yağma ve sömürü** olacak. Dünya Bankası verilerine göre henüz tam olarak hayata geçirilmemiş olmasına rağmen suyun ticaretteki yeri yılda **400 milyar doları** geçmektedir. Dünya üzerinde şu anda 250 milyon kişi sağlıklı suya ulaşma hakkından tamamen yoksundur. 1.5 milyar insan ise bu tehlikeyle yüz yüzedir. 2.5 milyon kişi suya bağlı hastalıklara yakalanmakta ve yaşamını yitirmektedir. Karşı çıkmadığı takdirde önümüzdeki yıllarda tatlı su kaynaklarının kullanım hakkını tamamı ile ellerine alacak olan egemenler bunu halklara karşı bir tehdit aracı olarak kullanacaktır.

Uzun vadede bu sonuçları doğuracak olan suyun piyasalaştırılmasının kısa vadede ortaya çıkaracağı sonuçlar en az bu tablo kadar ürkütücü! Şimdi suyun piyasalaştırılmasının ve bu amaca hizmet eden HES'lerin yaratacağı bu tahribata bir göz atalım...

Doğal tahribatlar...

- Yamaçların kazınması ya da dinamit atmaları nedeni ile yamaç dengesinin bozulması sonucu özellikle Karadeniz Bölgesinde yağış dönemlerinde yoğun ve büyük toprak ve ekosistem kayıplarına neden olan heyelanlar meydana gelmektedir.

- İnşaat aşamasındaki gürültülerden orada yaşayan canlıların olumsuz etkilenmesi.

- Akarsu bütünlüğünün bozulması, yer altı ve yer üstü şekillerinin değişmesi.

- İklim değişiklikleri, yağış düzenlerinin bozulması.

- Suyun borulardan taşınması sebebiyle dere yatağındaki flora (bitki örtüsü) ve faunanın (hayvan varlığı) yaşam ortamlarının etkilenmesi, dolayısıyla canlı türlerinin tehlikeye girmesi veya toplu ölümlerin gerçekleşmesi.

Toplumsal tahribat...

- HES'lerin kurulacağı akarsu ve nehirlerin kullanım hakkının ilgili şirketlere verilmesinden kaynaklı yöre halkının bu alanlardan yararlanamaması.

- Tarım arazilerinin sulanmasının ilgili şirketten para ödenerek elde edilmesi ve böylelikle

küçük toprak sahiplerinin topraklarını sulayamaması ve bu köylülerin topraklarından edilecek tarımsal üretimden koparılması ve köylülerin hayvanlarını bu alanlar üzerinde otlatamaması ve hayvanların sudan yararlanamaması.

- Tarım arazilerde sulama masraflarının artması sonucu girdi fiyatlarının artması ve bunun tarım ürünleri fiyatlarına yansımaları.

- Topraklarda oluşacak tuzlanmadan kaynaklı toprak kalitesinin düşerek tarım ürünlerindeki verimin ve kalitenin azalması, bitkilerde çeşitli hastalıklar görülmeleri.

- Yerleşim yerlerinin su altında kalması ile burada yaşayan insanların göçe zorlanması.

- Tarihi ve kültürel mirasların yok edilmesi.

Sorun sistem sorunu ise tek çare örgütülü bir karşı koyuştur!

Görüldüğü gibi gayet masumane gerekçelerle halka kabul ettirilmeye çalışılan HES'ler aslında suyun ticarileşmesine hizmet etmekte ve halka yönelik saldırılar birbiri ardı sıra domino taşı gibi dizilmektedir. Projelerin yalnızca toplumsal alanda yaratacağı tahribata baktığımızda dahi bunun sistem sorunu olduğu görülmektedir. Aşırı kâr hırsıyla hareket eden kapitalizmin doğayı yok etme, yoksul köylüleri üretmez hale getirme yaklaşımı sınıfsal karakteri göz önünde bulundurulduğunda anlaşılır.

Küçük toprak sahipleri ve yoksul köylüleri de yakından ilgilendiren ve köylülere kölece yaşam koşullarını dayatan saldırılara karşı koymak bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede çok daha önemli bir yerde durmaktadır.

Hayata geçirilmeye çalışılan bu projelere karşı birçok yerde kendiliğinden oluşan tepkiler gözlemlenmekte ve yerel, bölgesel veya ülke çapında platformlar kurulmakta ve eylemlilik düzenlenmektedir. Ancak saldırıların niteliğine baktığımızda bu saldırıların çok daha kapsamlı olduğu görülmektedir. Bu yüzden de bu duruma karşı yürütülecek mücadelenin daha geniş bir perspektifle ele alınması gerekmektedir. Bu nedenle bu tür örgütülülüklerde mümkün olduğunca fazla yer alıp, bu platformları daha aktif hale getirmeliyiz. Bu projelerin neye hizmet ettiğini anlatarak ve sistemi teşhir ederek toplumsal muhalefeti örgütlemeliyiz.

Yararlanılan kaynaklar;

- TTDK-Türkiye HES Raporu
- İsmail Küçük, www.meteoroloji.org.tr
- Prof. Dr. Beyza Üstün'ün ZMO'nun düzenlemiş olduğu HES'lerle ilgili panelde yaptığı sunum
- DOKÇEP "HES'ler ve Çevre" konulu panel forumun sonuç bildirisi

“Osmanlıdan TC’ye, Türkleştirme sistematik olarak sürüyor...”

Türk egemen sınıflarının on yıllardır inkar ettiği, konuşulması tartışılması üzerinde sansür-yasak-cezalandırma gibi “önlem”ler almaya kalktığı -çoğu zaman da aldığı- “Ermeni Soykırımı” meselesi bugün daha kapsamlı (Rum, Süryani vd. etnik kökenlileri-ulusları da kapsayacak biçimde) haliyle tartışmaya açılmış bulunuyor.

Soykırım tartışmalarının öteden beri dikkat çeken bir yanı, iddiaların Osmanlı dönemini kapsamaması **yani yaşananların sadece Osmanlı döneminde gerçekleştiği yaklaşımla ele alınmasıdır.**

Diğer bir mesele ise gerçekleşenin soykırım olarak tanımlanıp tanımlanmayacağı. **Çünkü soykırım inkâr edilmekte birlikte “makul sayıda” bir öldürmenin hem karşılıklı hem de savaş koşullarında yaşandığı genel olarak kabul edilmekte-ettirilmeye çalışılmaktadır.**

Öncelikle “soykırım” denildiğinde anlaşılması gerekenin ne olduğu ne tür uygulamaları kapsadığı üzerine kısa bir açıklama yaparak başlayalım.

Soykırımdan anladığımız şey bir ulusun veya etnik bir grubun yok edilmesidir.

Genel olarak söylemek gerekirse; soykırım bir ulusun tüm fertlerinin kitlesel öldürül-

Tanzimat’tan İslahat’a giden yol, Türkleştirmeyle çıktı

Çöküşü çoktan başlamış olan Osmanlı’nın esas olarak Avrupa’nın baskıları sonucu girdiği “modernleşme” süreci, çok geçmeden Türk ulusalcı politikalarına ve bunun getirdiği vahim sonuçlara evrildi. Ve böylece Osmanlı’nın, çok dinli çok uluslu feodal devletinden “Türkiye Türklerindir” tek ulusluluğuna geçiş süreci başladı.

19. yy.da derin bir siyasi, askeri ve ekonomik krize giren Osmanlı, Avrupa’nın baskısıyla isteksizce yaptığı reformlarla çöküşe karşı koymaya çalışıyordu. “Tanzimat dönemi” denilen dönem aslında Müslüman halk tarafından dışarıdan müdahale ile yapılan -ki öyleydi- hükümet düzenlemeleri ve talimatlar olarak görülüyor, aşağılayıcı ve onur kırıcı bulunuyordu.

II. Abdülhamit’in tahta çıkması ile (1878) bu dönem sona erdi. Abdülhamit “İslahat dönemi”ni başlattı. “İslahat” yani islah etme. **İslah etmenin kimleri kapsayacağı vb. yanları ise çok geçmeden açığa çıkacaktı.**

Abdülhamit, Avrupa’nın baskıcı müdahaleleri karşısına “Panislamizm” fikriyle çıktı. Yine bu dönemde Osmanlı’nın çöküşünden

türden askeri vb. araçlar kullanarak yani zor ve şiddete dayalı da olsa hayata geçirme kararlığı dile getirildi. Yine aynı kongrede dile getirilen bu kararlılığın devamında Türk olmayan ulusların ulusal temelde örgütlenme haklarının ellerinden alınması da devletin bütünlüğünü “tehdit ettikleri” gerekçesiyle açıklanıyordu. Dinlerini koruyabilirlerdi (tabii izin verildiği ölçüde) ancak Türkçe konuşma zorunluluğu getiriliyordu.

Tüm bu vb. kararlar Türkleştirme politikasını tamamlayıcı olmaları (böyle görülmeleleri) nedeniyle alınıyordu.

Jön Türkler tam ulusalcı politikalarını yani Türkleştirme politikalarını hayata geçirmek için yoğun bir çaba içine girdiler. Karşılarına çıkan tüm “fırsatları” değerlendirdiler. Bu amaç için ilk gizli örgütlenmeleri oluşturdu. Bu gizli örgütlenme kontr-gerilla nitelikteki “**Fidajin Teşkilatı**” idi. 1906 yılında kurulan bu örgütlenme, Jön Türk MK’ya bağlıydı. Fidajin Teşkilatı bu dönemde başta Bulgar partizanlarına dönük olmak üzere Makedonya, Sırbistan gibi Balkan topraklarında çok sayıda halk önderini katletti-kaybetti. Fidajin Teşkilatı, 1911’de Teşkilat-ı Mahsusa’ya dönüştürüldü. Bu yıllar Osmanlı’nın etkisinin içine zayıfladığı, İttihat ve Terakki Cemiyeti’nin (yani Jön Türklerin) adım adım yönetimi ele geçirdiği yıllardı. Ki İttihat ve Terakki 1913’te tek başına iktidar olacaktı.

Türk hâkimiyetini sağlama çabaları 1911-1913 yılları arasında hız kazandı. Bu yıllarda hala Osmanlı elinde kalmış olan Balkan topraklarındaki binlerce Rum ve Ermeni’ye (ağırlıklı olarak Rumlar vardı) bir “**Koridor Temizliği**”ne girişildi. Bunun anlamı binlerce Rum ve Ermeni’nin katledilmesi, yerlerinden sürülmesiydi. Bunların yerine Türk Müslüman nüfus yerleştiriliyordu. “Koridor Temizliği”, “güvenilir olmayan” halk gruplarının “temizlenmesi” anlamına geliyordu aynı zamanda. Bu “temizliğin” özünü ise fiziksel imha oluşturuyordu. “Temizlik” 1913-1914 yılları arasında Trakya’da yoğunlaştı. 1914 yılının sonunda bölgeden sürülen, ölüm yürüyüşlerine çıkarılan, yerinde katledilen gayri Müslimlerin sayısı (ağırlıklı olarak Rumlar) on binleri bulmuş, 250 binin üzerinde insan bölgeden “temizlenmişti”. Aynı yıl (1914) Ege ve Karadeniz’de (Pontus) de etnik temizlik olanca şiddetle hayata geçirildi. Yine bu bölgelerde de hedef olanlar birinci derecede Rumlardı. Buralardaki “temizliğin” boyutları 700 binlerle ifade edilmekte. Ayrıca Rum erkeklerden oluşan **Amele Taburları** kurulmuştu. Binlerce Rum bu taburlarda insanlık dışı koşullarda çalıştırılıyor, açlıktan, bitkinlikten ölüyorlardı.

Etnik temizlik genişliyor

Gerek savaş koşulları gerekse uluslar arası toplumun yaşananlardan haberdar olmasına karşın suskun-tepkisiz kalışı Türkleştirme politikalarının **daha sistematik** olarak uygulanmasına olanak sunuyordu.

Dahası cesaret veriyordu. Bu cesaret Ermenilere dönük daha kapsamlı bir “temizliğe” -ki artık soykırımı dönüşmüş olan- girişilmesini getirdi.

Ermenilere dönük “temizlik” (soykırım) hareketinin startı **24 Nisan-19 Mayıs 1915** tarihlerinde yurdun dört bir yanındaki Ermeni entelektüellerin (doktor, eczacı, öğretmen vd.) tutuklanarak işkencelerden geçirilip katledilmesiyle verildi aslında.

Jön Türk MK’sının emirleriyle hareket eden Teşkilat-ı Mahsusa’nın öncülüğünde oluşturulan çetelerin de dahil edilmesiyle Ermenilere dönük korkunç bir kıyım başlatıldı. Ya yaşadıkları yerlerde vahşice katlediliyorlar ya da ölüm yürüyüşlerine çıkarılıyorlardı. Kervanlar halinde yapılan ölüm yürüyüşleri tam bir trajedydi. Tanıklar kervanların geçtiği yollar üzerinde binlerce ölümlü varlığından söz ediyorlar. Ancak bu kervanlar sadece Ermenilere değil

yol üzerindeki Müslüman Türk yerleşim bölgelerine de ölüm saçıyordu. Kervanlarda kol gezen salgın hastalıklar geçtikleri bölgeye de bulaşıyordu. Örneğin lekeli humma salgını Türk-Müslüman yerleşimlerde on binlerin ölümüne yol açmıştı.

Kış aylarının dondurucu soğukunda yapılan ölüm yürüyüşlerinden arta kalanları ise toplama kampları bekliyordu.

Eskişehir, Konya, Ereğli gibi illerin yanı sıra henüz Osmanlı toprağı olan Irak’ın Maxmur, Der es Zor gibi bölgelerin her birinde binlerce, bazılarında on binlerce Ermeni’nin tutulduğu kamplar kurulmuştu. Burada tutulanlar her gün 200-300’er kişilik gruplar halinde katlediliyorlardı. Der es Zor, Maxmur vd. kampların bulunduğu bölgedeki petrol ise imha sırasında kullanılıyordu. Görgü tanıkları insanların birbirlerine bağlanarak toplu halde petrol dökülerek ateşe verildiklerini, çığlıklarının Miller Otel’den duyulduğunu aktarıyorlar. Katliamlar 1917’ye kadar sistematik olarak sürdü.

Süryani katliamları

Etnik temizliğin bir diğer kurbanı ise **Süryanilerdi**. 1914-1918 arası katledilen toplam Süryani nüfusunun sayısı 90 binin üzerindeydi. Diyarbakır, Bitlis, Nusaybin, Viranşehir, Harput, Midyat, Siverek gibi illerde toplam 336 köy yerle bir edilmiş, 162 kilise yakılmış, 13.350 aile, 90.313 kişilik nüfusları ile birlikte katledilmişti.

Daha önceki yıllarda ve “Kurtuluş Savaşı” yıllarında gerçekleştirilen Süryani, Keldani, Asuri-Aremi vd. gayri Müslümin sayısı ise (bölgedeki) 300 binleri aşıyordu

Pis işlerde kullanılanlar saf dışı ediliyor!

Türkleştirme politikası doğrultusundaki “etnik temizlik”, “Kurtuluş yıllarında da” hem de daha sistematik olarak sürdü.

Jön Türklerin devamı olan Kemalistlerle daha savaşın başından itibaren önce gizlice sonrasında ise açıkça ittifak geliştiren batılı güçler gözlerinin önünde yaşanan kıyıma göz yumdular. Çünkü bölgedeki petrol vd. zenginlikleri ele geçirme arzuları daha o dönemde iyice öne çıkmıştı. Kemalistlerin ulus devlet yaratma gayretleri ise bu çabaların hayata geçirilmesinde **bölgesel çıkarlarıyla** örtüşüyordu.

Dönem tanıklarının anlatımlarına, bulgu ve belgelere dayalı araştırmalar, değişik Türk rejimlerinin 1900 ile 1923 yılları arasında 4.5 milyon üzerinde gayri Müslimi katlettiğini gösteriyor. Bu rakamın büyük bölümünü (3 milyonun üzerinde) 1912-1923 yıllarında Türkleştirme politikalarının sistematik olarak hayata geçirildiği dönemde katledilenler oluşturuyor.

Kemalist rejim 1923-26 yılları arasında göstermelik cezalandırmalara gitti. Teşkilat-ı Mahsusa saflarından bazı katliamcılarının yanı sıra bazı çete liderlerini idam etti.

Ancak dönemin Genelkurmay Başkanı **Ali Fuat Eden**’in bu idamlara ilişkin düştüğü şu not bunların hangi mantıkla ele alındığını da açıklıyor. Şöyle diyor Erden: “*Cellâtlar ve katliamın sorumluluğunu taşımak doğal olarak ağır bir şey. Pis işlerde kullanılanlardan gerektiğinde suçun onlara yıkılması için kurtulmak gerekir. Ancak bunların yüceltilmesi görevlerini yaptıktan sonra bir tuvalet kağıdı gibi kullanılıp atılması aynı derecede önemlidir.*”

“Kullanıp-atma” işleminin esas sürdürücüsü **Mustafa Kemal**’di. Suçlarıyla böbürlenilen ve/veya bu kapsamda “devlet sırlarını ifşa etmekle” tehdit edenlerin saf dışı edilmeleri sürdü. 1926 yılında önde gelen Jön

Türk önderleri de idam edildi. Ancak bunlar sanıldığı gibi etnik temizlikte oynadıkları rolden dolayı değil Mustafa Kemal’e karşı olduklarından, ayaklanma girişiminin de bulunduğu idam edildiler. Türkleştirme programı, önde gelen Jön Türklerin (yukarıdaki nedenlerle) idam edilmelerden sonra da sürdü.

Şiddet rüzgârları karşı fırtınaya dönüştü

Türkleştirme politikasından sonra sıra Kürtlere gelmişti. Kürtlere dönük Türkleştirme politikası bunların Müslüman olmasından kaynaklı öncelikle asimilasyon, sürgün, zorla iskân, bölgeye Türklerin yerleştirilmesi vb. yollarla hayata geçirilmeye çalışılacaktı; Türkleştirme doktrini böyle öngörüldü. Buna direnenlere ise tıpkı diğer etniklere olduğu gibi imha uygulanmaktan çekinilmeyecekti.

Kürtler bu politikaya daha baştan razı olacak gibi görünmüyordu. Şeyh Said isyanıyla da bunu açıkça ilan etmişlerdi. İsyanın kanlı bir şekilde bastırılması, Kemalistlerin Kürtlere karşı daha sonraki yıllar boyu izleyecekleri imha-inkâr politikalarının da ne buyutta olacağına işaret ediyordu.

Nitekim 37-38 Dersim isyanında şiddetin dozu da artmış, isyan on binlerce Kürt’ün çocuk yaşlı demeden hunharca katledilmesi, geriye kalanların göçe zorlanması ile bastırılmıştı. Dersim merkezinin adı ise “Tunceli” olarak değiştirilmişti. Ancak Kemalistlerin Jön Türklerden devraldıkları Türkleştirme politikasının Kürtler üzerinde estirdiği ağırlığını katliamların oluşturduğu şiddet rüzgârları, karşı bir fırtınaya dönüşmekte gecikmedi. Fırtına on yıllarca dinmedi-dinmiyor.

Tasarının bugün batı ülkelerinde kabul edilmesi konusunda gelecek olursak; tasarının birçok ülkede gündeme gelmesinde Ermeni, Rum, Süryani vd. soykırım kurbanlarının ardılarının oluşturduğu lobilerin çabalarının büyük payı olduğunu belirtmek gerekiyor. Ancak bu çabalar on yıllardır vardır ve batı bunlara hep gözünü kulağını kapatmıştır. Gerçek Türk egemen sınıfları ile olan çıkar ilişkileri gerekse de hem kendi geçmişlerinde ve (günümüzde) uyguladıkları benzer politikalar hem de “etnik temizlik” sürecindeki payları bu tutumlarında büyük rol oynamıştır.

Bugün tasarının kabul edilen biçimde kendi sorumluluklarının gündeme gelmemesine özen gösterilmektedir. Diğer yandan Türk egemen sınıflarının emperyalistler karşısında pazarlık güçleri giderek ortadan kalkmaktadır.

Bir diğer mesele de soykırımın kabulünün 2000’lerin başında Türkiye’nin AB’ye girmesinin ön koşullarından biri yapılmasıdır. Tasarının özellikle de Avrupa’da kabul görmeye başlamasında bunun rolü de vardır. Yani tasarının AB üyeliğinin yanı sıra emperyalist çıkarların hayata geçirilmesinin yaptırım aracı olarak gündeme getirilmiştir.

Ve Türk egemen sınıfları espis gürlüyor gibi görülmeye kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelerde tasarıya ilişkin taahhütler vermediklerinin garantisizdir.

(Yazıda Tessa Hoffman’ın Osmanlı İmparatorluğu dönemine ilişkin, tehcir vd. uygulamalara dair iddiaları içeren kitabından yararlanılmıştır.)

MASS DEPORTATION OF ARMENIANS ACCOMPANIED BY TURK SOLDIERS
LA DEPORTATION EN MASSE DES ARMÉNIENS BARRAGÉES PAR LES SOLDATS TURCS

Soykırım bir ulusun tüm fertlerinin kitlesel öldürülmesinin dışında bir ulusun hemen imha edilmesi anlamına gelmez.

Daha çok da bir grubun kendiliğinden imha olması amacıyla onların yaşam koşullarını ortadan kaldırmaya dönük koordineli bir planın çeşitli tutumlarını da ifade eder.

mesinin dışında bir ulusun hemen imha edilmesi anlamına gelmez. Daha çok da bir grubun kendiliğinden imha olması amacıyla onların yaşam koşullarını ortadan kaldırmaya dönük koordineli bir planın çeşitli tutumlarını da ifade eder. Bu tarz bir planın hedefleri ulusal grupların kültürünün, dilinin, ulusal duygularının, dininin, ekonomik varlığının, siyasi ve sosyal olarak ortadan kaldırılmasının yanı sıra kişisel güvenliğini, özgürlüğünü, onurunu ve hatta bu tarz grupların kimliklerini yok etmektir. Soykırım ulusal gruba asli unsur olarak yönelir ve hayata geçirilen davranışlar kişisel özelliklerine göre değil bilakis **ulusal grubun mensubu olarak** hedef alır. Soykırım iki aşamada gerçekleşir: Bunlardan biri; ezilen grubun ulusal modelinin yok edilmesidir. Diğeri ise; bunun yerine ezilen ulusal modelinin zorla diğerinin yerini almasıdır. Ancak ezen ulus modelinin zorla kabul ettirilmesi, ancak kalmasına izin verilen ezilen nüfusu kapsar veya nüfusun bölgeden çekilmesinden ve bölgenin sömürgeleştirilmesinden sonra ezilenin bu topraklara kendi vatandaşlarını yerleştirilmesi mümkün olur. (Raphael Lemkin: “Axis Rule in Occupied” 1944, S. 79)

Çok uluslu, çok dinli Osmanlı feodal devletinden “Türkiye Türklerindir” tek ulusluluğuna geçiş döneminde yani soykırım iddialarını kapsayan dönemde yaşananların yukarıdaki tanıma denk düşüp düşmediğine dair bir fikir edinmek istiyorsak Osmanlı’nın son dönemlerine kadar gidip, bu döneme bir göz atmak gerekiyor. Buraya objektif bir bakış karıştırmaya resmi ideolojinin on yıllardır empoze etmeye çalıştığı tarihten çok farklı bir tarih çıkarıyor.

Türk, daha doğrusu Müslüman olmayan nüfusun sorumlu olduğu ya da en azından bunların büyük payı olduğu düşüncesine yayılmaya çalışıldı. Abdülhamit bu düşünceye paralel olarak halk arasındaki dini çatışmaları, Müslümanların tek taraflı çıkarları doğrultusunda kışkırttı.

1894’e doğru gelindiğinde bu süre içinde kurmuş olduğu Kürt süvari alaylarını Ermeni köylülere karşı kışkırttı. Ermeniler buna karşılık İstanbul’da bir protesto gösterisi yaptı. Bu gösteriye verilen karşılık ülke çapında gerçekleştirilen (1895 yılı da dâhil) kapsamlı katliam oldu. Bu katliam esas olarak Ermenileri hedef aldı. Ermenilerin yanı sıra Süryani ve Rumlar da katledildi.

Abdülhamit, 1878 yılında Türk meşrutiyetçileri tarafından kurulmuş olan “Yeni Osmanlı”yı yasakladı. Yasaklanan ve sürgün edilen hareketten, on yıl sonra ilk Jön Türk örgütlenmeleri oluştu. Bu örgütlenmelerden biri de 1889’da Askeri Tıp Akademisi’nde kurulan **İttihat Ve Terakki** idi. Bu süreç içinde meşrutiyetçi hareket ulusalcılığa kaymıştı. Ancak ulusalcı hareket içinde de rekabet halinde olan iki karşıt görüş vardı. **Biri liberal ulusalcılık, diğeri ise “uzlaşmaz” tam ulusalcılık.** Tam ulusalcılığın fikir babası şair **Ziya Gökalp**’ti. 1911’de Selanik’te yapılan 4. Jön Türk Kongresi’nde Gökalp’in tam ulusalcılık doktrini kabul edildi. Doktrinin özünü Türkleştirme politikası oluşturuyordu. Ancak kongrede “temkinli olma” adına “Türkleştirme” deyimini yerine “Osmanlılaştırma”nın kullanılması kararlaştırıldı. Jön Türklerin bilincinde artık “Osmanlılaştırma”, “Türkleştirme” anlamına geliyordu.

Bunu eğer barışçıl yollarla oluyorsa her

“Kadına şiddet, insana şiddettir”

“Düğün hazırlıkları yapan Dilek Fil, ayrıldığı sevgilisi Mustafa Yazıcı'dan tehdit alıyordu. Yazıcı tarafından evleri basılan Fil, annesi ve kızkardeşi silahlı saldırıya uğradı. Genç kadın ve annesi hayatını kaybederken, kız kardeş de ağır yaralandı.”

“Ailesiyle birlikte Denizli’de yaşayan Saadet Ulus, kendisini sürekli rahatsız eden Yalçın Algan hakkında Savcılık’a başvurmuştu. Algan’dan Ulus’a tehdit mesajları gelmeye devam ederken, öğretmen olan Ulus’un tayini Ardahan-Göle’ye çıktı. Genç kadın, Göle Savcılık’ına da başvurarak Algan’ı şikâyet etti. Ancak devletin bu kurumları, tüm bu şikâyetlere rağmen önlem almadılar ve genç kadın, 12 Mart günü sokak ortasında Algan tarafından satırılı saldırıya uğrayarak öldürüldü.”

“Aysun K., eşinden sürekli şiddet gördüğü için şikâyette bulunmuş, eşi 3 ay hapis cezası almıştı. Ancak kısa bir süre önce tahliye olan eşi, 15 Mart’ta, 7 aylık hamile olan Aysun K.’yi nehir kenarına götürerek iki kulağını ve burnunu kesti.”

Şiddet gördüğümüzde, taciz veya tecavüze uğradığımızda, ölümler tehdit edildiğimizde kimimiz Dilek Fil gibi susarız, anlatmayız kimseye... Kimimiz bu durumu kabullenmeyecek Saadet Ulus ya da Aysun K. gibi ailemize, polise, savcılığa vs. başvururuz, o kişinin cezalandırılmasını sağlarız. Yukarıdaki üç örnekte de görüldüğü gibi çoğu zaman bu üç durumun sonucu yine biz kadınların şiddet görmesi hatta ölümü ile sonuçlanır! Adına “kader” demeyeceğimize ve bir savaş gibi her gün kadınların ölümüne sebep olan bu şiddet olayları neden kaynaklanıyor?

Kadının toplumda ikincil konumda bulunması ve “insan” olarak değil “erkeğe ait bir meta” olarak değerlendirilmesi kadına karşı şiddeti meşrulaştıran en önemli etkendir. Komşuda kavga seslerini duyarız, “aman, karı-koca arasında girilmez” deyip penceremizi sınıksız örteriz. Neden? Çünkü “eşler arasında olur böyle şeyler” ve zaten “koca dediğin döver de sever del!” Tartışmaya başlayıp bu anlayışla görmezden gelinen olayların sonucunda, kadın ya silahla vurularak ya bıçaklanarak ya da boğularak öldürülür.

Toplumda kadına yönelik anlayıştan devletin rolüne gelirsek: Kadının iş aramasını kriz nedeni olarak gören ve kadının yerini “evi” olarak belirleyerek “üç çocuk” isteyen bir anlayışın bu konu ile ilgili alacağı “tedbir” ne olabilir ki!

Kadın, eve zincirlediği ve kendini “ayakları üstünde tutacak” hiçbir ekonomik geliri olmadığı için şiddete karşı koyamaz ve “sineye çeker!” Ölüm tehditleri, aile içi tecavüz, hastanelik olacak şiddetle darp edilme... Tüm bunlar en başta kendimiz olmak üzere çevremizdeki birçok kadının maruz kaldığı durumlardır. Bunlar devletin istatistiklerinde bile yer almaz, çünkü “aile içidir!” Kadının bu durumu devlet dairelerine bildirerek, “aile içi” kavramının kaldırılması ve şiddetin azaltılması/önlenmesi için -ki devletin işine gelmeyen bu durum, yalnızca kadının bilinçli ve örgütlü mücadelesiyle mümkündür- çok ciddi adımlar toplumsal ve ekonomik projeler, uygulamalar düzenlemesi gerekir. Yukarıda bahsettiğimiz anlayışa sahip olan ve halka yönelik baskının en kurumsallaşmış örgütü olan devletin bölümleri bu düzenleme yapması kolay değildir.

TC devletinde kadına yönelik şiddet ile ilgili hiç mi yasa yoktur ya da TC uluslararası hiçbir anlaşmaya dahil olmamış mıdır? Aksine TC, bütün uluslararası sözleşmelere imza atmış ve şiddet/cinsiyetçiliğe karşı yasalarıyla övünür durumdur. Ancak bu “sözde” önlemlerin hiçbirini ayda onlarca kadının ölümünü, yaralanmasını, tacize-tecavüze uğramasını engellemektedir.

Yeni Demokrat Kadınlar olarak, gazetemizin geçtiğimiz iki sayısı boyunca “Kriz, Kadın ve Sendikalar” konulu bir dosya hazırlamış ve sizlerle paylaşmıştık. Bu sayımızda da aslında hiç gündemden düşmeyen ancak son günlerde artan ve Saadet Ulus ile Aysun K. örneklerinin ardından “Aileden ve Kadından Sorumlu Devlet Bakanlığı”nın başta olmak üzere devletin ve kurumlarının bu konudaki teşhir olan tavrı daha fazla tartışılmaya başlanmıştır. Biz de bu sayıdan itibaren “Kadına Yönelik Şiddet” ile ilgili bir dosya açıyoruz. Bu dosyada ilk olarak şiddetin hukuki yönlerini Açılım Hukuk Bürosu’ndan Av. Gül Altay ile konuştuk:

Yeni Demokrat Kadın: Türkiye, kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığa karşı uluslararası sözleşmelerden hangilerini kabul etti?

Av. Gül Altay: Türkiye, 1985 yılında Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi’ni (CEDAW) onaylamıştır. BM Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi’ne de 1985 yılından bu yana, ek protokole ise 2001 yılından bu yana tarafır. Yine Pekin Deklarasyonu Türkiye’nin imzaladığı diğer bir deklarasyondur. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nde her ne kadar direkt kadına yönelik şiddetle ilgili bir madde olmasa da bu mahkemede açılan aile içi şiddet konulu ilk dava Türkiye aleyhine sonuçlandı. (Nahide Opuz davası)

- Ülkemizde kadına yönelik şiddet ile ilgili var olan kanunlar nelerdir?

- 1998 yılında yürürlüğe giren “4320 Sayılı Ailenin Korunmasına Dair Kanun”da 04.05.2007 tarihinde bazı değişiklikler yapılmıştır. Bu yasa kapsamında; 1- Eşlerden birinin, 2- Çocukların, 3- Aynı çatı altında yaşayan diğer aile bireylerinin, 4- Mahkemece ayrılmış karısı ile evli eşlerinin, 5- Yasal olarak ayrı yaşama hakkı olan eşlerin, 6- Evli olmalarına rağmen fiilen ayrı yaşayan eşlerinden birinin aile içi şiddete maruz kaldığını kendilerinin veya Cumhuriyet Başsavcılığı’nın bildirmesi halinde, “Aile Mahkemesi Hakim”i re’sen (kendi başına) meselenin mahiyetini göz önünde bulundurarak çeşitli tedbirlere (evden uzaklaştırma, eve-işyerine yaklaştırmama vs.) hükmedebilir. Bu tedbirlere rağmen şiddet uygulayan kararı ihlal ederse fiili başka bir suç oluştursa bile, koruma kararına aykırı davranan eşi ayrıca üç aydan altı aya kadar hapis cezası hükümlenir.

Bunun dışında Türk Ceza Kanunu’nda (TCK) bir takım düzenlemeler yapılmıştır. “İnsan öldürme” başlığı altında düzenlenen ceza maddesinde öldürmenin töre saikiyle işlenmesi halinde, kişi ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası ile cezalandırılır. Yine başka bir maddede “Bir kimsenin eziyet çekmesine yol açacak davranışları gerçekleştiren kişi hakkında iki yıldan beş yıla kadar hapis cezasına hükümlenir.

Bu eylemler; Çocuğa, beden veya ruh bakımından kendisini savunamayacak durumda bulunan kişiye ya da gebe kadına karşı, Üstsoy veya altsoy, babalık veya analığa ya da eşe karşı

İşlenmesi halinde, kişi hakkında üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezasına hükümlenir” denilerek kadına yönelik eziyet edici davranışları ağırlaştırıcı neden olarak düzenlenmiştir.

- Şiddet gördüğü için eşini defalarca şikâyet etmesine rağmen korunmaya alınmayan ve öldürülen kadınlar ya da şikâyet üzerine eşleri ceza alan ve cezanın ardından intikam için eşlerinden daha çok şiddet gören kadınlar... Tüm bu olaylarda son zamanlarda bir artış yaşanıyor.

- Haklısınız. Bu artış gazeteye sayılarından dahi kolayca gözlemleyebiliriz. Bu artışın sebebine gelince, bunu iki türlü değerlendirebiliriz; Birincisi, kadınlar yaşadıkları şiddeti artık daha az gizlediği ve daha sık hak arama yoluna başvurduğu için şiddetin görünürlüğü artıyor. Dolayısıyla şiddet eşiyle oranla daha da artmış görünüyör.

İkincisi, kadına yönelik şiddetin önlenmesinde sadece yasal düzenlemeler yapmak ve klasik bir faili cezalandırmak anlayışı yeterli değildir. Bu tür suç olayları şiddetin katlanarak artmasına sebep olabiliyor. Şiddet failinin hafif cezalar alması, başvuruya rağmen yasaların uygulanmaması veya eksik/yetersiz uygulanması faili caydırmaktan çok tahrik ediyor. Ayrıca şiddetin sona erdirilmesi için sadece yasal düzen-

lemeler değil bu düzenlemeleri destekleyen çok ciddi sosyal ve ekonomik ayaklara ihtiyaç vardır.

Fiziksel şiddete uğradığı için şikâyetçi olan kadının can güvenliği sağlanmayarak, sosyal ve ekonomik tedbirler alınmadan şiddetin uygulayanın ifadesi alınarak salverilince şiddeti tekrar hatta katlanarak yaşaması kaçınılmaz oluyor. Bu tür olaylara son dönemlerde oldukça sık rastlanıyor.

- Bir yandan kadına yönelik şiddet ile ilgili düzenlemelerin yapıldığı söylenirken, bir yandan da şiddet gördüğü için şikâyette bulunan kadınlar korunmuyor ve adeta ölüme terk ediliyor. Devlet, bu olaylar karşısında “mazlum” rolüne bürünerek elinden geleni yaptığını, ancak bunu engelleyemediğini ve sığınma evlerinin yetersiz olduğunu söylüyor. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Birincisi, buna ilişkin yasal mevzuat oldukça iyi gibi gözükse de yasalarda pek çok eksiklik mevcut. Ayrıca bu eksik yasalar kadına yönelik şiddeti cezalandırmak da çok da gönüllü olmayan uygulayıcıların elinde daha da yetersiz hale geliyor. Kadına yönelik şiddet, uygulayıcılar (hâkimler, savcılar, kolluk, üst yargı kurumları) tarafından halen “aile içi” bir mesele olarak düşünülmekte ve çoğunlukla yasalar fail lehine değerlendirilmektedir. Dolayısıyla failer için ağır cezaların uygulanması engellenmektedir.

İkincisi, kadına yönelik şiddet ile özel olarak ilgi-

lenen bir savcılık ve kolluğun olmaması bu işin takibini zorlaştırmaktadır.

Üçüncüsü, kadına yönelik şiddetin sona erdirilmesi bir devlet politikası haline gelmediğinden halen yasal düzenlemelerin yanında bu işin sosyal ve ekonomik ayakları düşünülmemektedir.

Bir de kadına yönelik şiddeti, yaşamın her alanında kadına yönelik ayrımcılığı değerlendirmeden anlamak mümkün değil aslında. Kadınlar yaşamın her alanında ayrımcılığa uğruyor ve şiddet bu ayrımcılığın en görünür ve vahşi yüzü. İş yaşamında, sosyal ve ekonomik hayatta, siyasal alanda olmayan, dışlanan, ev içi emeği sömürülen kadından sanki bütün bu ayrımcı uygulamalara maruz kalmamış gibi erkeklerle aynı çizgide mücadele etmesi bekleniyor. Ve pozitif ayrımcılık talepleri “eşitlik” bahanesi altında reddediliyor. Kadınların bu dezavantajlı grup ve ayrımcı pozisyonlarından çıkmaları için ciddi politikaların üretilmesi gerekir. Bu politikalar cinsiyet temelli bütçelemelerle beraber yaşamın her alanında yapılacak pozitif ayrımcılık tedbirleri ile mümkün olur.

Sadece yasaları çıkarmak yetmez bunları uygulamaya getirmek de devletin işi. Dolayısıyla şiddete uğrayan, öldürülen her kadın için öncelikli olarak devlet sorumludur. Bu yasalar için gerekli sosyal ve ekonomik ayaklar oluşturmak, gerekirse yeterli sığınma evi açılması için mali destek sağlamak, şiddet mağdurları ve ailelerinin rehabilitasyon vs. konularında yeterli tedbirleri almak tamamen devletin görevi ve Türkiye böylesi bir anlayıştan çok uzak. Dolayısıyla

“yeterli tüm tedbirleri alan mazlum devlet” savunması kabul edilemez.

- Şiddete karşı yasarada ne gibi değişiklikler yapılmalı ve nasıl yaptırımlar uygulanmalı sizce?

- Öncelikle 4320 sayılı yasa da bir takım değişikliklerin yapılması gerekmektedir.

1- 4320 sayılı yasa gereği, kararlaştırılan tedbirlerin ihlali sonucu verilen cezaların ertelenmeyeceği veya paraya çevrilmeyeceği yönünde bir düzenleme yapılması.

2- “Derhal karar verilme” ilkesinin yasarada yer alması.

3- Kadınların evlilik kurumu dışında da korunmalarının sağlanması.

4- Şiddet türlerinin sınırlı olmaksızın geniş bir şekilde tanımlanması.

5- Kararın etkin denetimine ve izlenmesine ilişkin her tedbirlerin alınması.

6- Mağdurların başvurularında zorunlu vekil atanması.

7- Şiddet sonucu can güvenliği sorunu yaşandığında sığınma evlerinin sağlanması.

8- Kadınların ekonomik olarak ayakta kalmalarını sağlayıcı tedbirlerin alınması.

9- Bu işi yürütmekle görevli özel bir kolluk ve savcılık biriminin olması.

TCK’daki haksız tahrik hükümlerinin kadın cinayetlerinde uygulanmaması yönünde düzenleme yapılması gerekmektedir.

Kadınların yasalarla belirlenen haklarını kullanabilmesi sosyal ve ekonomik psikolojik olarak güçlü olmaları ile mümkün olduğundan sadece yasaların düzenlenmesi yeterli olmamaktadır. Aynı zamana bu yasaların uygulanmasını sağlayıcı önleyici koruyucu tedbirlerin de alınması gerekmektedir.

- Son zamanlarda kadın cinayetlerinde “aşkına karşılık vermediği”, boşanmış olmasına rağmen “başkasıyla birlikte olduğu için” vs. gibi nedenler ön plana çıkıyor. Bu tip durumlarda kadına yönelik şiddet ile ilgili özel yasa kapsamına alınması ve cezalarında buna göre düzenlenmesi gerekmez mi? Ya da bu, gerçekleştirilebilecek bir durum mu?

- Bu husus 5237 sayılı TCK’da düzenlenen insan öldürme suçunun töre saikiyle işlenmesi maddesi çerçevesinde kadın örgütleri tarafından oldukça tartışılmıştır. Maddeye töre cinayeti değil namus cinayeti kavramının girilmesi gerektiğini savunan kadın örgütleri maalesef bu konuda başarılı olamamışlardır. Ülkemizde namus cinayeti olarak bilinen bu cinayetler Latin ülkelerinde tutku cinayeti olarak adlandırılmaktadır. Kadınlar dünyanın birçok yerinde eski kocaları, sevgilileri tarafından aşk, tutku, namus vb. gerekçelerle öldürülmektedirler. Bunların altında yatan ortak sebep kadına yönelik ayrımcılığı esas alan düşüncelerdir. Kadını ikinci sınıf ve erkeğe tabi meta olarak gören erkek egemen bakış açısı kadının toplumun uygun gördüğü rolün dışına çıktığı en ufak bir durumda şiddet ve ölümlerle cezalandırılmaktadır. Bu bazı toplumlarda aşkına karşılık vermemek, bazı toplumlarda istemediği bir evliliğe karşı direnmek, bazı toplumlarda içine sadece boşanmayı istemek kadının öldürülmesi için yetmektedir. İnsan öldürme fiillerinde bu saikle işlenen cinayetlerle ilgili ağırlaştırıcı bir maddenin getirilmesi mümkündür. Kadın örgütlerinin bu anlamda töre cinayeti yerine namus cinayeti kavramını kullanmalarını talep etmelerinin sebebi budur. Töre cinayeti kavramı hali hazırda yerel mahkemeler ve Yargıtay tarafından oldukça dar yorumlanmakta ve hemen hemen hiçbir kadın cinayetine uygulanmamaktadır. Oysa kadınlar her gün erkek egemen bakış açısının şiddetli tehdidi altında öldürülmeye devam etmektedir.

YORUMSUZ

13 Mart: Ankara-Nallıhan’da yaşayan Kadriye Kurtoğlu ve 9 yaşındaki kızı Kardelen bıçaklı saldırıya uğradılar. Kardelen yaşamını yitirirken, anne Kurtoğlu ağır yarandı.

14 Mart: Urfa’da, henüz 12 yaşında olmasına rağmen 12 bin TL karşılığında satılan B.A’ya, satıldığı kişi tarafından zorla uyuturucu kullanıldı, şiddet uygulandı, tecavüze uğradı ve porno film seyrettilirdi.

14 Mart: Mersin-Mezitli’de A.A isimli kadın, birlikte yaşadığı erkek arkadaşının ailesi ile aralarında çıkan tartışma nedeniyle 8. kattaki evin balkonundan atarak intihar etti.

15 Mart: Karaman’da yaşayan S.Y isimli kız çocuğu, arabasına bindiği bir yakını tarafından kaçırılarak tecavüze uğradı.

17 Mart: İstanbul-Bağcılar’da yaşayan lise öğrencisi Cennet Yükselici, Haliç Köprüsü’nden denize atılarak intihar etti.

17 Mart: İstanbul-Başakşehir’de Zeynep Gökmen adlı kadın, bir sene önce yaşamını yitiren eşinin ölümünden kendisini sorumlu tutan eşinin kardeşi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

18 Mart: Denizli’de Azeri uyruklu bir kadın, Mehmet Çetin isimli bir şahsın arabasında ağız bantlı, bağlı bir halde kaçırılmak istenirken bulundu.

19 Mart: İzmir’de yaşayan lise öğrencisi Gülümser Dane, ayrılmak istediği sevgilisi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

21 Mart: Kocaeli’de yaşayan Sema G., erkek arkadaşı ile gittiği bir kafede, 4 yıl önce ayrıldığı eski sevgilisi tarafından silah zoruyla kaçırıldı, eve yapılan baskınla kurtarıldı.

21 Mart: Maraş’ta, ev hizmetleri emekçisi olan Fatma Köfte, tecavüz edilerek öldürüldü.

22 Mart: Adana’da yaşayan öz kızını taciz eden E.Y, üvey kızını öldürdü.

22 Mart: Manisa-Turgutlu’da Fatma Çetin adlı kadın, kendini evinin tavanına asarak intihar etti.

23 Mart: Batman’da ilkökul öğrencisi 11 yaşındaki K.C intihar etti.

23 Mart: Amasya’da, Türkan Zileli isimli genç kadın, kendini Yeşilirmak’a atarak intihar etmek istedi.

23 Mart: Antep’te yaşayan Aysel Çatal, bir yıl önce boşanma davası açtığı ve ayrıldığı eşi tarafından başkasıyla ilişki olduğu gerekçesiyle kurşunlanarak öldürüldü.

24 Mart: İstanbul-Üsküdar’da yaşayan Serpil K., annesiyle birlikte işe giderken sokak ortasında kendisini daha önce taciz eden kişiler tarafından kaçırıldı. Götürüldüğü eve yapılan baskın sonucu kurtarıldı.

24 Mart: Diyarbakır’da okuyan lise öğrencisi Ayşe Aysal, ilaç içerek intihar etti.

24 Mart: Urfa’da yaşayan Zehiye Demirtaş, eşinden gördüğü şiddet yüzünden hastaneye kaldırıldı.

24 Mart: Tekirdağ’da yaşayan ve bir süre yetiştirme yurdunda kalan 15 yaşındaki Cansel Eroğlu, kendini evinin kalorifer borusuna asarak intihar etti.

25 Mart: Zonguldak-Çaycuma’da 2 yıl önce babasının ve teyzesinin oğlunun tecavüzüne maruz kalan M.K’nın, geçtiğimiz günlerde görülen mahkemesinde, “olayın üzerinden uzun zaman geçtiği ve olaya ilişkin hiçbir olguya rastlanılmadığı” gerekçesiyle tecavüzcülere beraat verildi.

25 Mart: Antalya’da Yeliz Günel, sevgilisi tarafından “başkalarıyla ilişkisi olduğu” gerekçesiyle boğularak öldürüldü.

28 Mart: Muğla-Fethiye’de Medine Çil isimli kadın, eşi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

28 Mart: Konya’da bir rehabilitasyon merkezinde eğitim alan işitme engelli 17 yaşındaki A.Ö’nün, öğretmeni tarafından tecavüze uğrayarak hamile kaldığı ortaya çıktı.

28 Mart: Muğla-Milas’ta, 85 yaşındaki H.Z isimli kadına tecavüz girişiminde bulunuldu.

İBB’de taciz

Bu ülkede kadın olmak her an namus cinayetlerine kurban gitme, eşinden veya ailesinden şiddet görme ve tacize ve tecavüze uğramakla eş anlamlı maalesef. Hele bir de söz konusu çalışan bir kadınsa bunlara ek olarak yaşanacak birçok şey de cabası. Tıpkı 12 yıldır İstanbul Büyükşehir Belediyesi Deprem ve Zemin İnceleme Müdürlüğü’nde çalışan N.D gibi. Çalıştığı işyerinin müdürü Tuncer Arabul

tarafından tacize uğrayan N.D’nin yaşadıkları ise şöyle; “Tuncer Arabul, 25 Şubat’ta kandil kutlamak için çalışanların yanına gitti. 12 yıldır bu bölümde çalışan N.D., müdür T.A.’ya elini uzattı. Tuncer Arabul ise üzerinde kısa kollu tişört olan kadın çalışana ‘Çok ateşlisiniz. Ben böyle çıplak kola dayanamam yapıştırım’ dedi. N.D müdürünü önce kuruma şikâyet etti. Sonra savcılığa suç duyurusunda bulundu. Müdür A. hakkında 1. Sulh Ceza Mahkemesi’nde cinsel taciz davası açıldı.”

Ancak N.D.’nin yaşadıkları bunlarla sınırlı

değil! Bu arada beş kişi kurum içindeki idari soruşturmada müfettişlere gördüklerini anlattı, ancak gördükleri baskı sonucu dört kişi ifadesini değiştirdi. BİMTAŞ’a (Boğaziçi İnşaat Müşavir A.Ş) bağlı olarak sekiz yıldır Deprem ve Zemin İnceleme Müdürlüğü’nde çalışan E.G ise ifade değiştirmede, savcılıkta da tanıklık yaptı. 17 Mart’ta E.G, koridorda, çalışma arkadaşları, müdür yardımcısı Süleyman B. ve sözleşmeli mühendis Özer A.’nın sözlü saldırısına maruz kaldı. E.G’nin arkasından “O... iftira atınız adama” diye bağırıldı ve sözlü tacize cevap

veren E.G.’yi tartaklayan şahıslar makam odasında da saldırılarına devam ettiler. E.G. hemen karakola giderek şikâyetçi oldu. Bu sırada çalışma arkadaşları arayarak E.G’ye bilgisayarı toplandığını söyledi. İşe geri dönen E.G’ye Müdür A. da “S...ol git” dedi. Suç duyurusunda bulunan E.G., ‘telefonla işine son verildiği’ belirtildiğinden beri izinde.

Konuyla ilgili olarak 25 Mart’ta Belediye önünde basın açıklaması yapan KESK olayı protesto ederek müdür ve suç ortaklarına gereken cezanın verilmesini istedi. (H.Merkezi)

BİR ADANMIŞLIK, YAŞAM VE DÜŞÜŞTÜR, AYFERLEŞEN DİLEK OLABİLMEK!

Yenilmişken devam deyip yenmeyi, kaybetmişken yılmaksızın yeniden yönelip kazanmayı, beklenmedik düşüşler olsa da tarihsel zorunluluğumuzun bilinciyle davranıp, bizi var eden değerlere sıkı sıkıya tutunarak doğrulmayı, bir yanımız yarım kalsa da, kopsa da en zor zamanlarda en çetin yollarda olsak da, yürümeyi bizden öncekilerden öğrendik.

İşte, bir ilkbahar coşkunluğunda yine birliklik ettik mütevazı, cüretkar ve de onurlu bir düşüş; **Ayfer tadında adanmış bir yürek Dilek yoldaşa.**

Sınıf mücadelesi hepimizden daha fazla cesaret, özveri ve kararlılık istemektedir. Dilek yoldaş bu anlamda önemli özellikler taşımaktadır. Kendi yetmezlikleriyle karşılaştığında, hata yaptığında, yanıt olamadığı zamanlarda belki karamsarlığa kapıldı, olumsuz etkilendi. Ama önemli bir ayrıntı onu bu etkilensizlikten çekip alırdı; **partie, devrime ve yoldaşlarına olan bağlılığı.** Bu bağlılık, Ayferleşme ve onu daha da ileri taşıma arzusunda Dilek yoldaşı var etmiştir. **Kendi sınırlarına rağmen, partie, devrime sınırlar koymadı, koyamazdı.** Çünkü inandığı şeyleri kendisiyle somutlamak yerine parti ve mücadelemizle, devrimle somutluyordu.

Dilek yoldaş, kendine tahammülsüzlüktür!

Kimi dönemler yaşadığı kendine güvensizlik durumuna rağmen o, güven ya da güvensizlik sınırlarını kendi gerçekliğiyle, pratikleriyle sınırlamıyordu.

Çünkü bize rağmen, gerçeklik, doğrular esastır. Her insan gibi Dilek yoldaş da kendini, her şeye rağmen nesnel olanın, doğru olanın, tutunulması gerekenin içinde cisimleştirdi. Ken-

di yetmezliğine boyun eğmedi, inandığı şeylerden gözünü ayırmadı. Bu yüzden sınırlarına hapsolmedi.

Kendi kabuklarımıza, çekincelerimize, kaygılarımıza yenik düşmemeliyiz. Dilek yoldaş gibi daha fazla cesaret etmeliyiz, özveri göstermeliyiz. Zaafaların, geriliklerin belirlenmesi değil, onları değiştirmenin öznesi olmalıyız. **Bunun için cüret, kararlılık ve özveri Dilek yoldaşın olduğu gibi, bizim de suyumuz, ekmeğimiz olmalıdır.**

Dilek yoldaş, kendine tahammülsüzlüktür. Zaten devrimci olmak da bu değil midir? Kalıpların, geri alışkanlıkların, zincirlenmiş kişiliklerin yani geçmişin dayattığı sınırların, ölçülerin, düşüncenin ve duyguların bir bir kırılmasıydı, devrimcileşmek.

Toplumun kazandırdıkları, sindirdikleri, kökleştirdikleri özellikle kadında daha fazla bir etkiye sahiptir. Partiye atılacak her adım, vurulmuş zincirlerin, boyundurukların, prangaların kırılmasına varır. Bunu kavradığından, kendini parçalamayı ve yenilemeyi başarmak için, her şeyiyle partie sunabilen oldu Dilek yoldaş.

Reddedilmesi gereken yarıların korunmasına, savunulmasına ya da benimsenmesine kapı aralamazdı. Çünkü, kökleri derinde olan özelliklerin, parça parça kesilerek yok edilebileceğine inanıyordu. Bunu bir bütün başarmak elbette zor ve zamana dayalıdır.

Kariyerizmden uzak, mütevazı duruşuyla Dilek yoldaş örnekler...

Gerilla alanına tezat olan birçok özelliği vardı. Geldiği toplumun birçok özelliğini içselleştirmişti. Yaşam tarzıyla, düşüncesiyle, duygusuyla dünyasıyla burjuva-feodal özelliklerle şekillen-

mişti. Ama devrimciydi, parti ise ideallerinin yol gösterici yıldızıydı.

Bir yanda geçmişin cisimleştirdiği özellikler diğer yanda ise geleceğin düşüyle var olmuş yeni insan. Dilek yoldaş yetişme şartlarından dolayı, bahsedilen ağır yükü taşısa da bir o kadar da devrimciliğin içindeydi. Savaşmak isteğini dağlarda somutladığında artık yoğun bir iç savaşa da adım atmıştı. Zorlandı, teslim olmadı. Değişimin sancısını çok yaşadı, kırılmadı. Çelişkiler yumağı haline geldi, doğru yonden çözümleri benimsemediğinde güçlendi, yenildi. Disiplinli, sorumlulukları olan, doğru kararlar veren bir bireye dönüşmek kolay değil. Zaten bu sancılara yaşayıp aşmak olmaksızın, sınıf mücadelesini öznesi olmamız mümkün değildir. Gerillanın zorlu koşullarıyla, ordunun disipliniyle, savaşın acımasız ama bir o kadar da onur verici yanıyla yıkanmaksızın çelikleşmek zordu. Dilek, bunları yoğun yaşadı ve kendi ölçülerinde aşmasını bildi.

Dilek yoldaşı sürecin insanı yapan yönlerinden biri de, yapamayacağını düşündüğü durumlarda, zamanlarda yoldaşlarından aldığı destekle, o yükün altına girebilmesidir. Aynı zamanda **ben yapmalıyım** diyebilmesidir. Kendine güvenemediği durumlarda, yoldaşlarına, partie olan güveninden dolayı kararlılık göstermekten geri durmayışı önemlidir. Riskli olan görevlerde ifade ettiği **"yoldaşlar birileriniz uzakta da olsa dursanız ve sizlerden birini yanımdaymış gibi hissettiğimde yapamayacağımı düşündüğüm şeyler çok azdır"** sözleri kararlılığın ve güvenin ifadesidir. Olması gerekenin önüne kendi gerçekliğini koymamanın özverili duruşudur bu.

Elinde silahlı gerillanın öncüsü, komutanı, elinde lavı düşmandan hesap soran savaşçılığıyla

la, elinde bombası düşman inine dalan cesaretle ve halk düşmanı işbirlikçi, ihbarcılarının ensesine dayadığı tabancasıyla, sırtında taşıdığı bildirilerle kitlelere propaganda yapan, elinde kalem partiye katkı sunan, kariyerizmden uzak, mütevazı duruşuyla Dilek yoldaş örnektir.

Tarihe not düşmek bize kaldı!

Düşmanın zoru, devrimci zorla yenilecektir. Tarihin devinimi, yığınların arzusunu şekillendirir. Yığınlar, er ya da geç, her küçük esintide bir biçimde büyüyerek devrimin firtınalarını estirecektir. Her düşenimiz, devrimin firtınalarına akan küçücük esintilerdir. Umudumuzu, inancımızı, kavgamızı büyütecek olan da budur, yaşamıyla, ölümüyle güç vermek geride kalanlara. Bunu her yoldaş gibi başaran oldu Dilek yoldaş.

Tarihe not düşmek bize kaldı. Düşenler geride kalanlara, yaşarken anlattılar kendilerini. Her yoldaş anlayıp anlatabilmeli bunları. Acılarımız, öfkemize bilinçli yön verebilmeli. Düşenlerle bilemelyiz ideolojik politik kimliğimizi. Dilek yoldaşın şahsında somutlaşan değerlere yanıt olmamız, böyle mümkündür. Bunun için tıpkı kendisinin ifade ettiği gibi ve somutladığı gibi **"ya içindedir çemberin ya da dışındadır"**. Kendinden, sürecinden, yaşadıklarından buluyordu ifade ettiklerini. Şurasında, burasında, kıyısında köşesinde durmakla devrime yanıt olmak zordur. Dilek yoldaş bunun bilinciyle hareket eden, katılmı gösterebilen olmuştur. Aldığı değişik görevlerin içine girmesini bildiği için kendini yenilemeyi başarmıştır.

Inandıkları için yaşadı ve mücadele etti. Ve inandığı biçimde karıştı şehitler kervanına. **Yaşarken ölüm kaygısından arınmışlıktır Dilek yoldaş.** Çünkü yaşamı ölümlerle birleştirmeyi

öğrenmişti partiden, devrimcilerden. Cesaretle ilerlemenin bilinciyle davranabilmeyi öğrenmiştir Partiden. Tarihe not düşmek bize kaldı! Düşenler acılar da bıraktı geride kalanlara.

Ayferin, Aşkanların iz bıraktığı Dilek yoldaş da, birçoğumuz gibi acıların yağurularak koyuldu devrimin yoluna. Ve yoldaşların izini sürdü, hem de onları yaşatarak, yaşayarak...

Doğan boşluğu doldurmayı görev bildi kendine. Göreve layık olmasını bildi. Hepimiz bu çerçevede yanıt olmaya çalışmalıyız.

(Dersim'den bir yoldaş)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah'a bağlı Timiği (Yağca) köyü civarında hareket halinde olan gerilla birliğine faşist TC ordusunun silahla saldırısı sonucu **Halil Çakıroğlu, Süheyla Dağdeviren ve Munzur Keskin** toprağa düştü.

Halil Çakıroğlu; 1968 Elbistan doğumlu yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olan Halil Çakıroğlu, önder bir kadroydu. 1990 yılında İstanbul İl Askeri Komitesi'nde yer aldı. Birçok başarılı eylemden sonra 3 Ekim 1990'da Ümraniye Tekel Deposu'nda kamu-laştırma eylemi sırasında polisle girdiği silahlı çatışmada yaralı olarak esir düştü. Kaypak-kaya'dan devraldığı "ser verip sır vermeme" geleneğine uygun hareket etti. Şubat 1993'te tutuklu bulunduğu Bayrampaşa Hapishane-

si'nden firar ederek aktif mücadelenin içinde yerini aldı.

Son çatışmasında yaralandığında yoldaşları onun yaralı bedenini çatışma alanının dışına taşıırken seslendi Çakıroğlu: **"Yoldaşlar buraya kadar, fazla zaman kaybına gerek yok. Beni bırakın."** Ve son nefesini de mücadele dolu yaşamına uygun bir şekilde bıraktı: **"Partiyi geliştirin, güçlendirin. Size güveniyorum. Tüm yoldaşlara selam..."**

Süheyla Dağdeviren; Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak 1965'te Dersim'in Nazimiye ilçesinde dünyaya geldi. Ankara Hemşirelik Okulu Cerrahi Bölümü'nü bitiren Süheyla Dağdeviren (Dr. Meral) çeşitli hastanelerde hemşirelik yaptı. Gençlik içerisinde aktif faaliyet yürüttü. 1990 yılında gerilla saflarına katıldı. O mücadeledeki duruşu ve üstlendiği rolle kadına dayatılan ikincil konumuna karşı da cepheden tavır almasını başaran örnek savaşçılardan biri oldu.

Munzur Keskin; 1969 Tunceli-Pertek doğumlu Munzur Keskin (Munzur) hızla yetkinleşen ve gelişen alçakgönüllü, fedakar ve gözüpek bir komutandı. Ateş hattındaki yaralı bazı yoldaşlarını çatışma alanının dışına çıkardıktan sonra tekrar geride kalan yoldaşlarının yanına dönmeye çalışırken şehit düştü. ***

Elif Külekcı; 1996 yılı Ölüm Orucu direnişçisi ve Nisan 1999'da Tokat'ta şehit düşen Seyit Külekcı'nin annesi **Elif Külekcı** 12 Nisan 1998'de Kahramanmaraş'ta yaşamını yitirdi. Yaşlı bedeni ile eylemlerin hep önünde olan, kendini hiçbir şeyden sakınmayan Elif Külekcı, baskı ve zulümle örülmüş ülkemizde hapishane kapılarında, açlık grevlerinde, yürüyüşlerde, şehit cenazelerinde, kayıplara karşı eylemlerde hep en önde idi. Zulme, sömürüye, açlığa meydan okuyan bedeni ölüme yenik düşse de direnişçi kişiliği her zaman rehberimiz olacaktır. ***

Davut Kirman; 1950 yılında Şaşat'ta dünyaya gelen Davut Kirman Gürcü milliyetindedir. Gençlik döneminde ('80 öncesi) Devrimci-Yol (DY) çevresinde devrimci mücadele içinde yer almıştır. '80 sonrasında ise Partizanlarla tanışmaya başlar. Kamu emekçisi olarak T. Kürdistanı'nda çalıştığı dönemlerde Devrimci Yol'la birlikte faaliyette bulunur. Yeri ve zamanı geldiğinde diğer devrimci örgütlere de destek vermekten çekinmez. Daha sonra Partizanlarla ilişkileri gelişirken DY'nin izlediği politikardan dolayı o çevreden uzaklaşmaya başlar. Tayini Nevşehir Şereflikoçhisar'a çıkmış ve oraya yerleşmiştir. Bu dönemde Partizanların önderliğinde gerçekleştirilen Nevşehir Hapishanesi'ndeki özgürlük eylemlerinden sonra olanaklarını sunması talebine tereddütsüz yaklaşır ve kabul eder. Fırarileri aylarca tanıdığı kitle ilişkilerinde barındırmış, onların tüm ihtiyaçlarını karşılamıştır. Davut Kirman'la görüşen Partizanların tutsak düşmesi ile kısa bir kopuk-

luk yaşanmış ancak 95-96 yılında tekrar görüşmeye başlamıştır. Geçen süre sağlığından çok şey götürmüştür. Kanser onu günbegün kemirmekteydi. Bu sırada düşmana esir düşmüş ama teslim olmamıştı. Ulucanlar Hapishanesi'ndeki tutsakların Davut amcası olarak gönüllere taht kurmuştu. Tahliye olduktan bir süre sonra 1998'de yaşamını yitirdi. ***

Kemal Şahin; Almanya'da 1997 yılında yakalandığı kanser hastalığı sonucu 11 Nisan 1998'de yaşamını yitiren **Kemal Şahin (Tufan)** iyi niyeti ve partisine olan güveniyle öne çıkıyordu. Kan kanseri teşhisi konulduktan sonra da yaşama olan bağı koparmadı. Ölmeden kısa bir süre önce söylediği; **"Yaşasın Marksizm-Leninizm -Maoizm"** sözleri onun son ana kadarki inancını göstermeye yetmektedir. Evli ve üç çocuk babası Kemal Şahin önce yurtdışında sonra da memleketinde yapılan törenle ölümsüzlüğe uğurlandı.

Pusula

Kavgaya, sorumluluk almakla başlar!

Sınıf mücadelesi içindeki genel durumu muza dair değerlendirmelerimizde her fırsatta örgüt ve önderlik sorunlarına dikkat çekiyoruz. Çünkü bu savaşta ileriye doğru hamlelerin yapılması için bu kilit sorunların asgari düzeyde çözülmesi gerekir. Sistemli ve sürekliliği sağlanmış bir savaş pratiğinin geliştirilmesinin yolu da bu sorunların önemli oranda çözülmesinden geçiyor. Yine tüm adımların merkezi göreve göre şekillenmesi, kitle çalışmasında yoğunlaşılması, tüm güçlerimizin bir temelde şekillenmesiyle mümkün olabilir. Bu konularda yaratılacak bir bilinç sıçraması hem militanlara sorumluluk duygusunu aşılar hem de örgütsel mekanizmaların güçlenmesine yol açar.

Sorumluluk duygusu, sorumluluk alma bilinci her faaliyetçinin sürecin bir parçası olmasını sağlar. Bunun pratik anlamı sürece karışmaktır, sorunların çözümü için ortaya bir irade koymaktır. Sorumluluk alma düzeyinden uzak sürecin bir parçası olma söylemlerine itibar edilmemelidir. Tüm söylemler pratik görev ve sorumluluklarla birleştirildiğinde anlam kazanır. Burada sözünü ettiğimiz sorumluluk düzeyi bireyin kavrayış düzeyinden, bu onurlu mücadelede ken-

dine yüklediği misyondan bağımsız değildir. Ama her halükarda herkesin bu mücadeleye katacağı değerler vardır. Bu katkıları sağlamak, daha ileri katkıların sunumu için zemin yaratmak kolektif mekanizmanın görevidir. Keza en yakın çevremize yayınlarımızı ulaştırmak, etkinliklerimize katılımlarını sağlamak, sömürü ve zulmü hedefleyen pratik eylemler içinde yer almalarını sağlamak kitlelerin bu mücadele içindeki rolünü kavramakla direkt bağlantılıdır. Proletarya Partisi faaliyetçileri veya yakın çevresinde olan herkesin yukarıda altını çizdiğimiz pratik görevlere katkı sunması bir zorunluluktur, varlık gereksesidir. Bu görevler yapılarak faaliyetçi olunur. Bu görevleri yadsıyan, küçümseyen bir yaklaşım yüklenen misyonu kavramadan uzak bir yaklaşımdır.

Kendine ve kitlelere güven bu görevler karşısında ortaya konulacak olan çabadan bağımsız değildir. Her faaliyetçi **emeğe saygılı, haksızlıklara karşı öfkeli** ve bencil yaşam tarzına itirazda **samimi** olmalıdır. Bu konularda tereddütler yaşayan, gelişim dinamikleri zayıflayan faaliyetçinin haklılığı ve meşruluğu konusunda derin kaygılar içine girmesi kaçınılmaz hale gelir. Bu da militan duruşu sakat-

lar. Çünkü **bir devrimci militan için haklılığına ve meşruluğuna inanmak zorluklarla savaşmanın en büyük teminatıdır.**

Bugün emperyalistler ve işbirlikçilerinin ezilenlere karşı yürüttükleri kapsamlı saldırılara karşı direnmek ve savaşmak meşrudur. Hak arama, var olan sınırlı hakları korumanın yolu kavgaya alanlarından, sokaklardan geçiyor. Mücadeleyi yasal platform zeminlerine hapsedmek devrimcilerin değil, reformistlerin işi olabilir. Dolayısıyla baskılara, fiili saldırılara karşı fiili bir direniş çizgisi yaratmak bir zorunluluktur. Söz gelimi; işten atılmaları karşı iş yerlerinin önünde direniş mevzileri yaratmak-iş yerlerini işgal etmek, Ali Yetgin pratiğinde olduğu gibi gözaltında kaybetme girişimlerine karşı "sağ aldınız, sağ istiyoruz" şiarına uygun olarak yaratılan fiili pratikler, askeri operasyonlara karşı ortak pratik tutumlar geliştirmek, çalışmanın bir hak olduğu ve işsizliğin sorumlusunun emperyalist kapitalist sistem ve suç ortakları olduğu perspektifine uygun olarak sokağa dönük pratik çalışmalar da yoğunlaşmak... Tüm bu çalışmalar kitlelerle iletişim kurmayı kolaylaştıracağı gibi, sürece dahil olan tüm militanlar üzerinde olumlu etkiler yaratacağı da muhakkaktır. Son süreçlerde atılan mütevazı adımların öznesi olan militanlarda ortaya çıkan değişim işaretleri bize hangi yoldan, nasıl yürümemiz gerektiği konusunda eğitici bilgiler sunmaktadır.

Devrimcilerin sınıfla organik bağlarının zayıf olduğu bir gerçektir. Ama bu devrimciler açısından asla kabul edilmemesi gereken bir durumdur. Dolayısıyla gelinen aşamada sürekli bu gerçeğe işaret etme yerine nasıl değiştiririz sorusuna, sorularına kafa yormak, bu yönlü devrimci pratikler üzerinde yoğunlaşmak daha anlamlı ve değerlidir. Çünkü değişimi sağlayacak olan bu pratiğin ta kendisidir. TEKEL direnişi sürecinde ve sonrasında yaşananlar bunun en son canlı ve eğitici örneğidir. TEKEL direnişine verdikleri destekten dolayı işten atılan işçilere, okuldan atılan öğrencilere işçilerin verdikleri destek bir vefa borcu olarak algılanmamalıdır. **Bu haksızlıklara karşı mücadelede pratiğin yarattığı dayanışma duygusudur.**

Tüm ezilenlerin birliği, ortak sorunlara karşı ortak mücadele anlayışının geleceği-kökleyeceği yer kavgaya alanlarıdır. Bu gerçeği görmek ezilenler cephesinde yükselen her sese sesimizi katmak anlamına gelir. Burada önemli olan katkı düzeyinin boyutu değildir. Burada asıl olan bu sorumluluk ve görev bilincinin içselleştirilmesidir. Çünkü bu konudaki gelişmeler kaçınılmaz olarak katkı boyutunu artırır. Destekçi boyuttan çıkıp öncüyol açıcı boyuta taşır.

Bugün lokal düzeyde de olsa başta işçi sınıfı cephesinde olmak üzere ezilenler tarafından geliştirilen direnişler birleşik bir mücadele zeminini güçlendiriyor. Bu gelişmeler

egemen sınıfları oldukça korkutuyor. TEKEL direnişine destek veren öğrencileri okuldan, işçileri işten atan, para cezaları veren karşı devrimci pratiklerin altında bu korku yatıyor. Bu demektir ki; egemenlerin korkusunu büyütmek için ezilenlerin birliğini, ortak mücadele hattını yaratmak ertelenemez bir görevdir.

Gözden kaçırılmaması gereken diğer bir önemli nokta ise; sınıf mücadelesi açısından durgun süreçlerin yaşandığı dönemlerde fiili direnişlerin, hesap sorma pratik tutumlarının yalnız biriken öfkeleri açığa çıkarmadığı, aynı zamanda **birleştirip örgütlediği** gerçeğidir. Fiili direnişler; yalnızlığı, çaresizliği, özgüvensizliği darbeler. Son süreçte gerek işçi sınıfı cephesinde ve gerekse diğer bazı alanlarda gelişen pratik tutumlar bunun en iyi ispatıdır. İçerisinde direniş nüvelerini taşıyan bu potansiyel gücün görülmesi gerekir. Bu gücün büyük bir kuvvete dönüşmesi ancak örgütlenmeyle mümkün olabilir. Bu da sınıf içindeki güçlerimize ne kadar büyük sorumluluklar yüklediğini göstermektedir.

Durgun süreçler ancak büyük özveri ve fedakarlıklarla hareketlendirilir. Şu açık ki, fiili direnişler, militan devrimci pratikler yalnız düşmanı sarsmaz. Beynimizdeki ve yüreğimize-deki durgunlukları da hareketlendirir. Direnerek dövüşerek değişmek, değişerek gelişmek militanlaşmanın teminatıdır.

Dün Arjantin, Litvanya, Letonya ve İzlanda'da halk isyanlarını yaşayan sistem, bugünlerde Yunanistan işçi sınıfı ve emekçi halkının isyanının kabusunu görmekte.

Son zamanlarda emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik krizinin baş aktörü durumunda bulunan ülke **Yunanistan**. Yunanistan ile başlayan dalga, **Portekiz, İspanya ve İrlanda'yı** içine alarak büyüyor. Tabii bu ülkelerin kriz sarmalının içinde olması AB'yi de direkt olarak etkilemekte. Kuruluşundan bu yana ekonomik ve esasta parasal bir birlik olan AB'nin de geleceği tartışılmakta. Bu ülkelerden birinin çökmesi, belki de **ip üzerinde yürümeye çalışan AB'nin** de çöküşünü beraberinde getirecektir. Hele ki emperyalistler arası çatışmaların bu denli şiddetlendiği bir süreçte, düşenin üzerine çullanmaya hazır leş yiyicilerin olduğu düşünülürse AB emperyalistleri için durumun vahameti anlaşılabilir.

Bu kısım egemenlerin cephesindeki yansıma, diğer taraftan ise, yaşanan kriz bu ülke emekçilerini ve işçi sınıfını etkilemekte. AB emperyalistleri ve ülke egemen sınıfları, krizi bahane ederek işçi sınıfının ve emekçi halkların bedeller ödenerek kazanılan haklarına göz dikmiş durumdadır. Uşak egemen sınıflar ve efendileri, sınıfa ve halka karşı tarihi bir saldırıya hazırlanmaktadır.

İfade ettiğimiz gibi, bugünlerin en önemli kriz konusu Yunanistan. Gerçekte Yunanistan krizinin neresinde? "Çökecek mi?", "İflas edecek mi?" Ne oldu da refah seviyesi olarak örnek aldığımız bir AB ülkesi, bu noktaya geldi? Bu sürecin olası sonuçları neler olacak? Bu sorular çerçevesinde çok farklı yaklaşımlar ve değerlendirmeler yapılmakta.

Yunanistan Nasıl Bu Noktaya Geldi?

Öncelikle Yunanistan'ın gerçekliğini iyi anlaşılması gerekiyor. Siyasi-ekonomik olarak dünya konjonktüründeki yeri doğru okunmadığı takdirde varacağımız sonuç çıkmaz yol olacaktır. **Birincisi;** Yunanistan emperyalist sisteme bağımlı, geri kapitalist bir ülke. Ülkeyi yöneten egemen sınıf işbirlikçi nitelikte ve emperyalist destek olmaksızın ayakta durması mümkün değil. Gerek ülke içinde, gerek dışındaki siyasi-ekonomik gelişmelerde emperyalistlerin onayı olmaksızın hareket etmesi olasılık dışıdır. Anadolu topraklarının dönemin Yunanistan egemen sınıfı tarafından işgalinden tutun da, Kıbrıs, Ege, Makedonya vb. bir dizi sorunda işbirlikçiliğin ve uşaklığın izleri rahatlıkla görülebilir. Konumuz bu gibi tarihinin analizi olmadığı için bunlara girmeyeceğiz.

Bu minvalde, bugün yaşanan **ekonomik kriz de emperyalistlerden bağımsız, Yunanistan'ın tek başına yarattığı/yaşadığı bir durum değildir.** Ülkenin tüm üretim damarlarını kesen kim acaba? Sanayii yok eden, ülkeyi toplu işçiyi kadar her şeyi ithal eder duruma getiren kim? Yüzde 70 tarım ülkesi olan Yunanistan'da tarımı bugün yüzde 5'lere ve 2013 yılına kadar da yüzde 3 gibi ülkenin kendi karnını dahi doyuramayacak düzeydeki bu rakama getiren/getirmeyi planlayan kim? **Eibette emperyalistler ve onların ülke içindeki işbirlikçileri.**

AB'ye girilmesi ile ülkeye akan fonların (ki bunlar hayırına verilmedi) büyük bölümü egemen sınıfın cebine aktı. Öyle ifade edildiği gibi halka gitmedi. **Yunanistan halkına yönelik "israfçı", "tembel", "tüketimci" gibi iddiaların hiçbirisi de doğru değil.** Bugün AB (16 ülke) içinde haftada 42 saatte en çok çalışan halktır Yunanistan halkı. Bu iddiaların tek amacı var o da, halka krizin bedeli ödemek.

AB emperyalistleri, ortaya çıkarak Yunanistan'ın kendilerine bunca yıl yanlış istatistik bilgileri verdiğinden, kendilerinin kandırıldığından bahsetmekte. AB bal gibi de ger-

çek durumu biliyordu. Bilmemesi mümkün değildir. Çünkü, Yunanistan ekonomisi AB emperyalistlerince sürekli denetlenmekte, gözden geçirilmekte. Peki neden bunca yıl sonra, şimdi bunu ifade ettiler? Bir avcı nasıl ki avının en zayıf ve karşı koyamayacağı anı bekliyorsa AB de o anı bekledi. Ülke bütçe açığının yüzde 115' i bulduğu bugün onlar için kaçırılmayacak bir fırsattı. Ve bunu da başından beri en iyi şekilde değerlendirdiler. AB ve çeşitli finans sermaye çevrelerine ortaya atılan; **"İflas edecek", "batabilir"** senaryoları ise dayatmaların kabullendirilmesinden başka bir şey değildir. Yunanistan halkına açıkça ideolojik terör dalgası estirildi. Şantaj yapıldı.

IMF'ye başvurabileceği yönündeki açıklamaları oldu. Şu anda IMF ile AB arasında kimin son bıçak darbesini vuracağı yönündeki kapışmada AB önde gözüküyor. Yunanistan hükümeti, her ne kadar somut desteği sağlasa da hala IMF kartını açık tutmakta. Ve bu her fırsatta hükümet tarafından ifade edilmekte. Bunkaki asıl etken ise AB'ye olan güven eksikliği. Şu an için resmen açıklanması beklenen miktar yaklaşık 55 Milyar Euro. Ancak bu miktar hiçbir biçimde Yunanistan'ı rahata kavuşturmayacaktır. Bugüne kadar borcu borçla ödemeyen, ağırlaşarak devam etmesinden başka bir manası yok bunun.

aşların dondurulması, 14. maaşın (yılbaşı ödeneği-tam aylık) kaldırılması vb. **Ve bunlar sadece başlangıç.** İkinci ve güçlü saldırı dalgasının ise Nisan ayında geleceği tüm kesimlerce ifade edilmekte. Esnafa getirilen yeni vergiler ile yoksulluk yayılmakta ve bu kesimler de aşağıya doğru sınıf atılmakta.

Yaşam savaşını veren üretici köylülerin durumu ise şimdiden vahim boyutlardadır. Ürettiğini karşılığını alamayan bu kesim, üretimden kitlesel bir şekilde koparak başta büyük şehirler olmak üzere başka ülkelere göç etmektedir. Yoksulluk ve yoksulluk sarmalı tüm toplumu içine alarak ve artarak devam etmekte.

halk isyanlarını yaşayan sistem, bugünlerde **Yunanistan işçi sınıfı ve emekçi halkının isyanının kabusunu görmekte.** Daha önceki öğrenci kalkışmasının (2008 Aralık) şokunu atlatamayan egemenlerin gözlerini korku bürümüş durumda. **Yunanistan işçi sınıfı ve halkı, tarihi bir direnişin öngününde.** Şubat ayından itibaren başlayan eylem rüzgarı, sertleşerek ve büyüyerek devam ediyor. Bir buçuk ay gibi kısa zaman içinde üç memur ve işçi grevi gerçekleştirildi. 11 Mart Perşembe günü yapılan genel greve ülke genelinde emekçilerden yüzde 90 katılım, eylemlere ise yüz binler katılarak **saldırıları eli-kolu bağlı beklemeyeceklerini ilan ettiler. Bir taraftan eylemler kitleselleşirken diğer taraftan ise radikalleşerek devam ediyor.** Atina'da işçiler ve memurlar tarafından iki kamu binasının günlerce işgal edilmesi, Komotini'de iki bankanın yine alacakları ödenmeyen işçiler tarafından işgal edilmesi, **sürecin sadece hükümet için değil sendika ağaları açısından da zor geçeceğini göstermekte.**

5 Mart Cuma günü, "İstikrar Programının" mecliste görüşüleceği gün eylemde konuşmaya çalışan GSEE (Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu) **başkanın konuşulmaması ve eylem alanından kovulması, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını işaretlerini vermekte.** 11 Mart genel grevi sonrasında iş yerlerinde yapılan araştırmaya göre işçilerin ve emekçilerin yüzde 62'si eylemlere katılma isteğini ifade ederken, bir o kadarı da **eylemlerin artması gerektiğini** dillendirmekte. Sendika ağalarına güvenin kaybolduğu ve alttan basının arttığı bir süreçten geçilmekte. Bu basınç sonucudur ki, sendika şubeleri eylem kararları almakta.

Araştırma kapsamında sorulan bir soruya halkın yüzde **86.7'si** toplumsal patlamanın olma olasılığını yüksek gördüğünü ifade etmişlerdir. **Bu defa olası bir patlamanın "patlama" ile sınırlı kalmayacağını, İSYAN boyutlarında olacağını da herkes çok iyi biliyor. Ve bu İSYANIN Aralık 2008'deki öğrenci isyanına benzemeyeceğini de biliyorlar.** Söz konusu Yunanistan halkı ve işçi sınıfı ise korkularının boyutu anlaşılır. Yunanistan sermayedarlarının kulübü olan SEV'in başkanı; **"Şiddet eylemleri ve grevler devam ederse bunun hesabını başta işçiler olmak üzere tüm ülke öder"** tehdidinde bulunarak gözdağı vermeye çalışılmakta.

Çok iyi biliyorlar ki artık ok yaydan çıktı. Ne tehditlerle ne de yumuşatıcı-millî mesele söylemleriyle direnişin önünü alabilirler. Her iki taraf için de sözün bittiği ve eylemin başladığı bir andayız. **İşçi sınıfının ve emekçi halkın haklarını korumak için direnmekten, sermayenin ise direnişi zorla bastırmaktan başka yolu yok.** 11 Mart genel grevindeki polis saldırılarına tek sebebi budur. Başından ezme ve korkutmak... **Çünkü sermayenin artık kitleleri kontrol edebilecek tüm mekanizmaları (sarı sendikal liderlikler, reformistler, revizyonistler) kitleler nezdinde teşhir olmuştur.** Nasıl ki, TEKEL işçileri mücadeleyi kendi ellerine alıp, işbirlikçi sendikal liderlikleri bir bir ezip geçtilerse, **Yunanistan işçi sınıfı da kendi davasının ve mücadelesinin sahibi olacaktır.** Ve bu süreç işçi sınıfı ve halk hareketi için de yeni olguların ortaya çıkmasını ve mücadelenin yeni nitelikler kazanmasını da beraberinde getirecektir.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

SALDIRI TARİHİ,

Artık ok yaydan çıktı. Ne tehditlerle ne de yumuşatıcı-millî mesele söylemleriyle direnişin önünü alabilirler. Her iki taraf için de sözün bittiği ve eylemin başladığı bir andayız. İşçi sınıfının ve emekçi halkın haklarını korumak için direnmekten, sermayenin ise direnişi zorla bastırmaktan başka yolu yok.

DİRENIŞ DE TARİHİ OLACAKTIR!

Burada bir noktayı açıklığa kavuşturmak gerek. O da, Yunanistan'ın ne İzlanda ne Litvanya ne de Arjantin olduğudur. **Birincisi,** Yunanistan bir AB ülkesi ve Euro para birliğinin üyesi. **Yunanistan'ın iflası, hem Euro'nun hem de AB'nin itibarını sarsacaktı. İflas durumunda zaten gerçek anlamda (siyasi, askeri) bir birlik olmayı başaramayan AB projesi de yarı yolda kalabilir.** Bu da siyasi-ekonomik etki alanının iyice daralması anlamına gelmektedir.

İkincisi, Yunanistan jeo-stratejik konumu bakımından eşikte bekleyen başka emperyalistlere bırakılmayacak kadar önemli bir ülke. AB politikasının ülkeyi kısıtlamak olduğu da kısa zamanda ortaya çıktı. PASOK (Sosyal Demokrat Parti)'un "İSTIKRAR PROGRAMI"nın açıklanmasıyla "iflas" senaryoları da ortadan kalkmaya başladı. PASOK, efendilerine yaranmak için elinden geleni yaptı. Uluslararası alanda yürütülen ideolojik propagandayı ülke içinde sürdürerek işe başladı. **"Ülke egemenliği tehdit altında", "Ya hep birlikte batacağız ya da çıkacağız", "Bu ulusal bir sorundur"** gibi gerici-milliyetçi argümanları kullanarak halka yönelik saldırının startını verdi. Programın açıklanmasıyla efendiler, biraz olsun rahatlayıp, yuları gevşetmeye başladılar. **Halka yüklenen bedel ağırlaştıkça, destek açıklamaları da peşi sıra gelmeye başladı.**

Estirilen kasırganın gene kendilerince dindirilmesi tek başına yeterli değildi. Ülke egemenlerinin tez elden sıcak desteğe ihtiyacı vardı. Çünkü halkın ürettiği tüm zenginlikler sermayeye peşkeş çekilmişti. İlk süreçte buna da yanaşmayan AB, şimdilerde destek vermekten bahsetmekte. Bunda önemli etkenlerden biri de Yunanistan'ın

Halka Karşı Saldırının Boyutu

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi işçi sınıfı ve genel olarak emekçi halk tarihi bir saldırıya karşı karşıya. **Hedefte, bugüne kadar kan dökülerek kazanılmış tüm haklar bulunmakta.** Saldırının ilk hedefi de memurlar oldu. İstikrar programında; Yılbaşı, paskalya ve tatil ödenekleri (13. ve 14. maaşlar) yüzde 30 kesintiye uğramakta. Diğer yapılacak kesintilerle birlikte bir memur yılda 3.5 aylık maaşını kaybetmekte. Maaştaki kayıp otomatik olarak emeklilik maaşlarına da yansımakta. Bugün, eğer sendikal hareket bir nebze de olsa güçlü ise bunu da KİT'lerdeki çalışanlara borçludur. İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) grev yapabiliyorsa, bu işçi kesimi sayesinde. Programda, bu alandaki toplu sözleşmeler de kaldırılmak istenmekte.

Saldırı sadece bu işçileri değil tüm işçi hareketini ve sendikal hareketi hedeflemekte. Toplu işten çıkarmaların serbestleştirilmesi, maaşların ve emeklilik ücretlerinin dondurulması, emeklilik yaşının 65'ten, 67'ye çıkarılması kesinlikle burada durmayacaktır, kamu da çalışan sözleşmeli-mevsimlik çalışanın (yaklaşık 35.000 kişi, işçi, öğretmen vb.) 2010 yılı iş akdelerinin yapılmaması bununla da ülkedeki **işsiz sayısının 1 milyonu** (yüzde 20'nin üzeri) aşması bekleniyor. Bunları ilk aşamadaki saldırıların sadece birkaçı.

Saldırılar kamu kesimiyle de sınırlı kalmayacak. Özel sektör de benzer saldırılardan payını alacaktır. Şimdiden bunun sinyalleri verilmekte. Asgari ücretin kaldırılması, ma-

Saldırıları sadece belirli sektörlerle sınırlı değil. KDV oranlarında yapılan yüzde 1'lik artış ile enflasyon rakamları yüzde 2.5 artarak, yüzde 3.4'den yüzde 6'lara kadar varmakta. Hükümet "İstikrar Programı"nın açıklarken yükün daha çok üst gelir gruplarına yükleneyeceğini ifade etmişti. Ancak KDV artışının uygulandığı ürün gruplarına bakıldığında yalanın sınırının olmadığı görülmekte. Yüzde 19'dan yüzde 21'e çıkarılan vergi oranı; giyim, kamu hizmetleri, mobilya ve ev gereçleri, taşıt, ulaşım, akaryakıt, inşaat ürünleri, sigara, içki vb. ürünlerde uygulanmakta. Ve bunlar temel tüketim ürünleri. Bu ürünlerde yapılan artışın tüm hayatı etkileyeceği ise kaçınılmaz bir gerçek. Keza benzine peşi sıra yapılan zamlar zincirleme olarak diğer ürünlerin de zamlanmasını getirmekte.

Abartısız halk açlığa mahkum edilmekte. **Keza bu süreç, öyle sanıldığı gibi kısa da sürmeyecek.** AB teknokratlarının da itiraz ettiği gibi Yunanistan ekonomisi 5 yıl boyunca durgunluk (% -0.3) içinde olacak. Ülke, egemenlerce sonunda hiç işiğin olmadığı bir tünele sürüklenmekte. Geçtiğimiz günlerde Avrupa ve ABD ziyaretlerini gerçekleştiren Başbakan Papandreou, efendilerine soygunun ve kemer sıkmanın güvencesini verdi. Kucaktan kucağa dolaşarak sahiplerini memnun etmeye çalıştı. Bunun karşılığında ise siyasi desteği aldı. İşte, vatani, ulusal egemenliği savunuların hali.

Rüzgar Ekenler Fırtına Biçer

Dün Arjantin, Litvanya, Letonya ve İzlanda'da

AB ve Yunanistan egemen sınıflarının emekçilerin haklarına yönelik saldırıları her gün yeni bir adımla devam ederken, direnişler de devam ediyor. Direniş takvimi bu hafta da

rühlerinde greve giderek hükümeti ve kemer sıkma politikalarını protesto ettiler. 16 Mart Salı günü devlet hastanelerinde çalışan hasta bakıcısı sağlık emekçileri genel greve gittiler.

SALDIRI PÜSKÜRTÜLENE KADAR EYLEME DEVAM

(15-19 Mart) dolu.

Elektrik üretim ve dağıtım şirketi DEL (Devlet İşletmesi) çalışanları 15 Mart günü iş ve işçi bulma kurumu OAED'in müdürlüğünün önünde toplanarak binaya giriş çıkışa bir süreliğine izin vermediler. Yine işçiler 16-17 Mart tarihlerinde greve giderek hükümeti ve kemer sıkma politikalarını protesto ettiler. 16 Mart Salı günü devlet hastanelerinde çalışan hasta bakıcısı sağlık emekçileri genel greve gittiler.

Atina merkezli yapılan protesto eylemine ülkenin birçok kentinden yüzlerce sağlık emekçisi katılarak, iş kollarının ağır iş kolu kapsamına alınmasını, emeklilik yaşının yükseltilmemesini, alacaklarının ödenmesini, eşit çalışma koşullarının sağlanmasını talep ettiler.

Sağlık Bakanlığına yürüten emekçiler, yürüyüş boyunca kemer sıkma politikasına ve sendika ağalarına yönelik sloganlar attılar. Bakanlığa ulaşılması ile coşkunun doruğa çıktığı anlarda bakanın görüşmeyi geciktirmesi protesto edildi. Sendikadan beş temsilcinin bakanla görüşmesi sonrası taleplerine somut yanıt alınmaması ise öfkeyi daha da artırdı.

Hastabakıcıların tarihlerinde ilk defa greve gitmeleri ise dikkat çeken bir nokta. Sendika yetkilileri görüşme sonrası yaptıkları açıklamada talepleri kabul edilene kadar başlangıçlarını yaptıkları eylemlere devam edeceklerini ifade ettiler. Benzin satış istasyonları da **18 Mart Perşembe** günü hükümetin yeni vergiler koymasına karşı genel greve gitti.

16 Mart Salı gününün diğer bir eylemi ise akşam saat 18.00'de gerçekleştirildi. Yüze yakın sendika şubesinin organize ettiği eylemde YKP(M-L)'nin de olduğu devrimci ve sol parti ve gruplar da katılarak destek verdiler.

Propile Meydanı'nda konuşmalarla başlayan eyleme, eğitim emekçileri yoğun katılım gösterdi. Binlerce kişinin katıldığı eylem konuşmalarından sonra Meclise yapılan yürüyüşle devam etti. Eylem boyunca AB, hükümet ve kemer sıkma politikalarına karşı sloganlar ön plana çıktı. Yürüyüş başlangıç noktasına ulaşılması ile sona erdi. Son dönemde görülen yabancı basının ilgisi bu eyleme de devam etti. Tabii polis de yoğunluğu aynen devam etti. Sendika Şubeler Platformu, her Salı yapılmaya başlanan eylemlerin (bu ikinci hafta eylemidir) bundan sonra da aynı şekilde devam edeceğini ifade etti. **(Yunanistan'dan bir İK okuru)**

YKP(M-L)' NİN 7. KONFERANSI BAŞARI İLE GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Yunanistan'da bir taraftan ülke ekonomik kriz içerisindeyken diğer taraftan ise halkın uygulanan politikalara karşı tepkisi her geçen gün artmakta. Sistemin yeminli analistleri dahi toplumsal patlama olasılığının giderek arttığını ifade ettiler bu süreçte, solun sürece yanıt olacak düzeyde ha zır olamaması ise ayrı bir sorun. İşte tam da bu süreçte gerçekleştirilen YKP(M-L)'nin 7. Konferansı bu sorunun yanıtını aramanın zemini oldu. Günümüz koşullarında, komünizm ve sosyalizm mücadelesine önderlik edecek devrimci solun yaratılması ve inşa edilmesi konferansın ana gündemi idi.

26-27-28 Mart günleri gerçekleştirilen 7. Konferans, 26 Mart Cuma günü saat 8:00'da Politeknik Üniversitesi'nde yapılan kitleye açık etkinlikle başladı. Açılışın yapılmasından sonra komünizm ve devrim şehitleri bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunu, YKP(M-L) Genel Sekreteri'nin sunumu izledi. Ardından,

kardeş ve dost komünist partilerin gönderdikleri destek mesajlar kısaca ifade edildi. Türkiye, Avustralya, Avusturya, Brezilya, Norveç Komünist ve devrimci partileri gönderdikleri mesajlarda 7. Konferansa ve YKP(M-L)'ye başarı dileklerinde bulundular. Ardından Yunanlı devrimci örgütler söz alarak destek mesajlarını okudular.

YKP(M-L) Genel Sekreteri yaptığı sunumda, komünist ve devrimci hareketin tarihsel gelişimine ve yaşanan sorunlara değindikten sonra, "Bugün için en önemli sorunun yenilgiyle birlikte oluşan komünist ve devrimci hareketin gerileyip dağılmasıdır. Günümüzde, toplumsal hareketlenmelerin önemli bir ivme kazandığını fakat buna karşın komünist, devrimci ve sol hareketin bunların içinde olup geliştirme yeteneğinin olmadığını. Bu koşullarda, komünist ve devrimci hareketin, ideolojik-teorik-örgütsel anlamda yeniden inşası öncelikli

sorundur. Bu sadece bizim için değil tüm dünya da ki partilerin ve örgütlerin sorunudur. Halk hareketlerinin, daha üst aşamaya taşınması için tüm güçlerin ortak hareket etmesi (Yunanistan kast edilmekte) gerekmektedir. Bunun bizim için anlamı; eylemde birlik, pratikte birliktir. Üst düzey birliklerin şu aşamada ne bize ne de harekete bir katkısı olmamıştır ne de olmaktadır. Önümüzde ki diğer önemli gö-

rev güçlerin mücadele içerisindeki birliğinin sağlanmasıdır" dedi. Yapılan sunumun ardından kitleye açık yapılan etkinlik sona erdi. 7. Konferans süreci 27-28 Mart günleri dışı kapalı olarak yapıldı.

FAŞİSTLERİN YURDUNA BOMBA

Geçtiğimiz hafta Yunanistan gazetesi Eleftherotipia'yı arayan bir kişi, faşist örgütlenme olan Xrisi Avgi-Altın Şafak'ın Atina merkezde bulunan binasına bomba konulduğunu ihbar etti. Bomba polis yetiştirmeden infilak ederek büroda maddi hasara neden oldu. Can kaybının olmadığı patlamada, bir kişi hafif yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Aşırı sağ ve faşist örgütlenme olan Altın Şafak örgütü, göçmenlere ve ilerici kişilere yaptığı saldırılarla biliniyor. Son yıllarda ise bu saldırılarda ciddi bir artış olmaya başlamıştı. Şu ana kadar eylemi üstlenen olmadı. **(Yunanistan'dan bir İK okuru)**

Azad yoldaş güvende!

Hindistan'da devletin "Green Hunt" adını verdiği Maoistlere yönelik büyük operasyon devam ederken, 12 Mart tarihinde Hindistan Komünist Partisi(Maoist)'in üst düzey lideri ve Siyasi Büro temsilcisi Azad yoldaşın Andra Pradesh polisi tarafından gözaltına alındığı yönünde açıklama yapıldı. Hindistan'da sıkça görülen, gözaltına alınan Maoistlerin katledildikten sonra sahte çatışmalarda ("fake counter") öldürüldüğü iddialarına yeni bir cinayet daha eklendiğini düşünen Hindistanlı Maoistler ve dünyanın çeşitli ülkelerinden devrimci, ilerici, Maoist örgütler açıklama yapmışlardır.

Ancak HKP(Maoist) Güney Bürosu bir açıklama yaparak Azad'ın gözaltına alınmadığını ve katledildiğine dair haberlerin yanlış olduğunu duyurdu.

Açıklamada Azad'ın durumuna ilişkin şu sözlere yer verildi: "Yoldaş Azad, Maharashtra'da bir yerde yoldaş **Shakamuri Apparao** ile buluşmayı planlıyordu. Ne var ki, yoldaş Apparao'nun şehit olduğunu öğrenince buluşma yerine gitmedi. Fakat, buluşmaya neden gitmediği konusunda endişelenen yoldaşlarına bilgi verme fırsatı bulamayınca hakkındaki bu yanlışlık ortaya çıktı. Böylesi bir durumda yoldaş Azad'ın pekala illegal bir şekilde yakalandığı düşünülmüş olabilir.

Yoldaş Shamakuri Apprao Chennai'de, yoldaş Kondal Reddy ise Pune'de yakalandılar ve acımasızca öldürüldüler. Chidimbaram (İçişleri Bakanı) bu yakalamalardan haberdardı ve yoldaşlarımızın vahşice ve hukuksuzca katledilmesini buyuran da oydu. (...) Azad'ın yakalandığına ilişkin yayınlanan haber ile harekete geçen tüm kurumlara teşekkür ederiz."

Fransa'da 800 bin kişi sokağa çıktı

Fransa'da 24 Mart günü yüz binlerce kişi grev yaptı ve sokaklara çıkarak hükümeti protesto etti. Ülke genelindeki 177 kentte sendikalara göre en az 800 bin kişi yürüdü. İş, ücret ve emeklilik için sendikaların çağrısı üzerine, kamu ulaşım ağları, hava yolları ve eğitim kurumlarında grev günü yaşandı.

Fransa Ulusal Demiryolları Kuruluş'unda (SNCF) öngörüldüğü şekilde, Paris ve banliyöleri arası ve şehirler arası seferlerde yüzde 50'lere varan grev yaşanırken, uluslararası tren hatlarında ulaşım normal seyretti. Metro, otobüs ve tramvay hatlarında da aksamlar oldu.

PARİS'TE 60 BİN KİŞİ YÜRÜDÜ

Greve paralel olarak Fransa'nın dört bir yanında gösteriler yapıldı. Paris'te Republique Meydanı ile Na-

tion Meydanı arasında yapılan yürüyüşe sendikalara göre 60 bin, polise göre 30 bin kişi katıldı.

MARSİLYA'DA 50 BİN

Marsilya'da ise sendikalara göre 50 bin, polise göre 13 bin kişi yürürken, Nice kentinde organizatörlere göre 8 bin kişi sokaklara çıkarak hükümeti protesto etti. Nantes kentinde 20 bin dolayında kişi kent merkezinde yürüdü.

ROUEN VE BORDEAUX'DA 60 BİN

Rouen'de polise göre 30 bin kişi, Rennes'de organizatörlere göre 10 bini aşkın kişi, Lyon'da 14 bin kişi, emeklilik reformu, alım gücünün artırılması, konut ve iş istedi. Bordeaux kentinde ise "Sarko sen hiçbir şey anlamadın" pankartlarının taşındığı yürüyüşe 30 bin kişi katıldı.

Paris'te DETUDAK paneli

18 Mart Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü vesilesiyle, 20 Mart Cumartesi günü Paris'te bir panel düzenlendi. DETUDAK bileşenleri (UPOTUDAK, AÖTDK, AÖTK, ADHK) ve Odak dergisi tarafından ACTIT Derneği'nde düzenlenen panele kurumlar adına bir arkadaş ve ÇHD'den avukat **Kazım Bayraktar** konuşmacı olarak katıldı. Panelde ilk sözü kurumlar adına konuşan arkadaşlar DETUDAK'ın amaç ve hedeflerini anlattı. Daha sonra söz alan Kazım Bayraktar yeni TCK ve TMK kapsamında yapılan soruşturmalarda ve verilen cezalar hakkında kitleye bilgi verdi. Bu ceza ve soruşturmalarda kısmi değişiklikler olsa da cezaevleri ve mahkemelerin "empyrialist-kapitalistlerin iktidarlarını güvende tutmak için üslendikleri görevlerini aynen koruduğunu ve yerine getirdiğini" söyledi.

Bayraktar ayrıca TEKEL direniş süreci, kazanımları, devrimci ve demokratik kurumların tavri ve çıkarılması gereken dersler konusunda da düşüncelerini belirterek sunumunu tamamladı. Panelin ikinci bölümünde dinleyiciler söz alarak düşüncelerini belirterek konuşmacılara sorular yöneltti. Soruların cevaplandırılmasından sonra yapılan toparlama bölümüyle panel sonlandırıldı. **(ATİK Haber Merkezi)**

Evrensel Bakış

Batı Avrupa'daki çalışmalarımıza kısa bir bakış -1-

Batı Avrupa'daki çalışmalarımız esas olarak göçmenler arasındaki faaliyetleri içermektedir. Her çalışma alanında olduğu gibi bu çalışma alanının da somut durumunu analiz etmek ve buna uygun olarak çalışmalara yön vermek bizim için bir zorunluluktur. Değişimin sürekliliği, analizlerin de sürekliliğini şart koşar. Analizden soyutlanmamış, belli genel saptamalara endekslenmiş bir devrimci çalışma verimsizleşir.

Göçmenlik olgusu yalnız bugünün değil, geleceğin de sorunudur. Ve Avrupa kıtası bu önemli soruna büyük oranda ev sahipliği yapmaktadır. Dünyanın genel tablosuna baktığımızda Avrupa'ya dönük bu göç akımı dönem dönem gerilese de -ki bu gerilemede yasal ve güvenlik boyutuyla yapılan engellemelerinde payı oldukça büyüktür- bir bütün olarak durması ve engellenmesi mümkün görünmüyor. Bu durum Türkiyeli göçmenler için de geçerlidir.

Türkiye'den Batı Avrupa ülkelerine göç akımı esas olarak iki nedene dayanmaktadır. **Birinci neden** ekonomik; **ikinci neden** ise politiktir. Ekonomik nedenlerden dolayı yapı-

lan göçün tarihi, II. Dünya Savaşı'nın Avrupa'nın kimi ülkelerinde yarattığı yıkım ve bu yıkım nedeniyle bu ülkelerin ihtiyaç duyduğu iş gücüne dayanmaktadır. Politik göçmenlerin Batı Avrupa'ya yoğun akını ise esas olarak 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi dönemine dayanmaktadır. Daha sonra T. Kürdistan'ında haksız savaş uygulamaları bu göç akınına daha bir hız kazandırmıştır.

Yaklaşık elli yılı kapsayan bu tarihi süreç, gelinen aşamada; göçmenler cephesinde karşımıza daha değişken bir tablo çıkarmaktadır. Bu değişimleri ortaya çıkarmak buna uygun olarak devrimci çalışmalarımıza yön vermek bizim için ertelenemez bir görevdir.

Devrimciler gerçekçidir, esprisinin somut bir olguya dönüşmesi her türlü kaygıdan, önyargıdan uzak bilimsel temellere dayanan bir inceleme ve araştırmayı şart koşar. Bizim de genel bakış açımız bu olmalıdır. Tabii ki biz bir ülkenin devrimi için mücadele eden bir anlayışının temsilcileriyiz. Dolayısıyla faaliyetlerimizde esas olarak bu ülkeden gelen göçmenler üzerinde şekillenecektir.

Ama aynı zamanda biz enternasyonalist bir hareketiz, dünyadaki tüm ezilen ulusların, halkların, sosyal kurtuluş mücadelesi bizi ilgilendirir. **Kendimizi bu mücadelenin dışında değil, onun bir parçası, yaşadığımız topraklardaki temsilcisi olarak görüyoruz.**

Bu bakış açısı, bu algılayış, bize bulunduğumuz ülkelerdeki halkların, ilerici hareketlerin mücadelelerine karşı sorumluluklar taşımaya emrediyor. Zira **misafir devrimcilik** diye bir şey olmaz.

Bu ön açıklamadan sonra göçmenlerin genel sosyal durumları ve Türkiyeli göçmenler cephesinde yaşanan değişimler ve bu değişimlere uygun olarak güncel görevlerimiz üzerinde durmaya çalışacağız. **Burada bizi ileri noktalara taşıyacak olan, incelemeler neticesinde ortaya çıkardığımız, çıkaracağız devrimci sonuçlara uygun olarak izleyeceğimiz devrimci pratiktir.**

Göçmenlere dair yapılacak değerlendirmelerde yaşanan tüm değişimlerin hesaba katılması gerekir. Bu değişimlerin göçmenlerin geliş nedenlerini-geliş dönemindeki hedeflerini ve daha sonra bu hedeflerde yaşanan değişimi yaratan nesnel koşulları içermesi gerekir. Biz de bu noktadan başlayalım: Yaklaşık elli yıl önce batı Avrupa'ya -ki özellikle Alman-

ya'ya- gelen Türkiyeli göçmenlerin amacı belli bir birikim sağladıktan sonra geri dönmektir. Yani temel hedef buradaki yaşama karışmaktan çok, elde edilen birikimle ülkede sahip oldukları imkanları daha artırmak veya geleceğini güvence altına alacak tarzda yeni mülkler edinmek. Böyle ki, köyden gelen göçmen işçiler yandan elde ettikleri birikimlerle köylerinde yeni topraklar alırken diğer yandan bağlı oldukları veya yakın olan il ve ilçelere yatırımlar yapmaya başladılar. (Arsa- ev alımı, küçük işyerlerini yatırım). Ülkedeki yoksulluk düzeyini dikkate aldığımızda sahip olunan bu mülkler tüm bu kesimler için bir zenginliğin ifadesiydi. "Almanca" olan ailenin "zenginlik" statüsüne doğru adım attığı anlamına geliyordu.

Tabii ki böyle bir algının oluşmasının temelinde yatan ülkedeki yoksulluktu. Bu durumda hiç kimse "Almanca"nın bu birikimleri hangi koşullarda elde ettiği sorusuna yanıt aramıyordu. Çünkü "Almanca"nın giyim tarzı, geçmişte sahip olduğu olanaklardan daha fazla olanağa sahip olması tüm bu soruların önünü kesiyordu. Bundan dolayıdır ki, küçük ve orta köylü ailelerin bireyleri küçük işletmelere sahip olan kimi kesimler de çalışmak için Almanya'ya gitmek de belli bir kapitali gerektiriyordu. Ve bu kesimler buna sahipti. İlk kuşa-

ğın bankalardan kredi alma olanakları olmadığı için Almanya'ya giden birçok köylü yukarıda ifade ettiğimiz kesimlere borçlanarak veya sahip oldukları mülkleri-hayvanları satarak gidiyorlardı.

Burada önem görülmesi ve kavranması gereken nokta; ister yoksul isterse orta halli veya zanaatçı kesimler olsun, Almanya'ya gelen göçmen işçilerin ortak hedefi elde ettikleri birikimlerle ülkelerine geri dönmeleri gerçeğidir. Bu bakış açısı, sahip olunan değer yargıları göçmenlerin geldikleri ülkelerin halkıyla bütünleşmesinin önündeki en büyük engeldi.

Dikkat edilirse bu karşılıklı algılayışta yerleşme, kalıcı hale gelme olgusu yoktur. Peki ne vardır? Kapitalistlerin amacı ucuz iş gücüne duydukları ihtiyaç gidermek, göçmen işçilerin ise, işsizliklerini, yoksulluklarını giderecek iş ve asgari düzeyde bir birikime ulaşmaktır. Bu durum "Die Gastarbeiter" yazarları tarafından şöyle değerlendirilmektedir: "... Kapitalist ülkeler ilk başta yabancı işçilerin' ülkede yerleşmesini değil, iş piyasasındaki duruma göre 'rotasyon'unu planlamışlardı. Bunun sonucu olarak da yabancı işçilerin ülkedeki ikametleri süresince yerli halk ve işçi sınıfıyla kaynaşmasını, dayanışmasını engelleyecek çeşitli önlemler aldılar. 'Yabancılar yasası' gibi özel hukuk düzenlemeleri, çalışma ve oturma haklarının sınırlandırılması ve ülkenin sosyal,

kültürel yaşamına katılımın teşvik edilmesi, bu türden önlemlerdir." **(Sayı 2, Sayfa 8)**

Söz konusu gazetenin farklı yazarlarının yaptıkları analizlerin tartışmalarımıza katkı sunacağı düşüncesiyle aktarmalara devam etmek istiyoruz: "İşçi göçü olan devletlerin aldığı bu önlemler yerli halka gayet 'normal' geldi. Ve çoğunluk bilinçli ya da bilinçsiz olarak kendi hükümetlerinin göçmen işçileri dışlayan 'yabancılar politikasına' destek verdi. Yerli halkın yabancı işçilere 'geçiciliğine' inandırılması, onların yabancılarla olumsuz bakmasına yol açtı. Bu yüzden, 'sosyal ve yasal eşitlik', 'kültürel kaynaşma' ve 'sınıfsal dayanışma' gibi talepler sadece solcu grupların veya ilerici göçmen örgütlerinin talepleri olarak kaldı, yerli halkta pek fazla bir ilgi ve destek bulamadı.

Yerli işçi sınıfları da ikinci, üçüncü sınıf 'yabancı işçilerin' varlığının yarattığı olanakların rahatlığına (daha kalifiye işlerde çalışma, daha yüksek ücret alma gibi) ve cazibesine kendilerini kapırmaktan kurtaramadılar. Yabancı sınıfların geçiciliğine inandıkları içinde, ekonomik kriz dönemlerinde işsizlik dalgası kendilerine de ulaşıp rahatları kaçınca, çok basit denklemler kurmaya başladılar. Örneğin 'makarnacı İtalyanlar', 'sarımsakçı Türkler' kapı dışarı edilirse kendilerinin işsiz kalmayacağı düşüncesine kapıldılar." **(Age, s.8)**
(Devam edecek)

YÜRÜYÜŞ DERGİSİ VE PC'YE YANIT

NAFILEDİR YALAN VE YANILTMA, GERÇEKLER ACIDIR, ACITIR!

Giriş

PC diye adlandırılan siyasi çevrenin, son altı ay içerisinde Yürüyüş dergisinde yayımlanan yazılar bağlamında, bir kez daha çarpıtma, karalama ve sabotaj etme tavrı geliştirdiği yakın dönem ve mevcut hapishaneler direnişine ait gerçeklikler üzerine “nihayet” yanıt verme noktasındayız. “Nihayet”i, aşağıda daha geniş açıklayacağımız üzere, “günahın bizden gitmesi” manasında kullandığımız gibi, “sabır taşının çatlaması” olarak da algılamak mümkündür.

Meseleyi varlık düzleminde bir “merkezi” politika olarak ele aldıklarından, konuya ilişkin külliyatı oldukça zengin bulunan PC'nin biz zaten tekrardan ibaret önceki yazılarından çok, daha “taze” ve fakat bardağı taşıran son yazıları üzerinden gideceğiz. Tarih sırasına göre bunlardan ilki 16 Ağustos 2009 tarihli 193. sayıdır ve “*Çarpık Bir Tarih Anlayışı*” başlıklı yazıda ÖO şehidi Nergiz Gülmez yoldaşımız hakkında Umut Ya-yımcılık tarafından yayımlanan biyografik karakterde bir kitabın “eleştirisi”ni konu edinmektedir.

İkincisi, PC'li eski tutsak temsilcilerinden **Şadi Özpolat** ile yapılan, “*19 Aralık'taki tavır, kararlılığın ya da zayıflıkların göstergesi olacaktır*” başlıklı röportaja yer veren 13 Aralık 2009 tarihli 198. sayıdır. Nihayet diğer yazı, hemen her sene yayımlanan türden bir yıldönümü yazı dizisidir ve “*20 Ekim 2000'den 22 Ocak 2007'ye Direniş, Zafer ve Sol*” başlığını içermektedir. Bu yazı dizisi 20 Aralık 2009 tarihli 199. sayıda başlamış ve beş bölüm halinde sürerek 17 Ocak 2010 tarihli 203. sayıyla tamamlanmıştır. Bunlara yanıt yazısı yayımlanma aşamasına geldiğinde ise kulaklarımız bir kez daha çınlatılmış ve 7 Mart 2010 tarihli 210. sayıda yer alan, “*Megafondaki Ses'in Galasında Oligarşinin İstanbul Valisi*” yazısında Proletarya Partisi'ne bir kez daha kin kusulmuştur...

Bu yazı ve gelişmelerden yola çıkılarak hazırlanan bu yazı dizisinde, daha önce haklı nedenler ve belli kaygılarla kamuoyuna duyurulmamış bulunan Proletarya Partisi'nin Mayıs 2005 tarihli, “*2000-02 Ölüm Orucu Eylemi Değerlendirilmesi*”ni de yayımlayacağız. Bunun 7. Konferansı'ta yapılan bir değerlendirme kararının açılımı olmasından kaynaklı, Kasım 2002 tarihli karar da yer vereceğimiz belgeler arasındadır.

Geçerken not düşmek istediğimiz konu, tam da PC'yi eleştiriye tabi tuttuğumuz eylem ve direniş sürecine ilişkin kendi duruşumuz ve politikamıza yönelik özeleştirel değerlendirmelerimizdir. Başta bu grup olmak üzere çoğu devrimci örgütün yapmaktan kaçındığı veya -nasıl oluyorsa- kendisini muaf tutarak “yerine getirdiği” bu tutum, irdelenmeyi hak eden özellikler taşımaktadır. Zira F tiplerine karşı direniş ve ÖO süreci, hayatın devrimciler için turnusol kağıdını en çok kullandığı dönemlerden birisi durumundadır (dünyayı hapishanelerden ibaret görenler için söyleyelim; önde giden bir diğer gündem Kürt meselesidir ve daha ağırlıklı sonuçlar doğuran bu süreç aynı sıcaklıkta akmaya devam etmektedir). Yazının son bölümünde yer vereceğimiz Proletarya Partisi'ne ait rapor bu yönüyle de önemlidir.

Yürüyüş isimli yayın organında yayımlanan yazılar, diziler ve söyleşilerle PC isimli grup, aynı zamanda tarihin nasıl çarpıtılabileceğinin örneğini sunmaktadır! Eşine ancak kritik devrelerde ve bazı geçiş aşamalarında rastlanan bir saldırıya karşı gerçekleşen direnişin ortak bir örgütlenmeye, mücadeleye ve iradeye dayandığı gerçeği, sırf kendine bir propaganda alanı oluşsun diye ikirciksiz ama tutarsızca inkar ediliyor. PC'de asıl gözlemediğimiz şey, gerçekliğinin farkında olup **onu gizleme** duygusuyla hareket etmesidir. O, gizlediği

gerçekliğin altında ezilen bir “şaşkın” durumundadır. Haddini bilmez tavır ve üslubu, kendini üstün görmesinden çok, kendini açıklayamaz ve kabul ettiremez olmasındandır.

Şimdiye kadar hassasiyetleri, süreçlerin nazik hallerini ve gelecek adına davranmanın zorunluluklarını dikkate aldık; almaya da devam edeceğiz şüphesiz! Tam da bu nedenle PC'nin sabır taşını adamakıllı zorlayan itham, iddia ve çarpıtmalarını yanıtlayıp, bu lekeli cümleleri tarihe havale edecek ve geleceğe bu niteliksiz ve sorunlu tartışmanın akmasını engellemeye çalışacağız. Çünkü bu düzeyi genel olarak hak etmiyoruz!

PC'nin yalnızca ÖO ve hapishaneler değil genel olarak politikasını bu eksen-de kurduğunu atlamamak gerek. Bu tavır kendileriyle bir biçim ve vesileyle ilişkili kurulan hemen her alanda, semtlerden okullara, çeşitli eylem ve etkinliklerden platformlara, kendisini layıkıyla göstermiştir ve göstermeye devam etmektedir. Hatırlanacağı gibi aynı çevrenin başını engellemeye çalışacağız. Çünkü bu düzeyi genel olarak hak etmiyoruz!

PC'nin yalnızca ÖO ve hapishaneler değil genel olarak politikasını bu eksen-de kurduğunu atlamamak gerek. Bu tavır kendileriyle bir biçim ve vesileyle ilişkili kurulan hemen her alanda, semtlerden okullara, çeşitli eylem ve etkinliklerden platformlara, kendisini layıkıyla göstermiştir ve göstermeye devam etmektedir. Hatırlanacağı gibi aynı çevrenin başını engellemeye çalışacağız. Çünkü bu düzeyi genel olarak hak etmiyoruz!

F tiplerine karşı gelişen ve politik sonuçları itibarıyla yenilgiyle sonuçlanan süreç bu konuda son yılların **en tipik** örneğini oluşturmaktadır. Hapishaneleri “merkez” politika alanı olarak gören zihniyetin yukarıdaki karakteristik özelliklerle beraber geliştirdiği tutum, elbette şaşırtıcı değildir. Şaşırtıcı olmayan bu husus elbette kabullenmeyi gerektirmektedir. Bu konuda değişik nedenlerle kabullenici bir tavır sergilenmesi halinde sınır tanımaz bir politika geliştirileceğine kimsenin şüphesi olmamalıdır, nitekim yaşanan da bu olmuştur.

Öncesinde, yani F tipleri gündeme girdiği sıra yürütülen tartışmalarda takınılan tutum, çoğunluğa karşın bu grubun yanına aldığı iki hareketle beraber keyfi, sorumsuz ve ben merkezci biçimlilik özeleştirel değerlendirmelerimizdir. Başta bu grup olmak üzere çoğu devrimci örgütün yapmaktan kaçındığı veya -nasıl oluyorsa- kendisini muaf tutarak “yerine getirdiği” bu tutum, irdelenmeyi hak eden özellikler taşımaktadır. Zira F tiplerine karşı direniş ve ÖO süreci, hayatın devrimciler için turnusol kağıdını en çok kullandığı dönemlerden birisi durumundadır (dünyayı hapishanelerden ibaret görenler için söyleyelim; önde giden bir diğer gündem Kürt meselesidir ve daha ağırlıklı sonuçlar doğuran bu süreç aynı sıcaklıkta akmaya devam etmektedir). Yazının son bölümünde yer vereceğimiz Proletarya Partisi'ne ait rapor bu yönüyle de önemlidir.

PC'nin umurunda diğer devrimciler, başka irade ve inisiyatifler hiçbir zaman yoktur. Onlar kendilerine tabi olduğu müddetçe dikkate alınmaktadır. Demokrasisi ve devrimci dayanışmadan anlamlı da budur. Fena halde arzalı, çıkarıcı bu yaklaşım kendisini bütün eylem ve etkinliklerde ele vermektedir. Bu marnada önder olarak savundukları Mahir ve yoldaşlarının “Kızıldere”deki dayanışma pratiğini zerre kadar benimsemedikleri kolaylıkla iddia edilebilecektir.

F tiplerine karşı ÖO eylemini örgütlenme konusunda koşullar ve takvim bakımından anlaşmazlık çıkmıştır ama PC'nin bunu çözmeye gibi bir derdi yoktur. O, geçmişten beri bu durumlarda esas olarak sayısal pozisyonunu gözetmiştir. Yani sayısal olarak “güçlüyse” başkaları mutlaka ona itaat etmeli, onun “önerdiği” doğrultuda hareket

etmelidir. Nihayet yürüten tartışmalar onun istediği yönde bir çoğunluk ve ittifak yaratmasında da o bildiğini yapacak ve kendi başına karar alarak yola çıkacaktır. O başlayacaktır, diğerleri mecburen gelmelidir!

Düşmana karşı her eylem ve hareketin desteklenme gereği, hele ki saldırı durumunda mutlaklaşmaktadır ki bu durumda bir süre sonra katılmak “zorunlu” hale gelmektedir. Bu gerçek üzerine politika üretmenin nasıl bir ahlakın ürünü olduğu ortadadır. Ancak “eylem kaçıklığı” yapanlar sonradan katılmakla “paçayı” kurtaramamakta, damgayı yiyip lanetlenmekten kaçamamaktadır! Son ÖO vesilesiyle bizim de dahil olduğumuz birçok çevrenin en iyi ifadeyle “destekçi”, ama esas olarak da “kaçkın” pozisyonunda resmedilmesi bundandır. “Kaçıklık”, sanıldığı gibi eylemi sonradan bırakmaya değil başından itibaren geliştirilen tutuma verilen sıfattır.

“Eylemi bırakma” demişken, ortada artık sürme şartları kalmayan, yaptırım gücünü yitiren her yönlü başkalaşan bir pratikten söz ediyoruz. Bu durumda asıl olarak “sürdürme” adına geliştirilen politikalar zararlıdır, işin kolayına kaçmaktır, birkaç kişiye düşürülen direniş “grupları” üzerinden, kalmayan prestiji kovalamaktır. Nitekim “yerlerde sürünen” eylem büyük bir fiyaskoyla bitirmek durumunda kalmış ve fakat “zafer” elbisesi giydirecek kadar aymaz ve pişkin bir tutum takınılmıştır.

Özet olarak geçtiğimiz bu sürecin irdelenmesine elbette döneceğiz ama

bile bile geliştirilen bir politikaydı ama bunun en azından tarafımızdan başka bir hamleye bağlanmasında da o bildiğini yapacak ve kendi başına karar alarak yola çıkacaktır. O başlayacaktır, diğerleri mecburen gelmelidir!

Düşmana karşı her eylem ve hareketin desteklenme gereği, hele ki saldırı durumunda mutlaklaşmaktadır ki bu durumda bir süre sonra katılmak “zorunlu” hale gelmektedir. Bu gerçek üzerine politika üretmenin nasıl bir ahlakın ürünü olduğu ortadadır. Ancak “eylem kaçıklığı” yapanlar sonradan katılmakla “paçayı” kurtaramamakta, damgayı yiyip lanetlenmekten kaçamamaktadır! Son ÖO vesilesiyle bizim de dahil olduğumuz birçok çevrenin en iyi ifadeyle “destekçi”, ama esas olarak da “kaçkın” pozisyonunda resmedilmesi bundandır. “Kaçıklık”, sanıldığı gibi eylemi sonradan bırakmaya değil başından itibaren geliştirilen tutuma verilen sıfattır.

“Eylemi bırakma” demişken, ortada artık sürme şartları kalmayan, yaptırım gücünü yitiren her yönlü başkalaşan bir pratikten söz ediyoruz. Bu durumda asıl olarak “sürdürme” adına geliştirilen politikalar zararlıdır, işin kolayına kaçmaktır, birkaç kişiye düşürülen direniş “grupları” üzerinden, kalmayan prestiji kovalamaktır. Nitekim “yerlerde sürünen” eylem büyük bir fiyaskoyla bitirmek durumunda kalmış ve fakat “zafer” elbisesi giydirecek kadar aymaz ve pişkin bir tutum takınılmıştır.

Özet olarak geçtiğimiz bu sürecin irdelenmesine elbette döneceğiz ama

F tiplerine karşı gelişen ve politik sonuçları itibarıyla yenilgiyle sonuçlanan süreç bu konuda son yılların en tipik örneğini oluşturmaktadır. Hapishaneleri “merkez” politika alanı olarak gören zihniyetin yukarıdaki karakteristik özelliklerle beraber geliştirdiği tutum, elbette şaşırtıcı değildir.

bunun gerçekten kitlelere yarar getirici bir tarzda yapılması, aydınlatıcı ve öğretici olması lazımdır. Burada değinmek istediğimiz bir başka husus, bu konuda neden önceki yıllarda bazı kısa açıklamaya ve tespitlere dışında açıklama yapmadığımız ve özellikle de şimdiki konuşmaya başlamamızdır. Aslında her şeye rağmen belli bir gecikmeden söz edilebilir. Kendi yoldaşlarımız arasında da bu durumdan şikayetçi olanların yeter sayıda olduğu bilinmektedir.

Ama bu genel manadaki suskunluğun nedenlerini açık öyle tartışmakta fayda vardır. İlk nedenimiz süren eylem içerisinde tartışmanın yanlışlığıdır. 2002'de süreçte nokta koyduktan sonra ise etki gücü hangi merkezde olursa olsun devam eden bu çevreye ait eyleme olumsuz yönde tesirde bulunmamaktadır. Eylemi bırakmış olmamızın yeterince eyleme darbe vurduğu iddiası (onlar böyle masumane tanımlar değil elbette “ihanet”, “kaçıklık” vb.ni kullanmayı tercih ediyor), önceki bozuk ve etkisiz süreci ortadan kaldırılmaya yönelik bir tasarrufa aynı biçimde onların da saygı göstermesi gerektiğinden boşa çıkmaktadır. Ama onlardan böyle bir saygıyı bekleme safliğine kimse sahip değildir.

Sonraki aşamada ise nihayet “ÖO” eyleminden bir biçimde soyutlanmış olmaktan kaynaklı doğan ortak zemini iyi değerlendirebilmek amacıyla gösterilen hassasiyettir. 2007 yılında ortaya çıkan bu birlikte hareket edebilme fırsatı, iki kişinin eylemi sonlanırken “yinelenecek” (dikkat edilsin, “yinelenecek” değil) gündemleşen genelgeye dayanarak ortak alanların kullanılmasına ve bunun üzerinden belli ilerlemeler sağlanabileceğine dair hesapları kapsamaktaydı. Ancak bu sözde “tecriti delme”, “gedik açma” hadisesi fena halde hüsrarla kapandı.

Bu sürecin kısa sürmesi de beklenemezdi. Nitekim Tekirdağ deneyi üzerinden çeşitli manevralar denenmeye çalışıldı ama olmadı. Belki de olmayacağı

tan çekinmediler. Hapishaneler sürecini en eski yıllardan beri böyle algılayanların, sürekli “gol atma” derdi güdenlerin, tarihi sürece yönelik çarpıtma ve yalanların da doğrallıkla haddi hesabı yoktur.

Nihayet bu “birlik dostları” son kurulan platformu da daha anlaşma metninin mürekkebi kurumunda sabotaj eden tutumlara girdiler. Akrep-kurbağa öyküsünün işlenmesi kaçılmazdı ve fakat biz yine de şansımızı zorlamak istedik. Bu tutumlar bir yandan hapishanelerdeki pratiklere ortaya seriliyor diğer yandan aynı tarz hakaret içeren yazılar yayınlarında gırla gidiyordu. Nergiz yoldaşla ilgili yayımlanan kitap vesilesiyle yazılanlar, yazı dizileri ve röportajlarda yine ve yine kulanılan kin ve hakaretler bizi, “günahın bizden gittiği” aşamaya taşıdı. Artık sözü sakınmayacak bir noktadayız ve bunun zaten onlar tarafından hiç kaale alınmayan, samimi olarak hiç gözetilmeyen birliğe zarar vereceğini düşünmüyörüz. Bu birlik düşüünü görmek ve bunu gerçeğe dönüştürmek için gayret etmek zorundaydık. Bu bizim sorumluluğumuz gereği böyledir. Şimdi bizi bu yazıya götüren son örnekler gelelim. İlk olarak ele alacağımız Nergiz yoldaşın kitabıyla ilgili yazılanlardır...

a) Nergiz'in Kitabı

Önce şu noktanın altını çizerek başlamak gerekecek: “Nergiz” isimli kitap ile amaçlanan Nergiz'i anlatmaktır ve o üstelik Umut Yaımcılık tarafından kaleme alınmış bir kitap da değildir. Kitap değerlendirilirken bu iki olgu PC tarafından tamamen göz ardı edilmiştir. PC, Nergiz yoldaşımızı ÖO eyleminde yitirmemizden hareketle onu kendi “Büyük Direniş” (BD)'inin bir parçası ilan ediyor ve dolayısıyla onu anlatan kitabın bu eylemi de anlatmak durumunda olduğunu savunarak kendine propaganda alanı yaratmış oluyor.

Nergiz'i anlatmak ÖO eylemini anlatmak demek değildir. Ayrıca ÖO yalnızca PC çevresinin bir eylemi de değil

dir. Nitekim Nergiz, PC'nin değil TKP/ML'nin bir eylemcisidir ve onun politikasına bağlı olarak eyleme katılmıştır. **Bu bir gerçekliktir.** PC bu gerçeği hastalıklı duruşundan arındığında rahatlıkla görecektir. Ama onlar bu “destekçi”, “yamama” eylemcileri sırf şehit oldukları için kendi nüfusuna geçirmekte beraber döküldü. Boş bir tehdit olan “yeniden başlarız”ın tıpkı etkisiz eylem gibi egemen sınıflar bakımından hiçbir şey ifade etmediği görülmüştür.

Şunu açık biçimde söylemekte fayda vardır; kitabın yazarı, Nergiz'i mensubunun amacında değildir. Bununla ilgili bir görevi de yoktur. Yazan kendi bilinciyle, kavrayışıyla, tanımlarıyla hareket etmiştir. Yaınevi sadece genel ilkelere ve elbette gerçekliğe uyulup uyulmadığına dikkat etmiştir. Kuşkusuz yaınevi kitabı sahiplenmekte ve içeriği itibarıyla savunmaktadır. Fakat buradan hareketle kitabın bir siyasi hareket değerlendirmesi olduğu iddia edilmemelidir.

Çarpık tarihçilik ve direnme çüreti...

PC çarpık bir tarih yazımından/anlayışından söz etmektedir. Evet, çarpık tarih anlayışları vardır, öncelikle de kendi anlatımında/aktarımında! PC, F tipi saldırısına karşı mücadelede kendi direnişini sınırlamakta ve diğerlerini bundan kaçmakla, buna çüret edememekle itham etmiştir. Bu çüret edememekle itham ettirdiği anda riyakar ve çarpık davranmış olmaktadır.

Şöyle deniyor dergideki yazıda; “*Büyük Direnişe evrilen süreç ve kimin, neyi savunduğu geçiştirilmiş, böylece tarih çarpıtıcı*

lığı yapılmıştır.” Bu ne saçma, ne ayakları havada bir iddiadır?! Amacı, 2000-2002 Ölüm Orucu'nu, PC'nin daha uzun bir süreç olarak “BD” diye tanımladığı eylemi anlatmak olmadığı halde, buna dayanarak kitapta “eksis anlatım”dan yola çıkıp çarpıtmadan söz etmek abestir. Amaç o süreci anlatmak olsaydı eğer “eksis anlatım”ın çarpıtmaya denk geldiği üzerinde durulabilirdi. Ancak gerçek, kitabın bu amacı taşımadığıdır.

Kitabın derdi Nergiz'i anlatmaktır. Nergiz'in içinde yer alırken şehit düştüğü eylem, onların “patent”çi mantık güttüğü “BD” değil TKP/ML'nin benimsediği ve onlarca eylemcisini kattığı ÖÖ'dür. İki eylemin eş zamanlı bir hal alması durumu değiştirmeye. Yürüyüş bu basit ve açık gerçeği görmezden geliyor. Kendine propaganda olanağı yaratıyor. Esasen kara çaldıkları, “destekçi” diye aşağıladıkları diğer örgütlerin direnişçileri, şehit düşünce farklı bir statüye çıkarılıyorsa, burada güdülen mantık ve amaç apaçık sırtılmaktadır.

PC, hazır propaganda alanı açmışken üstünkörü bir saldırganlık sergilemiş ve durmayı başaramayıp “peki ya diğer gruplar neden direnişi başlatan iradeyi gösteremediler” diyecek kadar küstahlaşmıştır. Şunun net olarak vurgulanması gerekir; direniş denen süreç ne PC'nin “BD”siyle başlamış ne de onunla bitmiştir. F tipi kapsamında, “tecrite alma ve yalıtma” amaçlı saldırı 80'li yıllardan beri somut olarak vardır ve farklı biçimlerde gündeme getirilmişse de 1988 yılındaki saldırıya (1 Ağustos genelgesiyle ivme kazanan) kadar düşman etkili olamamıştır.

Bu amaç karşı farklı devrimci örgütlerin/partilerin sonuçta ortaklaşan bir tavrı olmuştur. (Bu süreç, çeşitli biçimlerdeki birlikleri ve bunların deneyimlerini içermesi bakımından zengindir ve incelenmeye değerdir.) Bu tavır genel olarak ne pasif olarak suçlanabilir ne de inkar edilebilir. PC, ÖO eylemini “*saldırıya karşı direnmeye çüret etmek*” olarak ta-

nımlıyor. ÖO dışında bu saldırıya karşı savunulan direniş biçimlerini neden yok saydıklarını, art niyet aramadığımızda anlamak mümkün değil!

Ama PC'nin sergilediği propagandayı düşündüğümüzde meseleyi anlamak mümkün olmaktadır! Diğer biçimleri eleştirmek elbette mümkündür. Ama yok saymak inkarcılıktır! Böyle bir inkarcı tutumun nedeni ben-merkezciliktir! TKP/ML, ÖO önerildiği ilk andan itibaren zamanlamasını ve koşulları doğru görmeyip olumsuz fikir açıklamıştır. Ancak bu olumsuzlaması, onu yok saymak ve hatta biçim itibarıyla en azından bir dönem için önemli bir eylem/direnış olduğunu inkar etmek noktasında olmamıştır, gerçekte olan ilişkisi böyleisi kötürüm bir davranışa izin vermemiştir.

Ne var ki PC, ÖO ile bu saldırının püskürtülemeyeceği, dışarıda bir hareketlilik yaratmayı öncelikli görüp geniş kitleleri sürece aşına kılaacak bir direniş örgütlemek gerektiği şeklindeki Proletarya Partisinin politikasını “*direnmeye çüret etmemek*” olarak teşhis etmeyi çekinmeden, hem de pek bir istihla yapıyor... Oysa tecrite karşı mücadelenin sürmekte olduğu kabul ediliyorsa, direnişin belirleyici öğesinin/olmaması olmaz unsurunun ÖO olmadığı da kabul ediliyor demektir.

ÖO, subjektif bir politikanın ürünü yanlış bir taktikti. Bu taktiğin en önemli zararı, **devrimci hareketin birliğini bozması** oldu. Devletin yönemli ve saldırının zamanlaması üzerinde durmak ve başka taktikler uygulansaydı ne olurdu/ne elde edilirdi sorusuna yanıt aramak anlamlı ve gerekli değildir. Sonuç olarak ÖO bu sürecin gelişiminde “belirleyici” ve diğer taktikleri “etkisizleştirici” bir rol oynamıştır. PC bu eylemi başlatarak olası başka her taktiği ciddi derecede geçersiz kılmıştır. Birlik (CMK) üyesi diğer örgütler bir dayatmaya dönüşen bu taktiğe politik bir tavır geliştirme dışında, süreci dönüştürecek bir taktik geliştirme/belirleme olanağını da kaybettiler. Nitekim gelişmeler de bunu doğruladı.

PC'nin başarısızlığını gizlemek ve “zafer” masalına inandırıcılık kazandırmak ve amacıyla, tüm bir devrimci hareketi “lanet”lerken ileri sürdüğü “*irade gösteremediler*”in esas da bundan ibaret. PC, genellikle olduğu gibi, diğer hareketleri kendine tabi kılmayı amaçladı; onları peşinden sürüklemeye istedi; onların farklı taktiklerini yok sayarak hareket edip kendine mecbur etmeyi denedi. Ama bu dayatmaya tavır alındı. Onun yanlış taktiğe onay verilmedi. “*Çüret edilemeyen*” sadece budur. Düşman karşındaki çüreti bu biçimde sorgulamaya kalkması, PC'nin bu amacına izin verilmemiş olmasına karşı duyduğu öfkenin kötü bir dışı vurumudur. Olumsuz olan esas nokta, bu tavrın/amacın/dayatmanın devlete karşı daha güçlü ve ortak bir direniş olanağını çok uzun bir süre ortadan kaldırması oldu!

Geçmişti yıkamak ve temize çekmek...

PC, “*direnışı başlatma iradesini gösterememek*”ten bahsederken tüm devrimci tutsaklar direnişin içindeydiler. Çünkü hapishanelerinde önemli bir çoğunluk, olan bitenin farkındaydı. “Direnme” kavramı üzerinde tartışmaya gerek olduğunu sanmıyoruz. TKP/ML'ye kimse, özellikle de PC'nin “direnme”nin ne olduğuna dair söz sarf etmeye hakkı yoktur. TKP/ML'nin her alanda teslimiyetin de direnmenin de anlamını bilecek kapasite ve deneyime sahip olduğunu en iyi bilen PC'dir. Bu yüzden de tarihinde hapishaneler düzleminde belki de tek olumsuz pratik sayılabilecek, kısa bir dönem tek tip elbise konusundaki izlenen yanlış taktik, sürekli sömürülmeye çalışılmaktadır.

Evet, yoldaşlarımız diğer başka bazı devrimci örgütlerle beraber, belli bir

taktik politika çerçevesinde yanlış hareket etmişlerdir. Bunun savunulacak ya da kabul edilecek bir yanı yoktur. Ama bunu direnişi sürdürmemeye, teslim olma şeklinde tanımlamak son derece kötü niyetlidir ve ahlaki bakımdan sorunlu bir duruşa denk gelmektedir. Ama daha önemlisi kendi sorunlarının, kendi zaaf- larının örtülmesi ve tarihi çarpıtma hesa- bının ürünüdür. Kendini “temize” çekil- miş bir geçmiş üzerinden tarif etme der- di güdülmekte; böylelikle direnişçilik ve ihanetçilik olgularına irsi ya da gelenek- sel bir karakter kazandırılmaktadır.

Aynı dönemin başından itibaren olanları pas geçmek, hangi dönemde ki- min nasıl hareket ettiğini, kimin gerek sorumlu gerekse de politika düzeyinde hangi tavırları aldığıni çarpıtmaya ve ka- rartmaya imkan yoktur. Bunlar sayısız tanık önünde yaşanmıştır. Sürecin özgül- lükle de başından itibaren direniş çizgisini örülmesinde, devamında 12 Eylül’ün eşzamanlı biçimde geliştirdiği saldırıların göğüslenmesinde (Davutpaşa merkezli), sonrasında Metris’in ilk anından itibaren sergilenen direnişte kimin öncü rol üst- lendiği, en iyi de kendilerinin bildiği ama üstünü özenle örtmeye çalıştıkları ger- çeklerdir.

Bu dönemin en yalın anlayış farkını daha açık anlatabilmek için, “Bir direniş odağı Metris”te PC çevresinin attığı “İşkence yapmak şeref mi?” ile TKP/ML ile diğer bir dizi grubun attığı, “İşkence yap- mak şerefsizliktir!” sloganlarını hatırlat- mak gerekmektedir. Buradaki soru işa- reti ile ünlem arasındaki ayırım, bir yak- laşım/duruş farklılığına karşılık gelmekte- dir. Cuntanın özellikle de İstanbul hapis- hanelerine özel bir yönelim geliştirdiği herkesin malumudur. Diyarbakır’da ilk etapta elde ettikleri mevzi ve Mamak’ın düşürülmesi neticesinde hapishaneler- deki direnişin merkezi konumuna İstan- bul oturmuştur.

Keremeti kendi ekibinde arayacak kadar aciz hale gelen düşmanın Ma- mak’taki işkenceci ekibini transfer ettiği de yaşanan bir gerçekliktir. Yine de çö- kertilemeyen, geriletilemeyen bir dire- niş yaşanmıştır. Sürecin başından itiba- ren direngen, aktif ve militan tavrın ser- gilediği bütün direniş alanlarının asli bi- leşeni olan TKP/ML militanlarını; sınırlı bir alanda ve kısa bir süre zarfında tek tip elbise konusunda taktik bir hata yap- ması elbette kabul edilemez ama bu ne- denle de öncesi ve sonrasıyla bir bütün gerçekliğin karartulmasına izin verilemez.

Daha enteresan olanı PC’nin mal bulmuş mağribi tutumudur. Sürecin ge- neline bakıldığında, yalnızca bir ekşiği, zaafılı bir duruşu ve bir yanlış ifade eden olayı bu kadar sömürme derdi iyi anlaşıl- mak zorundadır. Tek tip elbise direni- şinde kendisine “belirleyici” misyon bi- çen, 4 devrimcin şehit düştüğü eylem- nin rolüne dair abartılı ve satpırcı yo- rumlar yapan PC’nin bu konudan başla- yarak direniş sürecinde izlediği “yıkıcı” ve birliği bozucu tutumlar unutturulma- ya çalışılmaktadır. PC sürecin başından itibaren kimi kez uzlaşmacı, tutarsız ve dengesez bir direniş politikası izlemiş, devamında da tek tip elbise dahil “belir- leyici” bir konum almamıştır. Bu konuda söz konusu 84 ÖÖ’da kendilerine eşlik eden TİKB’li devrimcilerin açıklamaları, eylemin gelişimi, öncesi ve sonrasında yaşananlarla uyumludur ve bu yüzden de “ibret” vericidir! Ama şaşırtıcı değildir.

Direnme iradesi olmayanlar...

Yakın geçmişe dönecek olursak, PC’nin aynı şekilde, direnme kavramını tamamen kendi eyleminden, duruşun- dan ibaret görmesi ve diğer eylem ve politikaları bu anlamda inkar etmesi ke- sinlikle iflah olmaz bir ayrımlıktır. Açık- ça reddedilmelidir... PC, “*direnme irade- si gösteremeyenler*”in bunun için koşulları bahane ettiğini savunuyor. 193 sayılı Yü- rüyüşte şöyle bir iddiaya yer veriyor; “*29 Şubat 2000’de Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu’na (CMK), odağında ölüm orucu olan bir direniş programı sundular. Şubat-Ekim ayları arasında da hem CMK içinde hem de teker teker diğer gruplarla görüşmeler sürdürdüler. Ama direnme ira-*

desi olmayan bu gruplar için o koşullar bir türlü oluşmadı...”

Bu cümlelerdeki nitelermelerin bi- linçli yapıldığı çok açık. **Öncelikle, devrimci örgütler “ÖÖ için” uygun koşulların olmadığını savundular, direnmek için değil!** Direniş koşulla- rının olmadığını savunmak özünü red- detmektir bir devrimci için. Direniş **salt ÖÖ odaklı bir eylem biçimi** olarak tanımlandığında bu çarpıtma olağan hale bürünmektedir. Oysa direnişin tek biçi- me sokulması devrimci hareketin tari- hinden hiç ama hiçbir şey öğrenmemiş olmaktadır. Öyle anlar vardır ki, güçlü göz- züklen radikal biçimli bir eylem, siyasi açıdan büyük zararlar verebilir ya da ba- sit görünen ve radikal biçimlerden nis- peten uzak bir eylem, önemli kazanımla- ra yol açabilir. Bunun koşullarla ilgisi ol- duğu açıktır. Siyasal yeterlilik ve önder- lik bunun saptanabilmesiyle anlaşılır...

PC’nin aymazlığı sloganlara yaklaşı- mında da kendini ele vermektedir. “*Hak- lıyız Kazanacağız*” sloganını “*başka bir si- yasetin sloganı*” olarak tanımlayan PC, “*bunun siyasal açıklamasını, teorik çözüml- emesini yapabilecek mi?*”, diye soruyor. Şunu özellikle vurgulayalım: Sloganlar içeriğine göre benimsenir veya benim- senmez. Herhangi bir siyasal akım “daha çok kullanıyor” diye içerik olarak doğru bir sloganı kullanmamak siyasi açıdan çocukça olur. Önemli olan içeriktir. “*Haklıyız Kazanacağız*” sloganı hiç tartış- masız genel bir içeriğe sahiptir ve bakış açımıza göre ezilenlere aittir.

Sloganlara bir siyasi akımın “adi”, “unvani” gibi yaklaşılmaz, ama bazı slo- ganlar çok kullanıldıklarından değil içe- riklerinden dolayı bazı siyasi akımlara ait olabilirler. Tartışılan meselede ise, PC bunların da ötesinde bir iddia ile çı- kıyor meydana. Tarihsel haklılığın “*hak-*

gürlük yürüyüşü olan bu zaft etme eylemi- ne katılmak çok onurlu bir şey’ şeklinde ta- nımladığı direnişi TKP/ML kendi açısından siyasal bir yenilgi olarak tanımlamıştır...” (Sayı: 193)

PC’nin kavramlarla ilgili sorununu tekrarlamaya gerek yok. Sadece “*direniş saflarını terk etmiştir*” ifadesinin taşıdığı aşırılığa dikkat çekmek yerinde olacaktır. “ÖÖ eylemleri olmadan direniş mümkün mü?” sorusunu PC bu ifadesiy- le olumsuz yanıtlamaktadır. Ablukanın, tecritin/saldırıların, mevcut koşulların devam ettiği dönemde direnişin olmadı- ğını, bugün iddia edebilirler mi? “ÖÖ” eylemine son verildiğinden beri direniş de yok, diyebilir mi? Ama eskiden beri yaklaşım aynıdır; PC varsa veya kabul ediyorsa direniş, aksi halde teslimiyet ya da direnişi terk. Kavramı böyle belleme- zist isteniyor ama biz bunu ne önceki yıllarda kabul ettik ne de şimdi kabul ederiz. **Biz bu mekana sığmayız.** Çünkü dünyamız tanımlarınızdan çok daha geniştir, tıpkı gerçeklerin gördükle- rinizden, kavrayabildiklerinizden daha derin ve geniş olması gibi...

Nergiz için kurulan cümle kuşku götürmez ki, ÖÖ eyleminin kararlılık gerektiren niteliğini taşımaktadır. ÖÖ eylemcisi, ancak zafere kilitlenmiş ise eyleminde sonuna kadar dirayet göste- rebilir. (Ölümcül her işin özünde karar- lılık vardır. Ölen için de öldüren için de geçerli olan bir kararlılık. Bunun övünü- lecek bir şey olup olmadığı kararlılığın ötesinde amaç ile saptanabilir. Köleliğe, işgale karşı bugüne kadar ölüm-öldür- mektanmıştır, övülmüştür, insani değer sayılmıştır; en gerisi aşağılanma- mıştır. Bize sorulduğunda kuşkusuz ki önünde saygıyla eğildiğimizi belirtiriz!) Fakat biliyoruz ki siyaset ÖÖ eylemi- nin, eylemcisinin varlığı ile sınırlı değil-

PC varsa veya kabul ediyorsa direniş, aksi halde teslimiyet ya da direnişi terk. Kavramı böyle bel- lememiz isteniyor ama biz bunu ne önceki yıllarda kabul ettik ne de şimdi kabul ederiz. Biz bu mekana sığmayız. Çünkü dünyamız tanımlarınızdan çok daha geniştir, tıpkı gerçeklerin gördük- lerinizden, kavrayabildiklerinizden daha derin ve geniş olması gibi...

...

lligimizdan güç alıyoruz” ifadesiyle açıklanmasını “*haklıyız kazanacağız*’a söz söylemek” dolayısıyla bu sloganı kendine “unvan” yapmış siyasi harekete “*övgü- den kaçınmak*” çabası olarak yorumla- mış. Şöyle ifade ediliyor bu yaklaşım; “*Grupçuluk, işte böyle bir şey; (kitaptan “haklılığımızdan güç alıyoruz” cümlesi alınmış); tarihsel haklılığını anlatırken bile, sakın yanlış anlaşılmasın (!), başka bir siya- setin bir sloganını övmüş olmasın diye ‘Haklıyız Kazanacağız*’a söz söylemekten kendini alamıyor.” (Sayı; 193)

Bu iddia basit ve değersizdir. Sade- ce iddia edeni küçük düşürür. Biçime özden öte anlam biçmek böylesi dedi- kodu malzemesi iddialara neden ola- bilir. Olumsuz olan nokta bir devrimci hareketin övgü beklentisi içinde oluşu- nu bu basitlikte ifade etmiş olmasıdır. Oysa MLM anlayış “haklı bir direniş” içinde sergilenen büyük fedakarlıklara övgüyü ve de saygıyı hiçbir şeyi umur- samadan göstereceğini anlatıyor.... An- cak övgü ve saygı kavramlarını bu şekil- de zavallı hallere sokmaya da yönelme- yeceğini belirtiyor!

PC büyük fedakarlıklardan sonra, bundan aldığı güçle kavramları darlaştı- rarak özde onlara ihanet ediyor. Bunun nedeni siyasal güçsüzlüktür, dar-görüş- lülüktür. Tarihsel haklılık ne bir sloganla sınırlandırılabilir ne de sözü edilen slo- gan ezilen tüm kesimlere yabancıdır. Ya- zar kendi kavramlarını, sözcüklerini ge- nel ilkelere uymak koşuluyla seçmekte özgürdür. Bu özgürlüğü yağmalamak ve oradan propaganda için malzeme ayır- maya kalkmak sadece zavallılıktır...

Alıntılarla devam edelim. “...*Nergis için şu cümleyi kuruyorlar: ‘Ye isyani bitir- meye hiç de niyeti yoktu. Ta ki zafere dek!’ Kişisel açıdan Nergiz için doğru olan bu cümle, siyasal açıdan TKP/ML için geçerli olmamıştır. Zira TKP/ML Mayıs 2002’de direniş saflarını terk etmiştir. Ama kitap bundan hiç bahsetmiyor... Nergiz’in kişi- sel olarak ‘ölümlü de kukaklayarak bir öz-*

dir. Bunlar sürecin parçaları, hedefin araçlarıdır.

Siyasal yenilgi...

Mücadele her şey olsaydı hiç kuşku yok ki devrimciler yenilgi bilmezlerdi. Zafere net bir kararlılıkla yürürken dahi siyasal yenilgiler mümkündür. Üstelik bunun anlık bir durum olmadığını/ola- mayacağını unutmamak gerekir. Nergiz, direnişini zafere odaklı yürütmüştür. Bundan kuşku duyulamaz. Onun zafere inanarak yürüdüğünü biliyoruz, ama bu, daha da önemli olan bir gerçeğe göz- müzü kapatamaz. Nergiz bu kararlılığı kendiliğinden değil, bağlı olduğu siyasi akımın yol göstericiliğinden edinmiştir. O, zafere erişilmesine de bağlı olduğu siyasi harekete rağmen var olmayı reddederek yaşamıştır.

Onun bu gerçekliğini PC haddi ol- madığı halde karalamaktadır. Sadece kendi devrimci ve örgütlü karakterine değil, aynı zamanda Nergiz’in devrimci ve örgütlü duruşuna da saldırılmaktadır böylece!

“Siyasal bir yenilgi” tespiti TKP/ML’nin sadece kendisi için yaptığı bir tespit değildir. Hedefe ulaşamadığı, mevcut koşulları aşamadığı durumda tüm direniş güçleri için yaptığı bir tespit- tir. Gerçekliğin bunun aksi olduğunu id- dia etmek kimi ikna eder? Direniş umu- lan hedefe erişemediği için, koşulları de- ğiştiremediği için buna yenilgi demek, kararlı olma haliyle, direnişin, mücadele- nin özüyü çelişmez.

TKP/ML, belirlediği hedefe varma yöntemini, gücü ona ulaşmaya yetmediği için değiştirmiş; içinde olduğu ve ‘etki- siz’ hale gelen eylem biçimini de bu yüz- den “bırakmak” gerektiğini savunmuş- tur. Bu yaklaşımını bir dayatmaya dönüş- türmeden mümkün en geniş ortaklıkla gerçekleştirmiştir. Hedefe ulaşmanın yolu, yöntemi artık tamamen farklı hale gelmiştir. Bu, arzu edilmeyen, tasarlan- mamış bir şeyin gerçekleşmesidir. Bizler

Polemik

gerçekçi olmak zorundayız. Nergiz yol- daşın son ana kadar güttüğü hedef ile gerçekler arasında elbette bir fark var- dır; zira bir yenilgi söz konusudur.

Nergiz yoldaş sonuçtaki yenilgiye rağmen, onur kabul ettiğimiz direnişini yüz akyıla daha birçok ÖÖ direnişçisi ile birlikte tamamladı. Ne var ki bu önemli direnişe rağmen başarı sağlanamadı. Di- renişi farklı biçimlerde sürdürüyor ol- mak da bu başarısızlığın bir sonucudur. Şimdiki durumdan yola çıkıp Nergiz ve diğer direnişçilerin kararlılığını yitirdiğini iddia etmek sadece zavallı bir kibirlilik olabilir. Çünkü bu, gerçeklikle de alay emektir! Nice yenilgi vardır, içinde yen- giye kilitlenmiş devrimci yürekler sus- muştur. Nice “yengi” vardır, içinde dev- rimci yürekler aldatılmıştır...

Mesele yenilmek ve bunu kabul et- meke değildir. Mesele Nergiz yoldaşın za- fere kadar sebat etme kararlığı göster- mesine rağmen bunun başarılamamış ol- ması da değildir. Mesele direnişin sürdü- ğünün PC tarafından kavranamamasıdır; onun mevcut direnişi önemsemez dav- ranmasıdır, gerçekliğini bizden ve ken- dinden gizlemeye çalışmasıdır, bu yüz- den yoğun bir anti-propagandayla ger- çekliği görünmez kılmak istemesidir!

PC “yenilgi”yi kabul etmeyip, farklı biçimde de olsa direnişin devam ettiğini ileri sürerek “siyasal yenilgi” tespitini eleştirebilirdi. Fakat o, yenilgi ile Nergiz yoldaşın direnişini karşı karşıya koyarak Nergiz’i siyasetinden kopararak çirkin bir saldırıya girişmeyi tercih etmiştir. Bu tercih onun zorunlu özlekkilerinin doğal bir sonucudur. Bu tercihin kendi mağlup oluşunu sindirememekle, 45/1 genelge- sini bir “zafer belgesi” olarak sunma çar- pıklığıyla da ilgisi vardır. Hiç olmadık bi- çimde zafer çığlıkları atmaya devam ederken birilerinin yenilgiden söz etme-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

sinî kabullenemedikleri ortadadır. 45/1 genelgesinin öncesinden (45 no’lu genelge) hiçbir farkı olmadığını ha- lede neden zafer ilan edildi? Başarı ihti- mali kalmamış bir eylemi bitirmek adı- na, yenilgiyi kabullenmemek adına bu hamleyi bizim doğru kabul etmemiz mümkün değildi.

Belki kendinizi bununla ikna edebilir- siniz ama bizi iknaya kalkışmanız, olmadı buna dayanarak saldırmamız devrimci ah- lakla örtüşmez. “Zafer” adını verdiğiniz şeyin öncesinin aynen devamı olduğunu belgeleri inceleyen herkes görebilir. (Bu konuya c bölümünde daha geniş yer ve- receğiz.) Devrimci hareketin ihtiyacı olan birlik yakalanabilsin diye bu olum- suz propagandaya katlanmamızdan yu- karıda söz etmiştir. Ancak PC, kendini fazlasıyla bu propagandaya kapırmış gö- rünmektedir. Bu o raddeye varmış hal- dedir ki mevcut direniş dahi bunun uğ- runa anlamsızlaştırılmaya çalışılmaktadır. PC’nin propagandası zafer üstüne olsa da esasta yenilgiyi sindirememekten kay- naktanmaktadır.

Megafonlu temsilci olayı...

Tam burada yine ilk gündeme getiril- diğinde polemik konusu yapmadığımız bir olaya değinmemiz gerekiyor. Pole- mik konusu yapmayışımızın gerekçeleri aynıdır. Bu ÖÖ süreciyle ilgili herhangi bir konuya başka meselelerden soyutla- yarak girmenin son derece yetersiz ola- cağı bilinmelidir. Bunun en önemli kanıtı bu yazımızdır. Görüleceği gibi şimdi ele alacağımız olay da diğer konulardan ba- ğımsız olarak ele alınamaz. Daha önce kendilerinin de vurguladığı gibi “*Canım Fedâ*” isimli kitapta yer verdikleri konu, Ümraniye direnişi esnasında TKP/ML temsilcisinin megafonla yaptığı “*teslim olun*” çağrısıdır.

Eleştirilerindeki ağır ithamlarından biridir bu megafon olayı hakkındaki id- dialar. Salt olay idelense ve mahkum edilse bir nebze anlayışla karşılamak ya-

dırganamazdı. Fakat PC, büsbütün siya- si hareketi, o dönemki politikayı suçla- yarak yukarıda aktardığımız, kendi tar- zına tümüyle uygun bir propaganda yü- rütmektedir. Nitelikim son olarak bir belgeseliyle gündeme gelen bu şahsın teşhirini yapmak amacıyla kaleme alınan yazıda (Yürüyüş, 7 Mart 2010, sayı 210), yine “gizli” derdin TKP/ML’ye sal- dırısı olduğu “açıkça” sırtıtmaktadır. Öyle ki en az bu şahsın tavrı kadar temsil et- tiği örgüt vurgulanmakta ve hedef tah- tasına oturtulmaktadır.

Herhangi bir hapishanedeki temsil- cinin ya da birakalım onu, örgütün yet- kilî organlarından birisine mensup olan kişinin, olumsuz bir tavrı, çözülmese, teslimiyet göstermesi dahası ihanet et- mesi, örgütün de aynı düzlemde ele alınmasını getirebilir mi? Böyle bir man- tık olur mu? O takdirde özellikle de 12 Eylül döneminde merkezi düzeydeki ki- şileri arasında çözülmeye tavrı gösterme- yen bir tane örgüt gösterilebilir mi? Tam da burada, bu konudaki en enteres- san adreslerden birisiyle polemik yü- rüttüğümüzü iyi anlaşılmalıdır.

Nice önder kadro ve temsilcinin çe- şitli platformlarda nasıl tavırlar takındığı kayıtlara geçmiştir. Bunların belgesi de vardır, canlı tanıkları da. Bir savaşta, ça- tışma ve direnişte böylesi yenilgili haller olağandır. Sadece militanlar, erler değil, kurmaylardan da düşenler, yenilenler, tükenenler olur. Direnişin bünyesinde teslimiyeti barındırması diyalektik bir olgudur. Bunu mahkum etmek, eleştir- mek, dersler çıkarmak esasdır. Bunu poli- tik malzeme konusu yapmak, her fir- satta servis etmek, başka hesaplar için kullanmaya kalkmak esasen bu olayın özünüle bir sorunu olmamak kadar **has- talıklı** bir durumdur. Çünkü bu tür yen- ilgi anlarının özüne inenler daha sağlık- lı bakış açıları kuşanır ve eğitici bir rol benimser. Ama bu tür olaylar kendileri- ne “başka durumları” hatırlatırsa o za- man maalesef işler değişmektedir. Bu aşamada “başka durumlar”a yer verme- yi düşünmüyoruz...

“Mal bulmuş mağribi” durumu burda- da da geçerlidir. Bir politik hareket tem- silcisinin düştüğü durum bir yarıyla da üzücüdür. Bundan keyif alan bir tutum benimsemenin devrimci kaygı ve sorum- luluk duygusuyla uzaktan yakından alaka- sı yoktur. Nihayetinde bütün devrimci- lerin düşmana karşı ortak bir pozisyonu vardır ve aynı cephede dövüşülmekte- dir. Bir devrimcinin aczi, yenilgisi, tesli- miyeti, ihaneti, her neyse hepsini ilgilendirir. Burada kimse için kazanılı bir du- rum olamaz. Kazanan düşmandır. Böyle- si durumlardan kazanç kovalamanın dos- tane bir tutum olmadığı açık değil midir? Peki, böylesi yaklaşımlarla göz karart- mak hangi ahlaka sığmaktadır?

Şimdi olaya daha yakından baka- lım... Megafonla çağrının siyasi hareke- te ve politikaya mal edilmesi meselenin propaganda malzemesi haline getirilme- sinden kaynaklıdır. Büyük bir pişkinlikle şöyle yazılmaktadır; “*Evet herkes kendi- sine yakıştırdığını yaptığı gibi, tarihi de öyle yazıyor. Kimisi eksiltmeye çalışarak, kimisi de olduğu gibi. Eksiltmeye çalışanların tari- hinde savunamayacakları şeyler vardır. Dosdoğru anlatılan ise söylediklerini ya- pan, yaptıklarını da savunan devrimciler- dir...*” (Sayı: 193)

“*Kendine yakışanı yapmak*”tan söz et- tikleri yerde, kast edilen megafon olayı- dır. Önce şunu soralım; söz konusu ha- reketin gerek o dönemde gerekse de ge- nel politikası, o temsilcinin takındığı tav- ra uygun mudur? Ya da buna benzer kaç çağrı daha yapıldı veya tavrı alındı? Daha somut ve anlaşılır olarak, bu çağrı olayı olumlandı mı hiç? Hayır, hiçbir olmadı. Hareket bu olayı yanlış bularak kendi içinde mahkum etmiştir. Ama PC genel bir teslimiyetçi politika var ve megafon ile çağrı olayı da bunu temsil eden bir kanıtmış gibi propaganda yapmaktadır. Oysa olayın yaşandığı yerdeki gerçeklik bu değildir. Saldırıya karşı bütün devrim- cilerle birlikte sonuna kadar direnilmiş ve bir çok yoldaş ciddi derecede yara- lanmıştır. Bu konu pek doğallıkla Prole-

tarya Partisi tarafından ele alınmış ve megafonla çağrı yapan kişinin bu tavrı mahkum edilmiştir. (**Dipnot 1**) Devam eden süreçte ilişkisi kesilen bu şahsın doğal olarak bugün de alakası yoktur.

Dipnot 1

6. PMK 5. Toplantı Kararları (Ko- münist, sayı 37, Ağustos 2001)

“Karar 3: ... Yoldaşın 19 Aralık Kat- liamı esnasında megafonla tutsak kitlesine yaptığı çağrı değerlendirildi. Yoldaşın ko- numu ile ilgili olduğu için bu bölümde yapı- lan değerlendirme sonucunda; Parti tem- silcisi ve tutsak temsilcisi kimliğine sahip bulunduğu halde, kalabalık bir tutsak kitlesi- ne yönelik düşmanın telkini ve gözetimi ile gerçekleştirilen anons devrimci direniş ruhu- na, ÖÖ eyleminin Partimiz tarafından öte- den beri savunulan çizgisine aykırı bulun- muştur. Yoldaş, isteğimiz üzerine Merkez Komitesine sunulmak üzere konuya ilişkin yaptığı açıklamada gerçekleştirdiği eylemi içeriğiyle, hedefiyle açık ve net olarak sa- vunmaktadır. Özeleştirî olarak sunduğu eylemin zamanlaması ve koşullarıdır.

Yoldaş açıklamasında özeleştirî olarak şu açıklamayı yapmaktadır : “... *Onlara da yoğun saldırı (son hamle) yaptıklarını düşünüyordum. Orada az insan vardı (böyle biliyor- duk): Ve inisiyatif koymakta zorlanabilirler ve barikatı kaldırmazlar diye düşünüyordum. 1 nolu alanda yanan arkadaşları (kadınlar) ba- rikatı kaldırmadıkları için daha fazla kayıp ve- rilmişti. Askere oradaki arkadaşları sordum. Başına gelecek her şeyden siz sorumlu olacak- sınız dedim. İçinizden onları ikna edecek ola- nı gösterürtünüz dediler. Ben de ikna etmek için değil görmek için gitmek istediğimi, önce arkadaşlarla konuşmak istediğimi söyledim. Bu arada arkadaşları öbek öbek toplayıp gö- türmeye başlamışlardı. Bir grup arkadaşın ya- nına gittim. Bizden eskiden 9 nolu olan yoldaş vardı. Ona bizi arkadaşlarla götürürebilecek- lerini söyledim, görüşelim mi diye sordum. Omuz silkerек görüş belirtmedi.*

Ben de o an karar verdim. Gideceğim de- dim. Arkadaşları oraya gittiğimde, direnişin tüm birimlerde zaferle sonuçlandığını, burada da zaferle sonuçlandığını söyledim. Durumu- nuzu öğrenmek için geldiğimi son anda işker işker çıkabileceklerini söyledim (biz öyle çk- mıştık) Bir sessizlikten sonra sen kimsin? de- diler. Adımı söyledim. Dost musun düşman mısın? Gibi şeyler sorunca bu girişimin yanlış olduğunu, sonuç vermeyeceğini, senaryo ola- rak algıladıklarını düşündüm ve vazgeçtim. Bir de, tüm kitlenin de orada olduğunu anladım. Daha sonra kamera çekimi yaptıklarını fark edince, bunun düşman tarafından kullanılaca- ğını düşündüm ve kendime kızdım. Oradan götürüldüm. Beş dakika sonra son hamleyi yaptılar ve arkadaşları çıkardılar. Olayın bütü- nü bundan ibaret. Bu olayı diğer siyasetlerle konuştum ve olduğu gibi anlattım ve yanlış yaptığımı belirttim.”

“*Öz olarak değerlendirsem; bunu ide- olojik sorun olarak değerlendirmiyorum. Dire- niş anındaki bütün tavrını belirleyen bir du- rum değildir. Fakat o anki koşulları düşmanın bu girişimi nasıl kullanacağını, arkadaşların bunu nasıl algılayacaklarını hesap etmeni hata olarak değerlendiriyorum. Bu hatanın acısını yaşadım. Bu anlamda bir yanlış ol- masına da ama o koşullarda yapmıyızdan do- layı özeleştirî veriyorum”.*

Oysa yanlış olan zamanlama veya ko- şullar değil eylemin içeriğidir. Politik bir suç olarak gördüğümüz bu hareketin ide- olojik bir sorun olarak görülemeyeceğini belirten yoldaş bu konuda da yanlış düşün- mektedir. Bu ideolojik bir tutumdur. Bur- juva ideolojisinin bir yansımasıdır. Tek ba- şına yoldaşın bahsettiği koşulları düşünme- sine olmasıyla yetinsek dahi yüzeysel bir değerlendirmenin hakim olduğunu göster- mektedir. Bunun da ötesinde ölüm karşı- sındaki duruş zaafıdır. Yoldaшта bu eylem- in gerçekleşmesini sağlayan düşünce, sal- dırıya uğrayanları katliamdan kurtarma dü- şüncesi olmuştur. Tam da bu noktada di- renişi sürdürme çağrısıyla bu katliamı engelleme tutumu burjuva ideolojik tutu- ma tekabül etmektedir. Yoldaş direnişin olduğu alanda tutsak temsilcisidir. Hem Parti temsilciliği ve hem de tutsak temsilci- liği kimliği ile yapmış olduğu bu çağrı dire- niş içindeki devrimcileri olumsuz etkileyec- ek bir özelliğe de sahiptir. Katliam olası- lığı karşısında dize gelinmiştir... (..)”

Devam edecek

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212)
621 61 33 Sahibi ve Yazışleri
Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay
Sk. Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemaltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Esenyurt işçilerinden Kadioğlu'na; "Kavga bitmedi, daha yeni başlıyor!"

Esenyurt'ta tüm engelleme ve baskılara inat bir direniş, emin adımlarla arkasında derin izler bırakarak yol almaya devam ediyor.

Esenyurt Belediye işçilerinin 224 takvim yaprağını deviren direnişi, deneyimlerine yeni halkalar ekleyerek ve genişleyerek kazanımın izni sürüyor.

İşçiler; soğuğa, yağmura ve baskılara karşın Esenyurt'ta bir direniş yatağı açarak ve her geçen gün bunu büyüterek ilerliyor. Esenyurt Belediye binasının karşısına konumlanan ve burayı bir direniş mevzisi haline getiren işçiler, haklarını alıncaya kadar direnmekte kararlı. Sendikasılaştırmaya ve güvencesiz çalışmaya karşı insanca ve örgütlü bir yaşamdan yana tavır alan işçiler, Esenyurt'ta direniş, mücadele ve kavga dolu 224 günü geride bıraktı.

İşçilerin direniş öyküsü **AKP'li Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu**'nun sendikaya olan düşmanlığını açığa vurması ile başladı. Yerel seçimler sırasında Esenyurt'a bağlanan Kıraç ve Yakuplu belediyelerinin işçileri de bu bölgeye taşınmıştı. Kıraç'tan 102, Yakuplu'dan 39 işçinin Esenyurt Belediyesi'nde işe başlaması ile bugüne taşınacak ve Esenyurt'un bir süredir içine girdiği sessizliğini bozacak süreç başlamış oldu. Bu belediyelerde sendikalı olarak çalışan işçiler, Esenyurt Belediyesi'ne geldiklerinde Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu'nun sendika düşmanı tutumları ile tanışmış oldular.

Zalimin zulmüne karşı...

Necmi Kadioğlu, işçileri tek tek çağırarak sendikadan istifa etmelerini ve sözleşmeli personel statüsünde, güvencesiz ve esnek çalışmayı dayattı.

Baskılara karşın işçiler sendikalarına sahip çıkarak insanca bir yaşamdan yana tutum aldı. Bunun üzerine Kadioğlu, işçileri önce değişik iş alanlarına sürgün etti, ardından da işten çıkardı. Böylece Esenyurt'ta üç mevsimi geride bırakan direnişin ilk kıvılcımları da atılmış oldu. İşçilerin belediye karşısında direnişe başlamasına tahammül edemeyen Kadioğlu ve ekibi direniş alanına saldırarak pankartları parçaladı, hakaretler yağdırdı. Ardından suç duyurusunda bulundu. Saldırıya uğrayan işçiler polis tarafından gözaltına alındı. İşçilerin geri adım atmasını ve direnişi bitirmesini bekleyen Kadioğlu ve ekibi, fena halde yanıldı. Çünkü işçiler artık direnişe dünden daha hazır ve öfkeliydi.

Direnişin adım adım ören işçiler, Beyleyde-İş 2 No'lu Şube öncülüğünde mücadeleyi Esenyurt'un tüm gözenciklerine yayma hedefi ile hummalı bir çalışmaya girişti. Hızlıca yerelde faaliyet yürüten devrimci ve ilerici kurumlarla bir platform oluşturarak eylem takvimi çıkarıldı. Bunun sonucunda Kadioğlu her Çarşamba günü görmezden geldiği işçilerin slogan seslerini, ışıklarını duymak zorunda kaldı. Platform, direnişi Esenyurt'a yaymak adına bir gece düzenledi, binlerce bildiri dağıttı. İşçiler mahallelere çık-

arak Kadioğlu'nun sendika düşmanı yüzünü emekçilere teşhir ettiler.

Direnişin ilk günlerinde kararsız olan işçiler mücadele içinde yoğruldu ve giderek çelikleşti. Kendine güvensiz bir durumda iken saldırılar karşısında daha sağlam duran ve taleplerini daha yüksek sesle haykıran bir profil çizmeye başladı. Bu değişimin sonucunda işçiler sendikaları ile birlikte Boğaz Köprüsü'nü keserek militan bir çıkış gerçekleştirdi.

Sınıf bilincini direniş içinde edinen işçiler, dayanışmayı da ihmal etmedi. Sendikaları ile birlikte TEKEK işçilerinin direnişine ses katan, onların çığlıklarına kulak veren Esenyurt işçileri artık her eylemin aranan isimleriydi.

Esenyurt'ta hukuk ayaklar altında...

İşçiler fiili meşru mücadelenin yanı sıra hukuki süreci de işleterek açtıkları işe iade davalarını kazandı.

Ancak Belediye Başkanı, işçileri işe geri almak istemedi. Ne var ki yapılan eylemlerin ve direnişin sonucunda Kadioğlu, yedi işçiyi işe geri aldı. Sendika dışarıda direnişi sürdürürken içerde çalışan işçileri örgütlemek için de yoğun

bir çaba sarf etti. Esenyurt Belediyesi'nde Belediye-İş Sendikası dışında Genel-İş'in örgütlülüğü bulunuyordu. Sözleşme yetkisini elinde bulunduran Genel-İş, direniş başlamadan dört üyelerinin işten atılmasına hiçbir tepki göstermedi. Direniş boyunca da işçilerin yanına bir kez bile uğramayan Genel-İş Sendikası, sınıf dayanışması adına oldukça olumsuz bir resim çizdi. Dahası Belediye Başkanı ile sıcak ilişkiler kurarak sonraki dönemde sözleşme imzalamayı hedefledi. Ancak evdeki hesap çarşuya uymadı. Genel-İş'in sözleşmesi sona erer emez Kadioğlu, sendikayı muhatap almayarak, Genel-İş üyesi işçileri işten çıkarmaya başladı. İşçilerin önemli bir kısmı direnişi sürdüren Belediye-İş 2 No'lu Şubeye geçerek direniş kafilesine dâhil oldu. 2 No'lu Şube, içerde yürüttüğü çalışmanın sonucunda üye sayısını 30'dan 80'lere çıkarmayı başardı.

Tehditlere ve işçiler üzerinde kurulan baskılara karşın sendikamızın içerde örgütlenmesi Kadioğlu için kabul edilemezdi.

Ve işçiler için "ikna" odaları kurarak ve onları sorguya çekerek sendikadan istifa etmelerini istedi. Hukuka aykırı bir şekilde işçiler üzerinde baskı kurdu. Anayasal bir hak olan sendikalaşma hakkına saldırdı. İşçileri zorla işten çıkartarak, tehdit ederek sözleşmeli asgari ücretle yeniden işe aldı. Tüm bunlara rağmen istediği sonucu alamayınca ilk önce Genel-İş'ten Belediye-İş'e geçen on işçiyi, daha sonra da işe aldığı yedi işçi de dahil

olmak üzere 60 işçiyi işten çıkardı. Bunun sonucunda direnişe geçen işçi sayısı 69'a ulaştı. AKP'li Kadioğlu'nun bu tutumu karşısında işçiler sendika önderliğinde daha etkili bir çalışmanın içine girecek sınıf kardeşleri ve dostları ile birlikte bir miting örgütlemeye karar verdi.

Platform bileşeni devrimci ve ilerici kurumlarla birlikte işçiler Esenyurt halkına direnişi anlatmak ve onların desteğini almak hedefi ile ciddi bir çalışma yürüttü. Binlerce bildiri dağıtıldı, birçok mahallede mitinge katılım çağrıları gerçekleştirildi.

Kadioğlu'na kadı lazım!

Esenyurt Belediyesi'nde direnişlerini sürdüren 69 işçi sınıf kardeşleri ve dostları ile birlikte seslerini daha güçlü bir şekilde haykırmak amacıyla bir miting gerçekleştirdi.

İşten Atılan İşçilerle Dayanışma Platformu ve 2 No'lu Şube'nin çağrısı ile çok sayıda sendika, demokratik kitle örgütü ve devrimci-ilerici kurum Esenyurt işçileri ile sınıf dayanışmasını yükseltti.

28 Mart Pazar günü saat 13.00'te Esenyurt Belediyesi önünde bir araya gelen kitle Kadioğlu'na seslenerek işçilerin işe sendikalı olarak geri alınmasını istedi. Belediye önünden Esenyurt Cumhuriyet Parkı'na doğru yürüyüşe geçen kitle, ön önde Necmi Kadioğlu'nun resmi ile birlikte üstünde **"Size sendika yok, örgütlenme yok. Sendika hakkımız direnerek alırız"** yazan bir pankart açtı. Pankartın hemen arkasında direnişteki işçiler eşleri, çocukları ve yakınları ile yürüdü. Ellerindeki dövizleri ve sendika önlükleri ile işçi çocuklarının coşkusu görülmeye değerdi. Belediye-İş ve KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun yanı sıra Platform bileşeni çok sayıda devrimci-ilerici kurum da eylemdeki yerini aldı. Oldukça coşkulu geçen eylem Esenyurt halkının yoğun ilgisini çekti. Yolu tek taraflı olarak kapatan kitle çevreden geçen ve izleyen emekçilerin alkışları arasında Cumhuriyet Meydanı'na geldi.

Program, eyleme destek veren kurumların isimlerinin tek tek okunması ile başladı. Ardından sözü işçilerin aileleri aldı. Babasının direnişine destek vermek için kürsüye çıkan Kıraç İlköğretim Okulu 4. sınıf öğrencisi **Mithat Can** hazırladığı metni okudu. Necmi Kadioğlu'na; **"Ben yarın okula gitmek istiyorum. Sizin çocuklarınız hangi okullara gidiyor?"** sözleriyle seslenen Mithat

Can'ın konuşması ile birlikte alkış ve sloganlar yükseldi. Ardından sözü, eş direnişte olan **Gönül Bağdatlı** aldı. Bağdatlı, gözyaşları içinde destek için gelen herkese teşekkür etti.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**'ün işçiler adına basın açıklamasını okumasının ardından aralarında **Pınar Sağ**'ın da olduğu sanatçılar işçilerle birlikte bir ezgi seslendirdi. Mitingde KESK İstanbul Şubeler Platformu ve Belediye-İş Sendikası Genel Merkezi adına da birer konuşma yapıldı.

Esenyurt işçilerinin mitingine direnişteki İSKİ işçileri **"İşimi istiyorum"** pankartı ile katılırken Marmaray, Sinter-Metal ve ATV-Sabah işçileri de sınıf dayanışmasını yükseltenler arasındaydı. Esenyurt işçilerini yalnız bırakmayan TEKEK işçileri de **"1 Nisan'da Ankara'dayız"** sloganları ile çağrı yaptı.

Esenyurt'ta direnişin örgütlenmesinde büyük bir payı bulunan Devrimci Demokratik Sendikalar Birliği de **"İşsizliğe isyan et, örgütlü mücadeleyi yükselt"** yazılı pankartı ile alandaki yerini aldı. DDSB'liler sık sık **"Esenyurt işçisi yalnız değildir"**, **"Zafer direnen emekçinin olacak"**, **"Birlik-Mücadele-Zafer"** sloganlarını haykırdı.

Coşkusu ve katılımı ile dikkat çeken DDSB kortejinin yanı sıra yürüyüş boyunca ve alanda 1 Mayıs dergisinin dağıtımı da yapıldı.

Oldukça coşkulu geçen mitinge 2 bine yakın kişi katıldı. (İstanbul)

Esenyurt işçileri sınıf dayanışmasını yükseltiyor!

Direnişlerinin 220'nci gününde Esenyurt işçileri, ATV-Sabah nevini ziyaret ederek sınıf dayanışmasını yükseltti.

24 Mart günü saat 11.00'de ATV-Sabah'ın Balmumcu'da bulunan binası önüne gelen Esenyurt işçileri, direnişin 175'nci gününde dayanışma duygularını ifade ettiler.

"Yaşasın sınıf dayanışması" sloganını haykıran işçiler adına konuşan Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**; Esenyurt Belediyesi'nde direnişin geldiği aşamayı kamuoyu ile paylaştı. Ardından sözü direnişteki gazeteci **Ender Ergün** aldı. Ergün ATV-Sabah'ta direnen gazetecilerin açtıkları davaları kazandıklarını ancak patronun işe dönme-line izin vermediğini dile getirdi. (İstanbul)

Esenyurt işçilerinden suç duyurusu!

Esenyurt işçileri AKP'li Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu ve yöneticiler hakkında suç duyurusunda bulundu.

24 Mart günü saat 13.00'te Çağdaş Hukukçular Derneği ile birlikte Bakırköy Adliyesi önünde bir araya gelen işçiler, yasalardan kaçıkça ihlal edildiğini dile getirerek suç duyurusunda bulundular.

"Sendikal örgütlenmeden dolayı Esenyurt Belediyesi'nde işten atılmalara karşı mücadele ediyoruz. Direnişimizin 220. günü" yazılı pankart açan işçiler dostları ile birlikte **"Sendika hakkımız, direnerek alırız"** sloganını haykırdı.

ÇHD İstanbul Şube Sekreteri **Güray Dağ** yaptığı konuşmada Necmi Kadioğlu'nun işçileri sorgu ve ikna odalarında sendikadan istifa etmeye zorladığını ve işten çıkardığını, bu tutumu ile yasaları çiğnediğini, bunun için de hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını ifade etti.

Ardından söz alan 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** Belediye Başkanı'nun sendika düşmanı yüzünü teşhir etti. Gülüm işe iade davasını kazanan yedi işçinin önce işe alındığını ardından tekrar işten çıkarıldığını, işten çıkarılan işçi sayısının 69'a ulaştığını dile getirdi.

Açıklamanın ardından hukukçular Belediye Başkanı **Necmi Kadioğlu**, başkan Yardımcısı **Emin Batmazoğlu**, **Mustafa Karatay** ve **Numan Aladağ** hakkında Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. (İstanbul)

TARİŞ İŞÇİLERİ DİRENİŞE DEVAMI!

TARİŞ İplik Fabrikası işçileri direnişlerine devam ediyor. Her gün sabah 9.00'dan akşam 17.00'ye kadar TARİŞ önündeki eylemlerine devam eden işçiler, kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmesi ve fabrikalarının kapanmaması için direnişlerini sürdürüyorlar. Direnişlerinin 22. gününde Öğrenci Gençlik Sendikası Genç-Sen üyeleri tarafından ziyaret edildiler. 24. gününde TEKSİF sendikası başkanının ve TEKEK işçilerinin ziyaret ettiği TARİŞ işçileri **"TEKEK-TARİŞ ölümüne direniş"**, **"Yaşasın sınıf dayanışması"** sloganlarını daha gür atmaya başladılar. Haklarını alıncaya kadar direnişte kararlı olduklarını söyleyen işçiler tüm işçi ve emekçilerden destek beklediklerini belirttiler. (İzmir)

